

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องการรับรู้ด้านความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ เพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรมที่สุ่มเสี่ยงขณะเดินทางในประเทศไทยนั้น ผู้วิจัยได้ใช้การศึกษาวิจัยเชิงผสมผสานประกอบไปด้วย

4.1 การวิจัยเชิงปริมาณ ใช้เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของประเทศไทยจากมุมมองของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ ระดับการรับรู้และระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ปัจจัยที่มีผลต่อระดับการรับรู้ด้านความเสี่ยงในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ และความสัมพันธ์ของระดับการรับรู้ด้านความเสี่ยงและระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย

4.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของประเทศไทยที่ออกไปทางสื่ออินเทอร์เน็ตในเว็บไซต์ที่เป็นที่นิยมในกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ และเพื่อศึกษานโยบายของภาครัฐในด้านการจัดการการรับรู้ด้านความเสี่ยงและการป้องกันความเสี่ยงจากการเดินทางท่องเที่ยว

โดยผลการวิจัยจะเสนอตามขั้นตอนดังนี้

4.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

ผลจากการวิจัยเชิงปริมาณสามารถแบ่งรายละเอียดตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านภูมิหลังของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 3 การรับรู้ความเสี่ยงจากการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

ตอนที่ 4 การป้องกันด้านความเสี่ยงจากการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

ตอนที่ 5 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 การรับรู้ความเสี่ยงมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย

สมมติฐานที่ 2 ข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่างกันมีผลต่อการรับรู้ด้านความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่างกันมีผลต่อการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 ภูมิหลังนักท่องเที่ยวที่ต่างกันมีผลต่อการรับรู้ด้านความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 ภูมิหลังนักท่องเที่ยวที่ต่างกันมีผลต่อการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวประเทศไทยแตกต่างกัน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย สัญชาติ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามโซนประเทศและเพศ

โซนประเทศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)	เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
โซนโลกตะวันออก	274	68.50	ชาย	177	44.25
			หญิง	97	24.25
โซนโลกตะวันตก	126	31.50	ชาย	83	20.75
			หญิง	43	10.75
รวม	400	100.00	รวม	400.00	100.00

จากตารางที่ 7 พบว่า นักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน จำแนกตามโซนประเทศโลกตะวันออกจำนวน 274 คน คิดเป็นร้อยละ 68.50 และโซนโลกตะวันตก จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 และเพศนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในโซนโลกตะวันออกที่เป็นเพศชายมีจำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 44.25 เป็นเพศหญิงจำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25 และนักท่องเที่ยว

ที่อยู่ในโซนโลกตะวันตกที่เป็นเพศชาย มีจำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 20.75 เป็นเพศหญิง จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ชาย	260	65.00
หญิง	140	35.00
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 8 พบว่านักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน เมื่อจำแนกตามเพศ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีจำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 65.00 และเป็นเพศหญิง จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.00

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
น้อยกว่า 30 ปี	270	67.40
31-40 ปี	91	22.80
มากกว่า 40 ปี	39	9.80
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 9 พบว่า นักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 67.40 รองลงมาคืออายุ 31- 40 ปี จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 22.80 และมีอายุมากกว่า 40 ปี จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
โสด	273	68.25
สมรส/หย่า/หม้าย	127	31.75
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 10 พบว่า นักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด มีจำนวน 273 คน คิดเป็นร้อยละ 68.25 รองลงมาคือ สมรส/หย่า/หม้าย มีจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 31.75 ตามลำดับ

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
มัธยมศึกษาตอนปลาย / เทียบเท่า	79	19.80
อนุปริญญา / เทียบเท่า	94	23.50
ปริญญาตรี	121	30.20
สูงกว่าปริญญาตรี	106	26.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 11 พบว่านักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีจำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 30.20 รองลงมาคือ นักท่องเที่ยวที่มีระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 26.50 นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษานูปริญญา / เทียบเท่า มีจำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น/ตอนปลาย / เทียบเท่า มีจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 19.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
นักเรียน / นักศึกษา	67	16.75
รับราชการ	43	10.75
รัฐวิสาหกิจ/เอกชน	144	36.00
อื่นๆ เช่น บริษัท	146	36.50
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 12 พบว่านักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน เมื่อจำแนกตามอาชีพ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ อื่นๆ มีจำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 36.50 รองลงมาคือนักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพรัฐวิสาหกิจ/เอกชน มีจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 36.00 นักท่องเที่ยวที่เป็นนักเรียน / นักศึกษามีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.75 และนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ อาชีพรับราชการ มีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.75

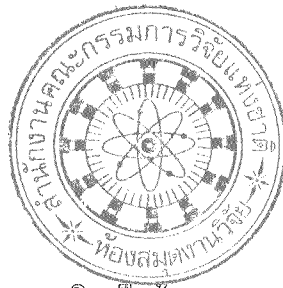
ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านภูมิหลังของนักท่องเที่ยว

ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านภูมิหลังของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย เพื่อนร่วมเดินทาง ภาพลักษณ์ที่มีต่อประเทศไทย ประสบการณ์ในการท่องเที่ยว พฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีต

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามจำนวนเพื่อนร่วมเดินทาง

เพื่อนร่วมเดินทาง	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ท่องเที่ยวเพียงลำพัง	126	31.50
1-3 คน	255	63.70
4 คนขึ้นไป	19	4.80
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 13 พบว่านักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน เมื่อจำแนกตามจำนวนเพื่อนร่วมทาง ส่วนใหญ่มีเพื่อนร่วมทาง 1-3 คน มีจำนวน 255 คน คิดเป็นร้อยละ 63.70 รองลงมาคือ

ท่องเที่ยวเพียงลำพัง มีจำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 เพื่อนร่วมทาง 4 คนขึ้นไป มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 4.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามประเภทเพื่อนร่วมทาง

ประเภทเพื่อนร่วมทาง	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ท่องเที่ยวเพียงลำพัง	126	31.50
คนรัก	116	29.00
เพื่อนหญิง/เพื่อนชาย	113	28.20
สมาชิกในครอบครัว	45	11.30
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 14 พบว่านักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน เมื่อจำแนกตามประเภทเพื่อนร่วมทางส่วนใหญ่นิยมท่องเที่ยวเพียงลำพัง มีจำนวน 126 คน คิดเป็น 31.50 รองลงมา คนรัก จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29.00 อันดับ 3 เพื่อนหญิง/เพื่อนชาย จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.20 อันดับสุดท้ายสมาชิกในครอบครัว มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของนักท่องเที่ยวจำแนกตามประสบการณ์ในการท่องเที่ยวประเทศไทย

ประสบการณ์ในการท่องเที่ยวประเทศไทย	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ไม่เคย, ครั้งนี้เป็นครั้งแรก	177	44.25
เคย	223	55.75
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 15 พบว่านักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน เมื่อจำแนกตามประสบการณ์ในการท่องเที่ยวประเทศไทย นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีประสบการณ์มาท่องเที่ยวในประเทศไทย มีจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 55.75 และไม่เคยมีประสบการณ์มาท่องเที่ยวประเทศไทย มีจำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 44.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวผู้ตอบแบบสอบถามว่าเป็นบุคคลที่มีความเสี่ยงประเภทไหน

ระดับความคิดเห็น	\bar{X}	S.D.	ระดับความเสี่ยง
ท่านคิดว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความเสี่ยงประเภทไหน	3.60	1.57	ระดับปานกลาง

จากตารางที่ 16 พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวนักท่องเที่ยวเองว่าเป็นบุคคลประเภทที่มีความเสี่ยงระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.57

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศไทย

ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศไทย

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลก่อนการเดินทางมายังประเทศไทย

แหล่งข้อมูล	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. อินเทอร์เน็ต	4.98	1.96	ระดับค่อนข้างมาก	1
2. โบรชัวร์การท่องเที่ยว	2.65	1.90	ระดับน้อย	4
3. หนังสือแนะนำเที่ยว	4.83	2.05	ระดับค่อนข้างมาก	2
4. โทรทัศน์	2.03	1.51	ระดับน้อย	5
5. หนังสือพิมพ์	1.60	1.11	ระดับน้อย	6
6. เพื่อน/ครอบครัว	4.26	1.91	ระดับปานกลาง	3
7. อื่นๆ	1.22	1.02	ระดับน้อยที่สุด	7
รวม	3.08	0.77	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 17 พบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลก่อนการเดินทางมายังประเทศไทย ในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.08 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.77 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลก่อนการเดินทางมายังประเทศไทย ดังต่อไปนี้ อันดับแรกคือ การหาข้อมูลก่อนเดินทางมายังประเทศไทย

ทางอินเทอร์เน็ต อยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ย 4.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.96 รองลงมา การหาข้อมูลก่อนเดินทางมายังประเทศไทย ทางหนังสือพิมพ์ อยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ย 4.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.05 อันดับสาม การหาข้อมูลก่อนเดินทางมายังประเทศไทย จากเพื่อน/ครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 4.26 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.91 อันดับสี่ การหาข้อมูลก่อนเดินทางมายังประเทศไทย ทางโบรชัวร์การท่องเที่ยว อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.90 อันดับห้า การหาข้อมูลก่อนเดินทางมายังประเทศไทย ทางโทรทัศน์ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.03 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.51 อันดับหก การหาข้อมูลก่อนเดินทางมายังประเทศไทย ทางหนังสือพิมพ์ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 1.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.11 และลำดับสุดท้าย การหาข้อมูลก่อนเดินทางมายังประเทศไทย โดยวิธีอื่นๆ อยู่ในระดับน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.02 ตามลำดับ

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละทางเลือกอื่นของจุดหมายปลายทางก่อนการตัดสินใจมาประเทศไทย

จุดหมายปลายทาง	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ไม่มี	215	53.75
มี	185	46.25
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 18 พบว่านักท่องเที่ยวทั้งหมด 400 คน จำแนกตามทางเลือกอื่นของจุดหมายปลายทางก่อนการตัดสินใจมาประเทศไทย นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีทางเลือกอื่นของจุดหมายปลายทางที่ต้องการไปท่องเที่ยวก่อนที่จะตัดสินใจมาที่ประเทศไทยเป็นจำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 46.25 และไม่มีทางเลือกอื่นของจุดหมายปลายทางที่ต้องการไปท่องเที่ยวก่อนที่จะตัดสินใจมาที่ประเทศไทยเป็นจำนวน 215 คน คิดเป็นร้อยละ 53.75 ตามลำดับ

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินทางเลือกที่จะเลือกมาท่องเที่ยวในประเทศไทย

การประเมินทางเลือก	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ราคา/ความคุ้มค่าของราคา	4.86	1.59	ระดับค่อนข้างมาก	3
2. ทัศนียภาพ	5.37	1.53	ระดับมาก	1
3. อธิยาศัยของคนไทย	4.91	1.80	ระดับค่อนข้างมาก	2
4. ระยะทาง/ความสะดวกในการเดินทาง	2.97	1.89	ระดับค่อนข้างน้อย	7
5. กิจกรรมการท่องเที่ยว	4.09	1.88	ระดับปานกลาง	4
6. ความปลอดภัย	4.05	1.67	ระดับปานกลาง	5
7. อื่นๆ (เพื่อน,สื่อประชาสัมพันธ์)	3.29	1.06	ระดับค่อนข้างน้อย	6
รวม	4.22	0.83	ระดับปานกลาง	

จากตารางที่ 19 พบว่าระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินทางเลือกที่จะเลือกมาท่องเที่ยวในประเทศไทยในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 4.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.83 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินทางเลือกที่จะเลือกมาท่องเที่ยวประเทศไทยดังนี้ อันดับแรกคือ ทัศนียภาพ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 5.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 อันดับสองคือ อธิยาศัยของคนไทย อยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ย 4.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.80 อันดับสามคือ ราคาหรือความคุ้มค่าของราคา อยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ย 4.86 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.59 อันดับสี่คือ กิจกรรมการท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 4.09 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.88 อันดับห้าคือ ความปลอดภัย อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 4.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 อันดับหกคือ ปัจจัยอื่นๆ (เพื่อน,สื่อประชาสัมพันธ์) อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.06 และอันดับเจ็ดคือ ระยะทางความสะดวกในการเดินทาง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.97 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.89 ตามลำดับ

ตอนที่ 4 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจากการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

ตอนที่ 4 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจากการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ประกอบด้วย 7 ด้าน คือ ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว, ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้, ด้านความคาดหวัง, ด้านการเมือง, ด้านการเงิน, ด้านมวลชน และ ด้านพฤติกรรมของตนเอง

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ความเสี่ยงจากการท่องเที่ยวในประเทศไทย

การรับรู้ความเสี่ยง	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.62	1.18	ระดับปานกลาง	2
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.12	1.20	ระดับค่อนข้างน้อย	3
3. ด้านความคาดหวัง	2.49	1.15	ระดับน้อย	7
4. ด้านการเมือง	2.82	1.55	ระดับค่อนข้างน้อย	5
5. ด้านการเงิน	2.99	1.26	ระดับค่อนข้างน้อย	4
6. ด้านมวลชน	4.17	1.49	ระดับปานกลาง	1
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.80	1.67	ระดับค่อนข้างน้อย	6
รวม	3.14	0.88	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 20 พบว่านักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงจากการมาท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.14 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.88 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงจากการมาท่องเที่ยวในประเทศไทยดังต่อไปนี้ อันดับแรกคือ ด้านมวลชน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 4.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.49 อันดับที่สองคือ ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.18 อันดับที่สามคือ ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.20 อันดับที่ดีที่สุดคือ ด้านการเงิน อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.26 อันดับที่ย่ำคือ ด้านการเมือง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.55 อันดับที่ย่ำคือ ด้านพฤติกรรมของตนเอง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.80 ส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน 1.67 อันดับที่ดีที่สุดคือ ด้านความคาดหวัง อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.49 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.15 ตามลำดับ

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว

ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ด้านสุขอนามัยอาหาร	3.29	1.50	ระดับค่อนข้างน้อย	4
2. การโดนโกง	3.41	1.61	ระดับค่อนข้างน้อย	3
3. อาชญากรรม	3.59	1.60	ระดับปานกลาง	2
4. โรคภัยไข้เจ็บ	4.17	1.79	ระดับปานกลาง	1
รวม	3.62	1.63	ระดับปานกลาง	

จากตารางที่ 21 พบว่านักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.63 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้ อันดับแรก เรื่องโรคภัยไข้เจ็บ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 4.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.79 อันดับที่สอง เรื่องอาชญากรรม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.59 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.60 อันดับที่สาม เรื่องการโดนโกง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.41 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.61 และอันดับที่สุดท้าย เรื่องสุขอนามัยอาหาร อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้

ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. อุบัติเหตุจากการเดินทาง	3.78	1.81	ระดับปานกลาง	1
2. ภัยธรรมชาติ	3.13	1.66	ระดับค่อนข้างน้อย	3

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
3. การบาดเจ็บ	2.94	1.53	ระดับค่อนข้างน้อย	4
4. โรคติดต่อ/โรคระบาด	3.31	1.57	ระดับค่อนข้างน้อย	2
5. การก่อการร้าย	2.44	1.55	ระดับน้อย	5
รวม	3.12	1.62	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 22 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านร่างกายที่เกิดจากเหตุควบคุมไม่ได้โดยรวม อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.62 เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุควบคุมไม่ได้ ดังต่อไปนี้ อันดับแรก เรื่องอุบัติเหตุจากการเดินทาง อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.81 อันดับสองเรื่องโรคติดต่อ/โรคระบาด อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.57 อันดับสาม เรื่องภัยธรรมชาติ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.66 อันดับสี่ เรื่องการบาดเจ็บ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.94 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 และอันดับสุดท้ายเรื่อง การก่อการร้าย มีค่าเฉลี่ย 2.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.55 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านความคาดหวัง

ด้านความคาดหวัง	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ไม่เป็นตามคาดหวัง	2.90	1.47	ระดับค่อนข้างน้อย	1
2. ไม่พึงพอใจ	2.65	1.50	ระดับน้อย	2
3. เลือจุดหมายปลายทางผิด	2.27	1.58	ระดับน้อย	3
4. ไม่คุ้มค่ากับเวลาที่เสีย	2.12	1.57	ระดับน้อย	4
รวม	2.48	1.53	ระดับน้อย	

จากตารางที่ 23 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านความคาดหวัง โดยรวมอยู่ในระดับน้อย ที่ค่าเฉลี่ย 2.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า

นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านความคาดหวัง ดังต่อไปนี้ อันดับแรกเรื่องไม่เป็นตามคาดหวัง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.47 อันดับสองเรื่องไม่พึงพอใจ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.50 อันดับสามเรื่องเลือกจุดหมายปลายทางผิด อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.27 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.58 และอันดับสุดท้ายไม่คุ้มค่ากับเวลาที่เสีย อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.57 ตามลำดับ

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านการเมือง

ด้านการเมือง	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง	2.92	1.74	ระดับค่อนข้างน้อย	1
2. การชุมนุมประท้วง	2.73	1.71	ระดับค่อนข้างน้อย	2
รวม	2.83	1.73	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 24 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านการเมือง โดยรวมในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.73 เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านการเมือง ดังต่อไปนี้ อันดับแรก เรื่องความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.74 อันดับสุดท้ายเรื่องการชุมนุมประท้วง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.73 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.71 ตามลำดับ

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านการเงิน

ด้านการเงิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. การต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดฝัน	3.49	1.78	ระดับค่อนข้างน้อย	1
2. ผลกระทบจากสถานการณ์ด้านการเงิน	3.06	1.66	ระดับค่อนข้างน้อย	2
3. ค่าใช้จ่ายที่จุดหมายปลายทางนี้แพงกว่าที่อื่นๆ	2.44	1.38	ระดับน้อย	3
รวม	3.00	1.61	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 25 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านการเงิน โดยรวมในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.61 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านการเงิน ดังต่อไปนี้ อันดับแรกเรื่องการต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดฝัน อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.49 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.78 อันดับสองเรื่องผลกระทบจากสถานการณ์ด้านการเงิน อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.66 และอันดับสุดท้ายเรื่องค่าใช้จ่ายที่จุดหมายปลายทางนี้แพงกว่าที่อื่นๆ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.44 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.38 ตามลำดับ

ตารางที่ 26 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านมวลดชน

ด้านมวลดชน	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ประชากรแออัด	4.08	1.75	ระดับปานกลาง	2
2. การที่กิจกรรมการท่องเที่ยวกลายเป็นสินค้า	4.26	1.65	ระดับปานกลาง	1
รวม	4.17	1.70	ระดับปานกลาง	

จากตารางที่ 26 พบว่านักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านมวลดชน โดยรวมในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 4.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.70 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านมวลดชน ดังต่อไปนี้ อันดับแรกเรื่องการที่กิจกรรมการท่องเที่ยวกลายเป็นสินค้า อยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 4.26 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.65 อันดับสองเรื่องประชากรแออัด อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 4.08 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.75 ตามลำดับ

ตารางที่ 27 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านพฤติกรรมของตนเอง

ด้านพฤติกรรมของตนเอง	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. การปฏิบัติตนที่ไม่เหมาะสมต่อนักท่องเที่ยว	2.77	2.01	ระดับค่อนข้างน้อย	2
2. การเสพยาของนักท่องเที่ยว	2.84	1.70	ระดับค่อนข้างน้อย	1
รวม	2.81	1.86	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 27 พบว่านักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวของตนเองโดยรวมในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.86 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการรับรู้ความเสี่ยงด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวของตนเอง ดังต่อไปนี้ อันดับแรกเรื่องการเสพยาของนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.84 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.70 อันดับสุดท้ายเรื่องการปฏิบัติตนที่ไม่เหมาะสมต่อนักท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 2.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.01 อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย ตามลำดับ

ตอนที่ 5 การรับรู้ระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจากการเดินทางท่องเที่ยว ท่องเที่ยวในประเทศไทย

ตอนที่ 5 การรับรู้ระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวจากการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ประกอบด้วย 7 ด้าน คือ ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว, ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้, ด้านความคาดหวัง, ด้านการเมือง, ด้านการเงิน, ด้านมวลชน และ ด้านพฤติกรรมของตนเอง

ตารางที่ 28 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงจากการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.75	1.12	ระดับปานกลาง	1
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.18	1.21	ระดับค่อนข้างน้อย	5
3. ด้านความคาดหวัง	3.05	1.46	ระดับค่อนข้างน้อย	6
4. ด้านการเมือง	2.87	1.58	ระดับค่อนข้างน้อย	7
5. ด้านการเงิน	3.22	1.37	ระดับค่อนข้างน้อย	4
6. ด้านมวลชน	3.35	1.35	ระดับค่อนข้างน้อย	3
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	3.69	1.96	ระดับปานกลาง	2
รวม	3.30	1.01	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 28 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงจากการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยโดยรวม อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.01 เมื่อพิจารณาด้านพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงจากการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยดังต่อไปนี้ อันดับแรกคือ ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.12 อันดับที่สองคือ พฤติกรรมของตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.69 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.96 อันดับสามคือ ด้านมวลชน อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.35 อันดับที่ดีที่สุดคือ ด้านการเงิน อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.37 ในระดับน้อย อันดับที่ย่ำคือ ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.21 อันดับที่ย่ำคือ ด้านความคาดหวัง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.46 อันดับสุดท้ายคือ ด้านการเมือง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.58 ตามลำดับ

ตารางที่ 29 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว

ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. สุขอนามัยอาหาร	3.90	1.60	ระดับปานกลาง	1
2. การโดนโกง	3.77	1.50	ระดับปานกลาง	2
3. อาชญากรรม	3.77	1.64	ระดับปานกลาง	3
4. โรคภัยไข้เจ็บ	3.57	1.58	ระดับค่อนข้างน้อย	4
รวม	3.75	1.58	ระดับปานกลาง	

จากตารางที่ 29 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยวโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ที่ค่าเฉลี่ย 3.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.58 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยวดังต่อไปนี้ อันดับแรก เรื่องสุขอนามัยอาหาร อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.60 อันดับสอง เรื่องการป้องกันด้านการโดนโกง อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.50 อันดับสาม เรื่องอาชญากรรม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.77 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.64 และอันดับสุดท้ายเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.57 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.58 ตามลำดับ

ตารางที่ 30 แสดงระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้

ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. โรคติดต่อ/โรคระบาด	3.28	1.59	ระดับค่อนข้างน้อย	3
2. การบาดเจ็บ	2.99	1.53	ระดับค่อนข้างน้อย	4
3. อุบัติเหตุจากการเดินทาง	3.31	1.57	ระดับค่อนข้างน้อย	2
4. ภัยธรรมชาติ	3.45	1.74	ระดับค่อนข้างน้อย	1
5. การก่อการร้าย	2.90	1.77	ระดับค่อนข้างน้อย	5
รวม	3.18	1.64	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 30 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ โดยรวม อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.64 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ดังต่อไปนี้ อันดับแรกเรื่องภัยธรรมชาติ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.45 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.74 อันดับสองเรื่องอุบัติเหตุจากการเดินทาง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.57 อันดับสามเรื่องโรคติดต่อ/โรคระบาด อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.28 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.59 อันดับสี่เรื่องการบาดเจ็บ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 และอันดับสุดท้ายเรื่องการก่อการร้าย อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.77 ตามลำดับ

ตารางที่ 31 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงด้าน
ความคาดหวัง

ด้านความคาดหวัง	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ไม่เป็นตามคาดหวัง	3.18	1.56	ระดับค่อนข้างน้อย	1
2. ไม่พึงพอใจ	3.16	1.69	ระดับค่อนข้างน้อย	2
3. เลือจุดหมายปลายทางผิด	2.99	1.82	ระดับค่อนข้างน้อย	3
4. ไม่คุ้มค่ากับเวลาที่เสีย	2.88	1.92	ระดับค่อนข้างน้อย	4
รวม	3.05	1.75	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 31 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านความคาดหวัง โดยรวม อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.75 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านความคาดหวัง ดังต่อไปนี้ อันดับแรก เรื่อง ไม่เป็นตามคาดหวัง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.18 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.56 อันดับสองเรื่องไม่พึงพอใจ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.16 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.69 อันดับสามเรื่องเลือกจุดหมายปลายทางผิดอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.82 และอันดับสุดท้ายเรื่องไม่คุ้มค่ากับเวลาที่เสีย อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.92 ตามลำดับ

ตารางที่ 32 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงด้าน
การเมือง

ด้านการเมือง	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง	2.93	1.70	ระดับค่อนข้างน้อย	1
2. การชุมนุมประท้วง	2.82	1.70	ระดับค่อนข้างน้อย	2
รวม	2.87	1.70	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 32 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านการเมือง โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.87 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.70 เมื่อพิจารณาราย

ข้อพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านการเมือง ดังต่อไปนี้ อันดับแรกเรื่องความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.70 อันดับสุดท้ายเรื่องการประชุมประท้วง อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.82 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.70 ตามลำดับ

ตารางที่ 33 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านการเงิน

ด้านการเงิน	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. การต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดฝัน	3.33	1.69	ระดับค่อนข้างน้อย	1
2. ผลกระทบจากสถานการณ์ด้านการเงิน	3.24	1.65	ระดับค่อนข้างน้อย	2
3. ค่าใช้จ่ายที่จุดหมายปลายทางนี้แพงกว่าที่อื่นๆ	3.10	1.67	ระดับค่อนข้างน้อย	3
รวม	3.22	1.67	ระดับค่อนข้างน้อย	

จากตารางที่ 33 พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านการเงิน โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านการเงิน ดังต่อไปนี้ อันดับแรกเรื่องการต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดฝันอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.69 อันดับสองเรื่องผลกระทบจากสถานการณ์ด้านการเงิน อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.65 และอันดับสุดท้ายเรื่องค่าใช้จ่ายที่จุดหมายปลายทางนี้แพงกว่าที่อื่นๆ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีค่าเฉลี่ย 3.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 34 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงด้าน
มวลงชน

ด้านมวลงชน	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ประชากรแอ็ด	3.29	1.54	ระดับน้อย	2
2. การที่กิจกรรมการทองเทียวกลายเป็น สินค้ำ	3.40	1.53	ระดับน้อย	1
รวม	3.35	1.54	ระดับน้อย	

จากตารางที่ 34 พบว่านักทองเทียวกมีระดับการป้องกันความเสี่ยงเรื่องมวลงชน โดยรวมในระดับน้อย ที่ค่าเฉลี่ย 3.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.54 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักทองเทียวกมีระดับการป้องกันความเสี่ยงเรื่องมวลงชน ดังต่อไปนี้ อันดับแรกการที่กิจกรรมการ ทองเทียวกลายเป็นสินค้ำ มีค่าเฉลี่ย 3.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.53 อยู่ในระดับน้อย อันดับ สองประชากรแอ็ด มีค่าเฉลี่ย 3.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.54 อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

ตารางที่ 35 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยง
ด้านพฤติกรรมของตนเอง

ด้านพฤติกรรมของตนเอง	\bar{X}	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. การเสพยาของนักทองเทียวก	3.76	2.22	ระดับปานกลาง	1
2. การปฏิบัติตนที่ไม่เหมาะสมต่อ นักทองเทียวก	3.62	2.00	ระดับปานกลาง	2
รวม	3.69	2.11	ระดับปานกลาง	

จากตารางที่ 35 พบว่า นักทองเทียวกมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านพฤติกรรม ของตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.69 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.11 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักทองเทียวกมีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้านพฤติกรรมของตนเอง ดังต่อไปนี้ อันดับแรกเรื่องการเสพยาของนักทองเทียวก อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.76 ส่วน

เบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.22 อันดับสุดท้ายเรื่องการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อนักท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.62 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.62 ตามลำดับ

ตอนที่ 6 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 การรับรู้ความเสี่ยงมีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย

สมมติฐานที่ 2 ข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่างกันมีผลต่อการรับรู้ด้านความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่างกันมีผลต่อการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 ภูมิหลังนักท่องเที่ยวที่ต่างกันมีผลต่อการรับรู้ด้านความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 ภูมิหลังนักท่องเที่ยวที่ต่างกันมีผลต่อการป้องกันความเสี่ยงในการท่องเที่ยวประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1 การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยว ประกอบด้วย ด้านกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ด้านความคาดหวัง ด้านการเมือง ด้านการเงิน ด้านมวลชน ด้านพฤติกรรมของตนเอง มีความสัมพันธ์กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย

ตารางที่ 36 การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ด้านความเสี่ยงกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย

การรับรู้ความเสี่ยง	Pearson correlation (r)	p-value	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว				
1. สุขอนามัยอาหาร	0.303	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
2. การโดนโกง	0.257	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน

ตารางที่ 36 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยง	Pearson correlation (r)	p-value	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
3. อาชญากรรม	0.302	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
4. โรคภัยไข้เจ็บ	0.381	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
ด้านกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยวโดยรวม	0.427	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้				
1. โรคติดต่อ/โรคระบาด	0.269	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
2. การบาดเจ็บ	0.356	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
3. อุบัติเหตุจากการเดินทาง	0.290	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
4. ภัยธรรมชาติ	0.304	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
5. การก่อการร้าย	0.348	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้โดยรวม	0.421	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
ด้านความคาดหวัง				
1. ไม่เป็นตามคาดหวัง	0.258	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
2. ไม่พึงพอใจ	0.182	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
3. เลือกลงจุดหมายปลายทางผิด	0.183	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
4. ไม่คุ้มค่ากับเวลาที่เสีย	0.183	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
ด้านความคาดหวังโดยรวม	0.267	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
ด้านการเมือง				
1. ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง	0.364	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
2. การชุมนุมประท้วง	0.391	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
ด้านการเมืองโดยรวม	0.420	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน

ตารางที่ 36 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยง	Pearson correlation (r)	p-value	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านการเงิน				
1. การต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดฝัน	0.263	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
2. ผลกระทบจากสถานการณ์ด้านการเงิน	0.340	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
3. ค่าใช้จ่ายที่จุดหมายปลายทางนี้แพงกว่าที่อื่นๆ	0.182	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
ด้านการเงินโดยรวม	0.341	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน
ด้านมวลชน				
1. ประชากรแออัด	0.206	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
2. การที่กิจกรรมการท่องเที่ยวกลายเป็นสินค้า	0.250	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
ด้านมวลชนโดยรวม	0.260	0.000**	ระดับต่ำ	เดียวกัน
ด้านพฤติกรรมของตนเอง				
1. การเสพยาของนักท่องเที่ยว	0.093	0.062	ไม่สัมพันธ์กัน	
2. การปฏิบัติตนที่ไม่เหมาะสมต่อนักท่องเที่ยว	0.125	0.012*	ระดับต่ำ	เดียวกัน
ด้านพฤติกรรมของตนเองโดยรวม	0.120	0.017*	ระดับต่ำ	เดียวกัน
โดยรวม	0.316	0.000**	ระดับปานกลาง	เดียวกัน

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 36 พบว่า การรับรู้ด้านความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยโดยรวมกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยโดยรวมมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ($r = 0.316, p = 0.000$) โดยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า

ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยวโดยรวมกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.427$, $p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย เรื่องสุขอนามัยอาหาร ($r = 0.251$, $p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน เรื่องการโดนโกง ($r = 0.257$, $p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน เรื่องอาชญากรรม ($r = 0.346$, $p = 0.000$) และเรื่องโรคภัยไข้เจ็บ ($r = 0.426$, $p = 0.000$) กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน

ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้โดยรวมกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.421$, $p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย เรื่องโรคติดต่อโรคระบาด ($r = 0.269$, $p = 0.000$) เรื่องอุบัติเหตุจากการเดินทาง ($r = 0.290$, $p = 0.000$) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน เรื่องการบาดเจ็บ ($r = 0.356$, $p = 0.000$) ภัยธรรมชาติ ($r = 0.304$, $p = 0.000$) การก่อการร้าย ($r = 0.348$, $p = 0.000$) กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน

ด้านความคาดหวัง

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยด้านความคาดหวังโดยรวมกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.267$, $p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย เรื่องไม่เป็นตามคาดหวัง ($r = 0.258$, $p =$

0.000) ไม่พึงพอใจ ($r = 0.182, p = 0.000$) เลือกจุดหมายปลายทางผิด ($r = 0.183, p = 0.000$) ไม่คุ้มค่างับเวลาที่เสีย ($r = 0.183, p = 0.000$) กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน

ด้านการเมือง

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย ด้านการเมืองโดยรวมกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.420, p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางในทิศทางเดียวกัน เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย เรื่อง ความไม่มีเสถียรภาพทางการเมือง ($r = 0.364, p = 0.000$) การชุมนุมประท้วง ($r = 0.391, p = 0.000$) กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน

ด้านการเงิน

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย ด้านการเงินโดยรวมกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.341, p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางในทิศทางเดียวกัน เมื่อพิจารณารายละเอียด พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย เรื่องการต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นโดยไม่คาดฝัน เรื่องค่าใช้จ่ายที่จุดหมายปลายทางนี้แพงกว่าที่อื่นๆ ($r = 0.182, p = 0.000$) กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.263, p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน เรื่องผลกระทบจากสถานการณ์ด้านการเงิน ($r = 0.340, p = 0.000$) กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.263, p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ในทิศทางเดียวกัน

ด้านมวลชน

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยด้านมวลชนโดยรวมกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.260, p = 0.000$) มีความสัมพันธ์ใน

ระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย เรื่องประชากรแออัด ($r = 0.206, p = 0.000$) เรื่องการที่กิจกรรมการท่องเที่ยวกลายเป็นสินค้า ($r = 0.250, p = 0.000$) กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน

ด้านพฤติกรรมของตนเอง

การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยด้านพฤติกรรมของตนเองโดยรวมกับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($r = 0.120, p = 0.017$) มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า การรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย เรื่องการเสพยาของนักท่องเที่ยว ($r = 0.093, p = 0.062$) กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่มีความสัมพันธ์กัน เรื่องการปฏิบัติตนที่ไม่เหมาะสมต่อนักท่องเที่ยว ($r = 0.125, p = 0.012$) กับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ในทิศทางเดียวกัน

สมมติฐานที่ 2 ข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่างกันมีผลต่อการรับรู้ด้านความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกันแยกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐานที่ 2.1 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีสัญชาติแตกต่างกันมีผลต่อระดับการรับรู้ด้านความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 37 การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภท
แบ่งเป็นในประเทศไทย จำแนกตามโซนประเทศ

การรับรู้ความเสี่ยง	โซนตะวันตก		โซน ตะวันออก		t-Value	df	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.91	1.20	3.68	1.07	-1.962	398	0.050
2. ด้านกายภาพที่เกิดจาก เหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.34	1.33	3.10	1.15	-1.692	214,710	0.092
3. ด้านความคาดหวัง	3.18	1.49	2.99	1.45	-1.162	398	0.246
4. ด้านการเมือง	3.08	1.69	2.78	1.52	-1.760	398	0.079
5. ด้านการเงิน	3.26	1.37	3.20	1.38	-0.414	398	0.679
6. ด้านมวลชน	3.40	1.26	3.32	1.39	-0.519	398	0.604
7. ด้านพฤติกรรมของ ตนเอง	3.75	1.98	3.66	1.95	-0.432	398	0.666
รวม	3.42	1.05	3.25	0.98	-1.554	398	0.121

จากตารางที่ 37 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีโซนประเทศแตกต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งในประเทศไทย มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($t = -1.554, p = 0.121$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($t = -1.962, p = 0.050$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($t = -1.692, p = 0.092$) ด้านความคาดหวัง ($t = -1.162, p = 0.246$) ด้านการเมือง ($t = -1.760, p = 0.079$) ด้านการเงิน ($t = -0.414, p = 0.679$) ด้านมวลชน ($t = -0.519, p = 0.604$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($t = -0.432, p = 0.666$) มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 2.2 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อระดับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 38 การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามเพศ

การรับรู้ความเสี่ยง	เพศชาย		เพศหญิง		t-Value	df	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.53	1.16	3.77	1.20	-1.920	398	0.056
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.09	1.18	3.16	1.25	-0.519	398	0.604
3. ด้านความคาดหวัง	2.50	1.15	2.44	1.15	0.529	398	0.597
4. ด้านการเมือง	2.86	1.56	2.76	1.53	0.630	398	0.529
5. ด้านการเงิน	2.99	1.22	3.00	1.33	-0.105	398	0.916
6. ด้านมวลชน	4.10	1.50	4.31	1.45	-1.353	398	0.177
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.98	1.72	2.47	1.52	3.013	316.104	0.003**
รวม	3.158	0.91	3.13	0.81	0.224	398	0.823

จากตารางที่ 38 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($t = 0.224, p = 0.823$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($t = 3.013, p = 0.003$) มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($t = -1.920, p = 0.056$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($t = -0.519, p = 0.604$) ด้านความคาดหวัง ($t = 0.529, p = 0.597$) ด้านการเมือง ($t = 0.630, p = 0.529$) ด้านการเงิน ($t = -0.105, p = 0.916$) ด้านมวลชน ($t =$

-1.353, $p = 0.177$) มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

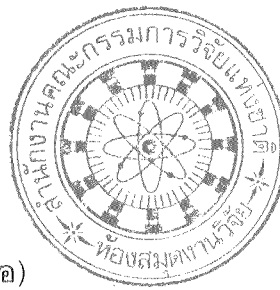
สมมติฐาน 2.3 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อระดับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 39 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามอายุ

การรับรู้ความเสี่ยง	ต่ำกว่า 30 ปี		31-40 ปี		มากกว่า 40 ปี	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.61	1.20	3.73	1.11	3.36	1.12
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.14	1.21	3.21	1.25	2.75	0.99
3. ด้านความคาดหวัง	2.51	1.15	2.58	1.17	2.08	1.04
4. ด้านการเมือง	2.78	1.56	3.01	1.57	2.65	1.42
5. ด้านการเงิน	3.09	1.28	2.93	1.23	2.43	1.03
6. ด้านมวลชน	4.14	1.50	4.23	1.41	4.23	1.62
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.92	1.67	2.73	1.75	2.13	1.32
รวม	3.17	0.89	3.20	0.88	2.80	0.70

ตารางที่ 40 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามอายุ

การรับรู้ความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	3.654	2	1.827	1.320	0.268
	ภายในกลุ่ม	549.301	397	1.384		
	รวม	552.955	399			

ตารางที่ 40 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	6.199	2	3.100	2.159	0.117
	ภายในกลุ่ม	569.918	397	1.436		
	รวม	576.117	399			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	7.491	2	3.746	2.866	0.058
	ภายในกลุ่ม	518.886	397	1.307		
	รวม	526.377	399			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	4.718	2	2.359	0.982	0.375
	ภายในกลุ่ม	953.607	397	2.402		
	รวม	958.324	399			
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	15.607	2	7.803	5.033	0.007**
	ภายในกลุ่ม	615.486	397	1.550		
	รวม	631.093	399			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	0.711	2	0.356	0.160	0.852
	ภายในกลุ่ม	884.229	397	2.227		
	รวม	884.940	399			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	22.191	2	11.096	4.035	0.018*
	ภายในกลุ่ม	1091.706	397	2.750		
	รวม	1113.898	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5.035	2	2.518	3.333	0.037*
	ภายในกลุ่ม	299.885	397	0.755		
	รวม	304.920	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 39 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทย จำแนกตามอายุ เมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 40 พบว่า นักท่องเที่ยงที่มีอายุต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยง

เสียงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 3.333, p = 0.037$) เมื่อพิจารณาทางด้าน พบว่า ด้านการเงินนักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($F = 5.033, p = 0.007$) และด้านด้านพฤติกรรมของตนเอง นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 4.035, p = 0.018$) ส่วนในด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 1.320, p = 0.268$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 2.159, p = 0.117$) ด้านความคาดหวัง ($F = 2.866, p = 0.058$) ด้านการเมือง ($F = 0.982, p = 0.375$) ด้านมวลชน ($F = 0.160, p = 0.852$) นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน เพื่อหาว่าอายุคู่ใดบ้างแตกต่างกัน โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) ดังนี้

ตารางที่ 41 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามอายุ

การรับรู้ความเสี่ยง	อายุ	\bar{X}	ต่ำกว่า 30 ปี	31-40 ปี	มากกว่า 40 ปี
			3.09	2.93	2.43
ด้านการเงิน	ต่ำกว่า 30 ปี	3.09	-	0.161 (0.287)	0.667** (0.002)
	31-40 ปี	2.93	-	-	0.507* (0.034)
	มากกว่า 40 ปี	2.43	-	-	-

ตารางที่ 41 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยง	อายุ	\bar{X}	ต่ำกว่า 30 ปี	31-40 ปี	มากกว่า 40 ปี
			2.92	2.73	2.13
ด้านพฤติกรรมของ ตนเอง	ต่ำกว่า 30 ปี	2.92	-	0.193 (0.337)	0.796** (0.005)
	31-40 ปี	2.73	-	-	0.603 (0.058)
	มากกว่า 40 ปี	2.13	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 41 การเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธี LSD พบว่า
ด้านการเงิน

นักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี การรับรู้ความเสี่ยงด้านการเงิน
แตกต่างจากอายุมากกว่า 40 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

นักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่มีอายุ 31-40 ปี การรับรู้ความเสี่ยงด้านการเงิน แตกต่าง
จากอายุมากกว่า 40 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านพฤติกรรมของตนเอง

นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มี อายุมากกว่า 40 ปี การรับรู้ความเสี่ยงด้านพฤติกรรม
ของตนเองแตกต่างจากอายุต่ำกว่า 30 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐาน 2.4 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีผลต่อระดับการ
รับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 42 การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภท
แบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามสถานภาพ

การรับรู้ความเสี่ยง	โสด		สมรส/หย่า/ หม้าย		t-Value	df	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.56	1.22	3.56	1.22	-1.345	398	0.179
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.73	1.06	3.73	1.06	-1.259	274.218	0.209
3. ด้านความคาดหวัง	3.07	1.24	3.07	1.24	0.283	398	0.777
4. ด้านการเมือง	3.22	1.10	3.22	1.10	-1.449	398	0.148
5. ด้านการเงิน	2.49	1.19	2.49	1.19	-0.186	398	0.853
6. ด้านมวลชน	2.46	1.06	2.46	1.06	-0.066	398	0.948
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.75	1.52	2.75	1.52	2.696	273.630	0.007**
รวม	2.99	1.61	2.99	1.61	-0.164	254.898	0.870

จากตารางที่ 42 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($t = -0.164$, $p = 0.870$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($t = 2.696$, $p = 0.007$) มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($t = -1.345$, $p = 0.179$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($t = -1.259$, $p = 0.209$) ด้านความคาดหวัง ($t = 0.283$, $p = 0.777$) ด้านการเมือง ($t = -1.449$, $p = 0.148$) ด้านการเงิน ($t = -0.186$, $p = 0.853$) ด้านมวลชน ($t = -0.066$, $p = 0.948$) มีผลต่อการรับรู้ด้านความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 2.5 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีผลต่อระดับการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 43 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา

การรับรู้ด้านความเสี่ยง	มัธยมศึกษาตอนปลาย / เทียบเท่า		อนุปริญญา / เทียบเท่า		ปริญญาตรี		สูงกว่าปริญญาตรี	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.46	1.26	3.65	1.14	3.54	1.15	3.78	1.16
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.10	1.19	3.08	1.20	3.05	1.13	3.23	1.28
3. ด้านความคาดหวัง	2.45	1.23	2.48	1.14	2.47	1.18	2.52	1.06
4. ด้านการเมือง	2.40	1.44	3.09	1.53	2.99	1.65	2.72	1.46
5. ด้านการเงิน	2.82	1.18	2.95	1.20	3.16	1.38	2.96	1.21
6. ด้านมวลชน	4.06	1.37	4.00	1.39	4.35	1.53	4.19	1.61
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.79	1.66	2.69	1.64	2.97	1.74	2.72	1.63
รวม	3.01	0.84	3.13	0.85	3.22	0.95	3.16	0.84

ตารางที่ 44 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของการรับรู้ความเสียหายของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา

การรับรู้ด้านความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	5.446	3	1.815	1.313	0.270
	ภายในกลุ่ม	547.509	396	1.383		
	รวม	552.955	399			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	1.965	3	.655	0.452	0.716
	ภายในกลุ่ม	574.153	396	1.450		
	รวม	576.118	399			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	.280	3	0.093	0.070	0.976
	ภายในกลุ่ม	526.097	396	1.329		
	รวม	526.378	399			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	25.412	3	8.471	3.596	.014*
	ภายในกลุ่ม	932.912	396	2.356		
	รวม	958.324	399			
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	6.010	3	2.003	1.269	0.285
	ภายในกลุ่ม	625.083	396	1.578		
	รวม	631.093	399			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	7.591	3	2.530	1.142	0.332
	ภายในกลุ่ม	877.349	396	2.216		
	รวม	884.940	399			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	5.133	3	1.711	0.611	0.608
	ภายในกลุ่ม	1108.765	396	2.800		
	รวม	1113.897	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2.118	3	0.706	0.923	0.429
	ภายในกลุ่ม	302.802	396	.765		
	รวม	304.920	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 43 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกตามระดับการศึกษาเมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 44 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่างก็มีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 0.923, p = 0.429$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการเมื่องนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่างก็มีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($F = 3.596, p = 0.014$) ส่วนด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 1.313, p = 0.270$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 0.452, p = 0.716$) ด้านความคาดหวัง ($F = 0.070, p = 0.976$) ด้านการเงิน ($F = 1.269, p = 0.285$) ด้านมวลชน ($F = 1.142, p = 0.332$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($F = 0.611, p = 0.608$) นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่างก็มีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้นำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน เพื่อหาว่าอายุคู่ใดบ้างแตกต่างกัน โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) ดังนี้

ตารางที่ 45 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา

การรับรู้ความเสี่ยง	ระดับการศึกษา	\bar{X}	มัธยมศึกษาตอนปลาย / เทียบเท่า	อนุปริญญา / เทียบเท่า	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
			2.40	3.09	2.99	2.72
ด้านการเมื่อง	มัธยมศึกษาตอนปลาย / เทียบเท่า	2.40	-	-0.692** (0.003)	-0.589** (0.008)	-0.318 (0.164)
	อนุปริญญา / เทียบเท่า	3.09	-	-	0.103 (0.626)	0.373 (0.087)

ตารางที่ 45 (ต่อ)

การรับรู้ ความเสี่ยง	ระดับ การศึกษา	\bar{X}	มัธยมศึกษา ตอนปลาย / เทียบเท่า	อนุปริญญา / เทียบเท่า	ปริญญาตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี
			2.40	3.09	2.99	2.72
ด้าน การเมือง	ปริญญาตรี	2.99	-	-	-	0.271 (0.186)
	สูงกว่า ปริญญาตรี	2.72	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 45 การเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธี LSD พบว่า
ด้านการเมือง

นักท่งเที่ยวต่างชาติ ที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า มีการ
รับรู้ความเสี่ยงด้านการเมืองแตกต่างจากระดับการศึกษาอนุปริญญา/เทียบเท่าและระดับปริญญา
ตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สมมติฐาน 2.6 นักท่งเที่ยวต่างชาติที่มีอาชีพแตกต่างกันมีผลต่อระดับการรับรู้
ความเสี่ยงของนักท่งเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 46 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่งเที่ยว
ต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามอาชีพ

การรับรู้ด้านความเสี่ยง	นักเรียน / นักศึกษา		รับราชการ		รัฐวิสาหกิจ/ เอกชน		อื่นๆ (บริษัท)	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่ง ท่งเที่ยว	3.56	1.28	3.63	1.21	3.74	1.10	3.51	1.19
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ ควบคุมไม่ได้	3.19	1.18	2.87	1.26	3.19	1.16	3.08	1.23

ตารางที่ 46 (ต่อ)

การรับรู้ด้านความเสี่ยง	นักเรียน / นักศึกษา		ข้าราชการ		รัฐวิสาหกิจ/ เอกชน		อื่นๆ (บริษัท)	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
3. ด้านความคาดหวัง	2.47	1.11	2.49	1.20	2.49	1.12	2.49	1.19
4. ด้านการเมือง	2.68	1.70	2.78	1.64	3.03	1.59	2.70	1.40
5. ด้านการเงิน	3.27	1.31	2.72	1.26	2.94	1.24	3.00	1.24
6. ด้านมวลชน	4.31	1.36	3.83	1.78	4.23	1.41	4.15	1.53
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.84	1.67	2.85	1.72	2.79	1.67	2.79	1.67
รวม	3.19	0.83	3.02	1.03	3.20	0.87	3.10	0.85

ตารางที่ 47 ทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทย จำแนกตามอาชีพ

การรับรู้ความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1.ด้านร่างกายที่เกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	4.088	3	1.363	0.983	0.401
	ภายในกลุ่ม	548.867	396	1.386		
	รวม	552.955	399			
2.ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ไม่สามารถควบคุมได้	ระหว่างกลุ่ม	3.835	3	1.278	0.885	0.449
	ภายในกลุ่ม	572.282	396	1.445		
	รวม	576.118	399			
3.ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	0.014	3	0.005	0.004	1.000
	ภายในกลุ่ม	526.363	396	1.329		
	รวม	526.377	399			

ตารางที่ 47 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
4.ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	9.973	3	3.324	1.388	0.246
	ภายในกลุ่ม	948.351	396	2.395		
	รวม	958.324	399			
5.ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	8.953	3	2.984	1.900	0.129
	ภายในกลุ่ม	622.140	396	1.571		
	รวม	631.093	399			
6.ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	7.059	3	2.353	1.061	0.365
	ภายในกลุ่ม	877.881	396	2.217		
	รวม	884.940	399			
7.ด้านพฤติกรรมกร ท่องเที่ยวของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	.228	3	0.076	0.027	0.994
	ภายในกลุ่ม	1113.669	396	2.812		
	รวม	1113.897	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	1.468	3	0.489	0.639	0.591
	ภายในกลุ่ม	303.452	396	0.766		
	รวม	304.920	399			

จากตารางที่ 46 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกตามระดับการศึกษาเมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 47 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 0.639, p = 0.591$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ส่วน ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 0.983, p = 0.401$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 0.885, p = 0.449$) ด้านความคาดหวัง ($F = 0.004, p = 1.000$) ด้านการเมือง ($F = 1.388, p = 0.246$) ด้านการเงิน ($F = 1.900, p = 0.129$) ด้านมวลชน ($F = 1.061, p = 0.365$) ด้านพฤติกรรมกรของตนเอง ($F = 0.027, p = 0.994$) นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 ข้อมูลส่วนบุคคลที่ต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน แยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 3.1 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีสัญชาติแตกต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 48 การเปรียบเทียบระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามโซนประเทศ

ระดับการป้องกัน ความเสี่ยง	โซน ตะวันตก		โซน ตะวันออก		t-Value	df	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.91	1.203	3.68	1.07	-1.962	398	0.050
2. ด้านกายภาพที่เกิดจาก เหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.34	1.32	3.11	1.15	-1.692	214,710	0.092
3. ด้านความคาดหวัง	3.18	1.49	2.99	1.45	-1.162	398	0.246
4. ด้านการเมือง	3.07	1.69	2.78	1.52	-1.760	398	0.079
5. ด้านการเงิน	3.26	1.37	3.20	1.38	-0.414	398	0.679
6. ด้านมวลชน	3.40	1.26	3.32	1.39	-0.519	398	0.604
7. ด้านพฤติกรรมของ ตนเอง	3.75	1.98	3.66	1.95	-0.432	398	0.666
รวม	3.42	1.05	3.24	0.98	-1.554	398	0.121

จากตารางที่ 48 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีโซนประเทศแตกต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($t = -1.554, p = 0.121$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($t = -1.962, p = 0.050$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($t = -1.692, p = 0.092$) ด้านความคาดหวัง ($t = -1.162, p = 0.246$) ด้านการเมือง ($t = -1.760, p = 0.079$) ด้านการเงิน ($t = -0.414, p = 0.679$)

ด้านมวลชน ($t = -0.519, p = 0.604$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($t = -0.432, p = 0.666$) มีผลต่อการรับรู้ด้านความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 3.2 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 49 การเปรียบเทียบระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามเพศ

ระดับการป้องกัน ความเสี่ยง	เพศชาย		เพศหญิง		t-Value	df	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.73	1.11	3.78	1.13	-0.421	398	0.674
2. ด้านกายภาพที่เกิดจาก เหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.16	1.19	3.22	1.25	-0.419	398	0.675
3. ด้านความคาดหวัง	3.02	1.44	3.11	1.51	-0.596	398	0.552
4. ด้านการเมือง	2.80	1.54	3.01	1.65	-1.298	398	0.195
5. ด้านการเงิน	3.19	1.30	3.28	1.51	-0.647	250.613	0.518
6. ด้านมวลชน	3.26	1.31	3.51	1.42	-1.803	398	0.072
7. ด้านพฤติกรรมของ ตนเอง	3.64	1.87	3.78	2.12	-0.631	256.473	0.529
รวม	3.26	0.97	3.38	1.06	-1.214	398	0.225

จากตารางที่ 49 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($t = -1.214, p = 0.225$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($t = -0.421, p = 0.674$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($t = -0.419, p = 0.675$) ด้านความคาดหวัง ($t = -0.596, p = 0.552$) ด้านการเมือง ($t = -1.298, p = 0.195$) ด้านการเงิน ($t = -0.647, p = 0.518$) ด้านมวลชน ($t = -1.803, p = 0.072$)

ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($t = -0.631, p = 0.529$) มีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 2.3 นักท่องเที่ยวดังชาติที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อระดับป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 50 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามอายุ

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	ต่ำกว่า 30 ปี		31-40 ปี		มากกว่า 40 ปี	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.72	1.08	3.81	1.23	3.82	1.10
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.17	1.20	3.14	1.19	3.39	1.31
3. ด้านความคาดหวัง	3.06	1.41	2.96	1.54	3.22	1.67
4. ด้านการเมือง	2.87	1.58	2.82	1.53	2.97	1.71
5. ด้านการเงิน	3.25	1.34	3.17	1.44	3.11	1.48
6. ด้านมวลชน	3.36	1.34	3.25	1.38	3.46	1.38
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	3.66	1.88	3.74	2.09	3.77	2.23
รวม	3.30	0.94	3.27	1.11	3.39	1.22

ตารางที่ 51 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามอายุ

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	0.778	2	0.389	0.312	0.733
	ภายในกลุ่ม	495.908	397	1.249		
	รวม	496.686	399			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	1.913	2	0.957	0.651	0.522
	ภายในกลุ่ม	583.044	397	1.469		
	รวม	584.958	399			

ตารางที่ 51 (ต่อ)

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	1.826	2	0.913	0.425	0.654
	ภายในกลุ่ม	853.123	397	2.149		
	รวม	854.949	399			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	0.668	2	0.334	0.134	0.875
	ภายในกลุ่ม	992.451	397	2.500		
	รวม	993.119	399			
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	0.893	2	0.447	0.236	0.790
	ภายในกลุ่ม	751.080	397	1.892		
	รวม	751.973	399			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	1.469	2	0.735	0.400	0.670
	ภายในกลุ่ม	728.421	397	1.835		
	รวม	729.890	399			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	0.773	2	0.386	0.100	0.905
	ภายในกลุ่ม	1532.165	397	3.859		
	รวม	1532.937	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.407	2	0.204	0.201	0.818
	ภายในกลุ่ม	403.126	397	1.015		
	รวม	403.534	399			

จากตารางที่ 50 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามอายุ เมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 51 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย โดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 0.201$, $p = 0.818$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน ทุกข้อดังนี้ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 0.312$, $p = 0.733$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 0.651$, $p = 0.522$) ด้านความคาดหวัง ($F = 0.425$, $p = 0.654$)

ด้านการเมือง ($F = 0.134, p = 0.875$) ด้านการเงิน ($F = 0.236, p = 0.790$) ด้านมวลชน ($F = 0.400, p = 0.670$) และด้านพฤติกรรมของตนเอง ($F = 0.100, p = 0.905$) นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 3.4 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 52 การเปรียบเทียบระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามสถานภาพ

ระดับการป้องกัน ความเสี่ยง	โสด		สมรส/หย่า/ หม้าย		t-Value	df	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.74	1.11	3.77	1.14	-0.193	398	0.847
2. ด้านกายภาพที่เกิด จากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.14	1.25	3.28	1.11	-1.102	398	0.271
3. ด้านความคาดหวัง	3.03	1.49	3.10	1.41	-0.476	398	0.634
4. ด้านการเมือง	2.90	1.61	2.82	1.50	0.452	398	0.651
5. ด้านการเงิน	3.21	1.39	3.23	1.34	-0.109	398	0.913
6. ด้านมวลชน	3.42	1.38	3.18	1.29	1.697	398	0.091
7. ด้านพฤติกรรมของ ตนเอง	3.68	1.88	3.70	2.12	-0.115	221.736	0.909
รวม	3.30	1.00	3.30	1.02	0.053	398	0.958

จากตารางที่ 52 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($t = 0.053, p = 0.958$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกันทุกข้อดังนี้ ด้านร่างกายที่

เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = -0.193, p = 0.847$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = -1.102, p = 0.271$) ด้านความคาดหวัง ($F = -0.476, p = 0.634$) ด้านการเมือง ($F = 0.452, p = 0.651$) ด้านการเงิน ($F = -0.109, p = 0.913$) ด้านมวลชน ($F = 1.697, p = 0.091$) และด้านพฤติกรรมของตนเอง ($F = -0.115, p = 0.909$) นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 3.5 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 53 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	มัธยมศึกษาตอนปลาย / เทียบเท่า		อนุปริญญา / เทียบเท่า		ปริญญาตรี		สูงกว่าปริญญาตรี	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.68	1.13	3.80	1.24	3.71	1.05	3.81	1.07
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.20	1.31	3.12	1.27	3.15	1.20	3.26	1.10
3. ด้านความคาดหวัง	2.98	1.52	3.15	1.58	2.96	1.42	3.12	1.36
4. ด้านการเมือง	2.70	1.63	2.99	1.62	2.85	1.57	2.92	1.52
5. ด้านการเงิน	3.27	1.35	3.24	1.40	3.21	1.39	3.17	1.36
6. ด้านมวลชน	3.37	1.22	3.40	1.41	3.34	1.38	3.28	1.38
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	3.78	1.92	3.60	2.10	3.69	1.99	3.69	1.94
รวม	3.28	1.00	3.33	1.126	3.27	0.97	3.32	0.96

ตารางที่ 54 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของระดับการป้องกันความเสี่ยง
ของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตาม
ระดับการศึกษา

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	1.285	3	0.428	0.343	0.795
	ภายในกลุ่ม	495.401	396	1.251		
	รวม	496.686	399			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	1.059	3	.353	0.239	0.869
	ภายในกลุ่ม	583.899	396	1.474		
	รวม	584.958	399			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	2.868	3	0.956	0.444	0.721
	ภายในกลุ่ม	852.081	396	2.152		
	รวม	854.949	399			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	4.030	3	1.343	0.538	0.657
	ภายในกลุ่ม	989.089	396	2.498		
	รวม	993.119	399			
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	.465	3	0.155	0.082	0.970
	ภายในกลุ่ม	751.509	396	1.898		
	รวม	751.973	399			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	.870	3	0.290	0.158	0.925
	ภายในกลุ่ม	729.020	396	1.841		
	รวม	729.890	399			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	1.361	3	0.454	0.117	0.950
	ภายในกลุ่ม	1531.577	396	3.868		
	รวม	1532.938	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	.241	3	0.080	0.079	0.971
	ภายในกลุ่ม	403.293	396	1.018		
	รวม	403.534	399			

จากตารางที่ 53 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกตามระดับการศึกษาเมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 54 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย โดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 0.079, p = 0.971$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกันทุกข้อดังนี้ ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 0.343, p = 0.795$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 0.239, p = 0.869$) ด้านความคาดหวัง ($F = 0.444, p = 0.721$) ด้านการเมือง ($F = 0.538, p = 0.657$) ด้านการเงิน ($F = 0.082, p = 0.970$) ด้านมวลชน ($F = 0.158, p = 0.925$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($F = 0.117, p = 0.950$) นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 3.6 นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีอาชีพแตกต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 55 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามอาชีพ

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	นักเรียน / นักศึกษา		รับราชการ		รัฐวิสาหกิจ/ เอกชน		อื่นๆ (บริษัท)	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.90	1.02	3.51	1.24	3.80	1.07	3.70	1.15
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.12	1.37	3.04	1.12	3.26	1.14	3.18	1.23
3. ด้านความคาดหวัง	2.92	1.45	2.70	1.26	3.18	1.38	3.08	1.59
4. ด้านการเมือง	2.83	1.83	2.72	1.56	2.97	1.52	2.83	1.52

ตารางที่ 55 (ต่อ)

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	นักเรียน / นักศึกษา		รับราชการ		รัฐวิสาหกิจ/ เอกชน		อื่นๆ (บริษัท)	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
5. ด้านการเงิน	3.26	1.39	2.75	1.25	3.22	1.32	3.33	1.43
6. ด้านมวลชน	3.48	1.35	3.05	1.30	3.31	1.27	3.40	1.44
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	3.77	1.97	2.77	1.50	3.81	2.00	3.80	1.98
รวม	3.33	0.99	2.93	0.98	3.37	0.95	3.33	1.06

ตารางที่ 56 ทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทย จำแนกตามอาชีพ

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	4.763	3	1.588	1.278	0.282
	ภายในกลุ่ม	491.923	396	1.242		
	รวม	496.686	399			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	2.029	3	.676	0.459	0.711
	ภายในกลุ่ม	582.929	396	1.472		
	รวม	584.958	399			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	9.246	3	3.082	1.443	0.230
	ภายในกลุ่ม	845.703	396	2.136		
	รวม	854.949	399			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	2.610	3	.870	0.348	0.791
	ภายในกลุ่ม	990.509	396	2.501		
	รวม	993.119	399			

ตารางที่ 56 (ต่อ)

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	11.501	3	3.834	2.050	0.106
	ภายในกลุ่ม	740.473	396	1.870		
	รวม	751.973	399			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	5.583	3	1.861	1.018	0.385
	ภายในกลุ่ม	724.307	396	1.829		
	รวม	729.890	399			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	40.861	3	13.620	3.615	0.013*
	ภายในกลุ่ม	1492.077	396	3.768		
	รวม	1532.937	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	6.630	3	2.210	2.205	0.087
	ภายในกลุ่ม	396.904	396	1.002		
	รวม	403.534	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 55 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกตามอาชีพเมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 56 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 2.205, p = 0.087$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวของตนเอง ($F = 3.615, p = 0.013$) นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 1.278, p = 0.282$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 0.459, p = 0.711$) ด้านความคาดหวัง ($F = 1.443, p = 0.230$) ด้านการเมือง ($F = 0.348, p = 0.791$) ด้านการเงิน ($F = 2.050, p = 0.106$) ด้านมวลชน ($F = 1.018, p = 0.385$) นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 57 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของระดับการป้องกันความเสี่ยงของ
นักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามอาชีพ

ระดับการ ป้องกัน ความเสี่ยง	อาชีพ	\bar{X}	นักเรียน/ นักศึกษา	รับราชการ	รัฐวิสาหกิจ/ เอกชน	อื่นๆ (บริษัท)
			3.77	2.77	3.81	3.80
ด้าน พฤติกรรม ของตนเอง	นักเรียน/ นักศึกษา	3.77	-	1.001** (0.009)	-0.040 (0.888)	-0.032 (0.909)
	รับราชการ	2.77	-	-	-1.041** (0.002)	-1.033** (0.002)
	รัฐวิสาหกิจ/ เอกชน	3.81	-	-	-	0.007 (0.973)
	อื่นๆ (บริษัท)	3.80	-	-	-	-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 57 การเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธี LSD พบว่า
ด้านพฤติกรรมของตนเอง

นักท่องเที่ยวดังชาติ ที่มีอาชีพนักเรียน/นักศึกษามีระดับการป้องกันความเสี่ยง
ด้านพฤติกรรมของตนเองแตกต่างจากอาชีพรับราชการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

นักท่องเที่ยวดังชาติ ที่มีอาชีพรับราชการ มีระดับการป้องกันความเสี่ยงด้าน
พฤติกรรมของตนเองแตกต่างจากอาชีพรัฐวิสาหกิจ/เอกชนและอาชีพอื่นๆ (บริษัท) อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สมมติฐานที่ 4 ภูมิหลังนักท่องเที่ยวดังชาติต่างกันมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวดัง
ต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน แยกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐาน 4.1 จำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวดังชาติต่างกันมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของ
นักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 58 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว

การรับรู้ความเสี่ยง	1-3 คน		4 คนขึ้นไป		เพียงลำพัง	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.74	1.15	3.34	1.12	3.39	1.19
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.20	1.17	3.27	1.27	2.91	1.22
3. ด้านความคาดหวัง	2.48	1.08	3.10	1.43	2.38	1.19
4. ด้านการเมือง	2.85	1.50	3.31	1.86	2.68	1.58
5. ด้านการเงิน	2.99	1.22	3.14	1.28	2.96	1.32
6. ด้านมวลชน	4.15	1.47	4.34	1.47	4.17	1.52
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.65	1.58	3.28	1.88	3.03	1.77
รวม	3.15	0.83	3.40	1.03	3.07	0.92

ตารางที่ 59 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว

การรับรู้ความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	11.535	2	5.768	4.229	0.015*
	ภายในกลุ่ม	541.419	397	1.364		
	รวม	552.955	399			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	7.445	2	3.722	2.599	0.076
	ภายในกลุ่ม	568.673	397	1.432		
	รวม	576.118	399			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	8.620	2	4.310	3.305	0.038*
	ภายในกลุ่ม	517.758	397	1.304		
	รวม	526.377	399			

ตารางที่ 59 (ต่อ)

การรับรู้ความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	7.221	2	3.610	1.507	0.223
	ภายในกลุ่ม	951.104	397	2.396		
	รวม	958.324	399			
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	0.509	2	0.255	0.160	0.852
	ภายในกลุ่ม	630.584	397	1.588		
	รวม	631.093	399			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	0.624	2	0.312	0.140	0.869
	ภายในกลุ่ม	884.316	397	2.227		
	รวม	884.940	399			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	16.831	2	8.416	3.045	0.049*
	ภายในกลุ่ม	1097.066	397	2.763		
	รวม	1113.897	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	1.819	2	0.910	1.191	0.305
	ภายในกลุ่ม	303.101	397	0.763		
	รวม	304.920	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

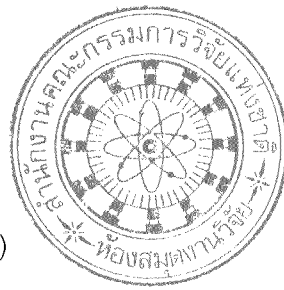
จากตารางที่ 58 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกตามจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวเมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 59 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย โดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 1.191, p = 0.305$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 4.229, p = 0.015$) ด้านความคาดหวัง ($F = 3.305, p = 0.038$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($F = 3.045, p = 0.049$) นักท่องเที่ยวที่มีจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้

(F = 2.599, p = 0.076) ด้านการเมือง (F = 1.507, p = 0.223) ด้านการเงิน (F = 0.160, p = 0.852) ด้านมวลชน (F = 0.140, p = 0.869) นักท่องเที่ยวที่มีจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 60 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว

การรับรู้ความเสี่ยง	จำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว	\bar{X}	1-3 คน	4 คนขึ้นไป	เพียงลำพัง
			3.74	3.34	3.39
ด้านร่างกายที่ เกิดขึ้น ณ แหล่ง ท่องเที่ยว	1-3 คน	3.74	-	0.400 (0.151)	0.345** (0.007)
	4 คนขึ้นไป	3.34	-	-	0.054 (0.849)
	เพียงลำพัง	3.39	-	-	-

การรับรู้ความเสี่ยง	จำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว	\bar{X}	1-3 คน	4 คนขึ้นไป	เพียงลำพัง
			2.48	3.10	2.38
ด้านความ คาดหวัง	1-3 คน	2.48	-	-0.620* (0.023)	0.102 (0.411)
	4 คนขึ้นไป	3.10	-	-	0.722* (0.011)
	เพียงลำพัง	2.38	-	-	-

ตารางที่ 60 (ต่อ)

การรับรู้ ความเสี่ยง	จำนวน บุคคลที่ไป ท่องเที่ยว	\bar{X}	1-3 คน	4 คนขึ้นไป	เพียงลำพัง
			2.65	3.28	3.03
ด้านพฤติกรรม ของตนเอง	1-3 คน	2.65	-	-0.635 (0.108)	-0.377* (0.037)
	4 คนขึ้นไป	3.28	-	-	0.257 (0.529)
	เพียงลำพัง	3.03	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 60 การเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธี LSD พบว่า
ด้านกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่มีจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว 1-3 คน มีระดับการป้องกัน
ความเสี่ยงด้านกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยวแตกต่างจากจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวเพียงลำพัง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ด้านความคาดหวัง

นักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่มีจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว 1-3 คน มีระดับการป้องกัน
ความเสี่ยงด้านความคาดหวังแตกต่างจากจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว 4 คนขึ้นไป และไป
ท่องเที่ยวเพียงลำพังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านพฤติกรรมของตนเอง

นักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่มีจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว 1-3 คน มีระดับการป้องกัน
ความเสี่ยงด้านพฤติกรรมของตนเองแตกต่างจากจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวเพียงลำพังอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐาน 4.2 ลักษณะผู้ร่วมทางต่างกันมีผลต่อการรับรู้ความเสียหายของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 61 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสียหายของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามลักษณะผู้ร่วมทาง

การรับรู้ความเสียหาย	คนรัก		เพื่อนหญิง/ เพื่อนชาย		ครอบครัว		เพียงลำพัง	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.95	1.08	3.52	1.18	3.68	1.19	3.35	1.17
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.29	1.08	3.11	1.18	3.24	1.40	2.91	1.22
3. ด้านความคาดหวัง	2.33	0.95	2.68	1.19	2.56	1.24	2.40	1.21
4. ด้านการเมือง	2.99	1.61	2.77	1.42	2.96	1.61	2.66	1.57
5. ด้านการเงิน	2.95	1.25	3.13	1.21	2.94	1.23	2.92	1.31
6. ด้านมวลชน	4.14	1.52	4.21	1.44	4.26	1.46	4.11	1.51
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.45	1.61	2.98	1.61	2.68	1.64	3.00	1.74
รวม	3.15	0.79	3.20	0.86	3.19	0.93	3.05	0.93

ตารางที่ 62 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามลักษณะผู้ร่วมทาง

การรับรู้ความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	22.857	3	7.619	5.692	0.001**
	ภายในกลุ่ม	530.098	396	1.339		
	รวม	552.955	399			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	9.517	3	3.172	2.217	0.086
	ภายในกลุ่ม	566.600	396	1.431		
	รวม	576.118	399			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	8.447	3	2.816	2.153	0.093
	ภายในกลุ่ม	517.930	396	1.308		
	รวม	526.378	399			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	7.723	3	2.574	1.072	0.361
	ภายในกลุ่ม	950.602	396	2.401		
	รวม	958.324	399			
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	3.118	3	1.039	0.655	0.580
	ภายในกลุ่ม	627.975	396	1.586		
	รวม	631.093	399			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	1.085	3	0.362	0.162	0.922
	ภายในกลุ่ม	883.855	396	2.232		
	รวม	884.940	399			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	23.551	3	7.850	2.851	0.037*
	ภายในกลุ่ม	1090.346	396	2.753		
	รวม	1113.898	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	1.571	3	0.524	0.684	0.562
	ภายในกลุ่ม	303.349	396	0.766		
	รวม	304.920	399			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 61 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสียหายของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกตามลักษณะผู้ร่วมทางเมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 62 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะผู้ร่วมทางต่างกันมีการรับรู้ความเสียหายของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 0.684, p = 0.562$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 5.692, p = 0.001$) นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะผู้ร่วมทางต่างกันมีการรับรู้ความเสียหายของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($F = 2.851, p = 0.037$) นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะผู้ร่วมทางต่างกันมีการรับรู้ความเสียหายของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านความคาดหวัง ($F = 2.153, p = 0.093$) ส่วนด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 2.217, p = 0.086$) ด้านการเมือง ($F = 1.072, p = 0.361$) ด้านการเงิน ($F = 0.655, p = 0.580$) ด้านมวลชน ($F = 0.162, p = 0.922$) นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะผู้ร่วมทางต่างกันมีการรับรู้ความเสียหายของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 63 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการรับรู้ความเสียหายของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามลักษณะผู้ร่วมทาง

การรับรู้ความเสียหาย	ลักษณะผู้ร่วมทาง	\bar{X}	คนรัก	เพื่อนหญิง/ เพื่อนชาย	ครอบครัว	เพียงลำพัง
ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	คนรัก	3.95	-	0.426** (0.006)	0.263 (0.195)	0.597** (0.000)
	เพื่อนหญิง/ เพื่อนชาย	3.52	-	-	-0.162 (0.427)	0.171 (0.254)
	ครอบครัว	3.68	-	-	-	0.333 (0.098)
	เพียงลำพัง	3.35	-	-	-	-

ตารางที่ 63 (ต่อ)

การรับรู้ความ เสี่ยง	ลักษณะผู้ ร่วมทาง	\bar{X}	คนรัก	เพื่อนหญิง/ เพื่อนชาย	ครอบครัว	เพียงลำพัง
ด้านพฤติกรรม ของตนเอง	คนรัก	2.45	-	-0.529* (0.016)	-0.236 (0.418)	-0.551** (0.010)
	เพื่อน หญิง/ เพื่อนชาย	2.98	-	-	0.293 (0.316)	-0.022 (0.920)
	ครอบครัว	2.68	-	-	-	-0.315 (0.275)
	เพียงลำพัง	3.00	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 63 การเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธี LSD พบว่า
ด้านกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีลักษณะผู้ร่วมทางที่เป็นคนรัก มีการรับรู้ความเสี่ยงด้าน
กายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยวแตกต่างจากลักษณะผู้ร่วมทางที่เป็นเพื่อนชาย/เพื่อนหญิงและไป
เพียงลำพัง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ด้านพฤติกรรมของตนเอง

นักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีลักษณะผู้ร่วมทางที่เป็นคนรัก มีการรับรู้ความเสี่ยงด้าน
ด้านพฤติกรรมของตนเอง แตกต่างจากลักษณะผู้ร่วมทางที่เป็นเพื่อนชาย/เพื่อนหญิง อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และไปเพียงลำพังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สมมติฐาน 4.3 ประสบการณ์เคยท่องเที่ยวประเทศไทยต่างกันมีผลต่อการรับรู้
ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 64 การเปรียบเทียบการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภท
แบ่งเป็นในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์เคยท่องเที่ยวในประเทศไทย

การรับรู้ความเสี่ยง	ไม่เคย/ครั้งแรก		เคย		t-Value	df	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.66	1.16	3.58	1.19	0.641	398	0.522
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.16	1.19	3.08	1.21	0.653	398	0.514
3. ด้านความคาดหวัง	2.52	1.21	2.45	1.10	0.687	398	0.492
4. ด้านการเมือง	2.63	1.50	2.97	1.58	-2.239	398	0.026*
5. ด้านการเงิน	3.07	1.30	2.92	1.22	1.162	398	0.246
6. ด้านมวลชน	4.20	1.46	4.15	1.51	0.332	398	0.740
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.74	1.62	2.85	1.71	-0.605	398	0.546
รวม	3.14	0.88	3.14	0.87	-0.029	398	0.977

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 64 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีประสบการณ์เคยท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทย มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($t = -0.029$, $p = 0.977$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการเมือง ($t = -2.239$, $p = 0.026$) มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($t = 0.641$, $p = 0.522$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($t = -0.653$, $p = 0.514$) ด้านความคาดหวัง ($t = 0.687$, $p = 0.492$) ด้านการเงิน ($t = 1.162$, $p = 0.246$) ด้านมวลชน ($t = 0.332$, $p = 0.740$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($t = -0.605$, $p = 0.546$) มีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 4.4 พฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีตต่างกันมีผลต่อการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 65 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามพฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีต

การรับรู้ความเสี่ยง	น้อย		ปานกลาง		มาก	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.51	1.07	3.64	1.11	3.78	1.35
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.03	1.18	3.30	1.13	3.12	1.27
3. ด้านความคาดหวัง	2.45	1.10	2.57	1.24	2.46	1.14
4. ด้านการเมือง	2.84	1.53	2.91	1.42	2.72	1.69
5. ด้านการเงิน	2.94	1.25	2.99	1.25	3.08	1.28
6. ด้านมวลชน	4.02	1.52	4.21	1.36	4.38	1.51
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	2.68	1.69	2.79	1.54	3.01	1.74
รวม	3.07	0.88	3.20	0.78	3.22	0.93

ตารางที่ 66 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามพฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีต

การรับรู้ความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	5.055	2	2.528	1.843	0.160
	ภายในกลุ่ม	541.787	395	1.372		
	รวม	546.842	397			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	4.560	2	2.280	1.584	0.206
	ภายในกลุ่ม	568.558	395	1.439		
	รวม	573.118	397			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	1.105	2	.553	0.418	0.659
	ภายในกลุ่ม	522.734	395	1.323		
	รวม	523.839	397			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	2.064	2	1.032	0.427	0.653
	ภายในกลุ่ม	954.770	395	2.417		
	รวม	956.834	397			
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	1.376	2	.688	0.433	0.649
	ภายในกลุ่ม	626.944	395	1.587		
	รวม	628.320	397			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	9.120	2	4.560	2.068	0.128
	ภายในกลุ่ม	871.069	395	2.205		
	รวม	880.188	397			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	8.121	2	4.060	1.455	0.235
	ภายในกลุ่ม	1102.425	395	2.791		
	รวม	1110.546	397			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2.119	2	1.059	1.390	0.250
	ภายในกลุ่ม	301.110	395	0.762		
	รวม	303.229	397			

จากตารางที่ 65 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกตามพฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีตเมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 66 พบว่านักท่องเที่ยวที่มีพฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีตต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 1.390, p = 0.250$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 1.843, p = 0.160$) ส่วนด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 1.584, p = 0.206$) ส่วนด้านความคาดหวัง ($F = 0.418, p = 0.659$) ด้านการเมือง ($F = 0.427, p = 0.653$) ด้านการเงิน ($F = 0.433, p = 0.649$) ด้านมวลชน ($F = 2.068, p = 0.128$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($F = 1.455, p = 0.235$) นักท่องเที่ยวที่มีพฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีตต่างกันมีการรับรู้ความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 ภูมิหลังนักท่องเที่ยวที่ต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน แยกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐาน 5.1 จำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 67 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	1-3 คน		4 คนขึ้นไป		เพียงลำพัง	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.80	1.14	3.9	1.08	3.61	1.06
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.23	1.18	3.4	1.23	3.04	1.26
3. ด้านความคาดหวัง	3.05	1.40	3.22	1.43	3.01	1.59
4. ด้านการเมือง	2.93	1.54	2.87	1.65	2.75	1.65

ตารางที่ 67 (ต่อ)

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	1-3 คน		4 คนขึ้นไป		เพียงลำพัง	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
5. ด้านการเงิน	3.25	1.35	3.40	1.44	3.13	1.42
6. ด้านมวลชน	3.34	1.38	3.29	1.31	3.37	1.30
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	3.62	1.94	3.31	1.89	3.88	2.00
รวม	3.32	1.01	3.36	0.91	3.26	1.02

ตารางที่ 68 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวดังชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทย จำแนกตามจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยว

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	3.876	2	1.938	1.561	0.211
	ภายในกลุ่ม	492.810	397	1.241		
	รวม	496.686	399			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	4.291	2	2.146	1.467	0.232
	ภายในกลุ่ม	580.666	397	1.463		
	รวม	584.958	399			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	0.728	2	.364	0.169	0.844
	ภายในกลุ่ม	854.221	397	2.152		
	รวม	854.949	399			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	2.959	2	1.479	0.593	0.553
	ภายในกลุ่ม	990.161	397	2.494		
	รวม	993.119	399			

ตารางที่ 68 (ต่อ)

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	1.914	2	0.957	0.506	0.603
	ภายในกลุ่ม	750.060	397	1.889		
	รวม	751.973	399			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	0.118	2	0.059	0.032	0.968
	ภายในกลุ่ม	729.772	397	1.838		
	รวม	729.890	399			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	8.258	2	4.129	1.075	0.342
	ภายในกลุ่ม	1524.680	397	3.841		
	รวม	1532.938	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.401	2	0.201	0.198	0.821
	ภายในกลุ่ม	403.132	397	1.015		
	รวม	403.534	399			

จากตารางที่ 67 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกตามจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวเมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA (ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 68 พบว่านักท่องเที่ยวที่มีจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย โดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 0.198, p = 0.821$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 1.561, p = 0.211$) ด้านร่างกายที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 1.467, p = 0.232$) ด้านความคาดหวัง ($F = 0.169, p = 0.844$) ด้านการเมือง ($F = 0.593, p = 0.553$) ด้านการเงิน ($F = 0.506, p = 0.603$) ด้านมวลชน ($F = 0.032, p = 0.968$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($F = 1.075, p = 0.342$) นักท่องเที่ยวที่มีจำนวนบุคคลที่ไปท่องเที่ยวต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 5.2 ลักษณะผู้ร่วมทางต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของ
นักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 69 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของ
นักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามลักษณะ
ผู้ร่วมทาง

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	คนรัก		เพื่อนหญิง/ เพื่อนชาย		ครอบครัว		เพียงลำพัง	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่ง ท่องเที่ยว	3.94	1.16	3.65	1.08	3.87	1.17	3.62	1.07
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ ควบคุมไม่ได้	3.30	1.24	3.12	1.09	3.47	1.30	3.02	1.24
3. ด้านความคาดหวัง	2.98	1.41	3.13	1.31	3.14	1.59	3.01	1.60
4. ด้านการเมือง	3.05	1.68	2.85	1.44	2.82	1.48	2.74	1.63
5. ด้านการเงิน	3.17	1.35	3.38	1.29	3.30	1.49	3.09	1.42
6. ด้านมวลชน	3.35	1.35	3.40	1.42	3.31	1.46	3.30	1.27
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	3.64	2.12	3.55	1.71	3.54	2.04	3.90	1.99
รวม	3.35	1.02	3.30	0.92	3.35	1.13	3.24	1.02

ตารางที่ 70 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของระดับการป้องกันความเสี่ยงของ
นักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามลักษณะ
ผู้ร่วมทาง

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	8.078	3	2.693	2.182	0.090
	ภายในกลุ่ม	488.608	396	1.234		
	รวม	496.686	399			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	8.941	3	2.980	2.049	0.106
	ภายในกลุ่ม	576.016	396	1.455		
	รวม	584.957	399			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	1.722	3	.574	0.266	0.850
	ภายในกลุ่ม	853.227	396	2.155		
	รวม	854.949	399			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	6.154	3	2.051	0.823	0.482
	ภายในกลุ่ม	986.965	396	2.492		
	รวม	993.119	399			
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	5.623	3	1.874	0.994	0.395
	ภายในกลุ่ม	746.351	396	1.885		
	รวม	751.973	399			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	0.618	3	0.206	0.112	0.953
	ภายในกลุ่ม	729.272	396	1.842		
	รวม	729.890	399			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	9.195	3	3.065	0.797	0.496
	ภายในกลุ่ม	1523.743	396	3.848		
	รวม	1532.938	399			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.806	3	0.269	0.264	0.851
	ภายในกลุ่ม	402.728	396	1.017		
	รวม	403.534	399			

จากตารางที่ 69 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทยจำแนกตามลักษณะผู้ร่วมทาง เมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 70 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะผู้ร่วมทางต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 0.264, p = 0.851$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 2.182, p = 0.090$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 2.049, p = 0.106$) ด้านความคาดหวัง ($F = 0.266, p = 0.850$) ด้านการเมือง ($F = 0.823, p = 0.482$) ด้านการเงิน ($F = 0.994, p = 0.395$) ด้านมวลชน ($F = 0.112, p = 0.953$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($F = 0.797, p = 0.496$) นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะผู้ร่วมทางต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 5.3 ประสบการณ์เคยท่องเที่ยวประเทศไทยต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 71 การเปรียบเทียบระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบ่งเป็นในประเทศไทย จำแนกตามประสบการณ์เคยท่องเที่ยวประเทศไทย

ระดับการป้องกัน ความเสี่ยง	ไม่เคย/ครั้งแรก		เคย		t-Value	df	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.84	1.14	3.68	1.09	1.461	398	0.145
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.23	1.14	3.14	1.27	0.756	398	0.450
3. ด้านความคาดหวัง	3.11	1.44	3.00	1.48	0.717	398	0.474
4. ด้านการเมือง	2.86	1.55	2.88	1.60	-0.077	398	0.939
5. ด้านการเงิน	3.32	1.42	3.14	1.33	1.326	398	0.186
6. ด้านมวลชน	3.37	1.39	3.32	1.32	0.367	398	0.714
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	3.67	1.92	3.70	1.99	-0.138	398	0.890
รวม	3.34	0.99	3.27	1.02	0.783	398	0.434

จากตารางที่ 71 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีประสบการณ์เคยท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย มีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($t = 0.783, p = 0.434$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($t = 1.461, p = 0.145$) ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($t = 0.756, p = 0.450$) ด้านความคาดหวัง ($t = 0.717, p = 0.474$) ด้านการเมือง ($t = -0.077, p = 0.939$) ด้านการเงิน ($t = 1.326, p = 0.186$) ด้านมวลชน ($t = 0.367, p = 0.714$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง ($t = -0.138, p = 0.890$) มีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐาน 5.4 พฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีตต่างกันมีผลต่อระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยแตกต่างกัน

ตารางที่ 72 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามพฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีต

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	น้อย		ปานกลาง		มาก	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	3.66	1.14	3.80	1.00	3.84	1.16
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	3.10	1.19	3.34	1.24	3.20	1.22
3. ด้านความคาดหวัง	3.03	1.44	3.18	1.50	2.98	1.47
4. ด้านการเมือง	2.94	1.52	2.97	1.56	2.70	1.67
5. ด้านการเงิน	3.21	1.33	3.28	1.36	3.19	1.46
6. ด้านมวลชน	3.32	1.36	3.44	1.29	3.32	1.40
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	3.62	1.99	3.66	1.96	3.84	1.91
รวม	3.27	1.04	3.38	0.99	3.29	0.96

ตารางที่ 73 การทดสอบความแปรปรวนทางเดียวของระดับการป้องกันความเสี่ยงของ
นักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทย จำแนกตามพฤติกรรม
เสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีต

ระดับการป้องกันความเสี่ยง	แหล่งความแปรปรวน	SS.	df	MS.	F-test	p-value
1. ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	2.737	2	1.368	1.095	0.336
	ภายในกลุ่ม	493.825	395	1.250		
	รวม	496.562	397			
2. ด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้	ระหว่างกลุ่ม	3.843	2	1.922	1.311	0.271
	ภายในกลุ่ม	578.854	395	1.465		
	รวม	582.697	397			
3. ด้านความคาดหวัง	ระหว่างกลุ่ม	2.218	2	1.109	0.517	0.597
	ภายในกลุ่ม	847.620	395	2.146		
	รวม	849.839	397			
4. ด้านการเมือง	ระหว่างกลุ่ม	5.297	2	2.648	1.062	0.347
	ภายในกลุ่ม	984.668	395	2.493		
	รวม	989.965	397			
5. ด้านการเงิน	ระหว่างกลุ่ม	0.484	2	0.242	0.128	0.880
	ภายในกลุ่ม	748.467	395	1.895		
	รวม	748.951	397			
6. ด้านมวลชน	ระหว่างกลุ่ม	0.986	2	0.493	0.269	0.765
	ภายในกลุ่ม	725.067	395	1.836		
	รวม	726.053	397			
7. ด้านพฤติกรรมของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	3.598	2	1.799	0.467	0.627
	ภายในกลุ่ม	1520.669	395	3.850		
	รวม	1524.267	397			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.805	2	0.403	0.397	0.673
	ภายในกลุ่ม	400.719	395	1.014		
	รวม	401.524	397			

จากตารางที่ 72 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยจำแนกตามพฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีตเมื่อทำการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance: One Way ANOVA) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังตารางที่ 73 พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีพฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีตต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ($F = 0.397, p = 0.673$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านร่างกายที่เกิดขึ้น ณ แหล่งท่องเที่ยว ($F = 1.095, p = 0.336$) ส่วนด้านกายภาพที่เกิดจากเหตุที่ควบคุมไม่ได้ ($F = 1.311, p = 0.271$) ด้านความคาดหวัง ($F = 0.517, p = 0.597$) ด้านการเมือง ($F = 1.062, p = 0.347$) ด้านการเงิน ($F = 0.128, p = 0.880$) ด้านมวลชน ($F = 0.269, p = 0.765$) ด้านพฤติกรรมของตนเอง $F = 0.467, p = 0.627$) นักท่องเที่ยวที่มีพฤติกรรมเสี่ยงขณะเดินทางท่องเที่ยวในอดีตต่างกันมีระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

4.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัยเชิงคุณภาพแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ผลที่ได้จากการเก็บข้อมูลจากเว็บไซต์ที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับข้อมูลนักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้สำหรับการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย และผลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างด้านนโยบายการป้องกันความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ซึ่งรายละเอียดของผลการวิจัย มีดังนี้

1. ผลจากการเก็บข้อมูลจากเว็บไซต์ในด้านภาพลักษณ์ของประเทศไทย

ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจเว็บไซต์ที่เป็นที่นิยมในกลุ่มนักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้ โดยได้ผลการเก็บข้อมูลดังนี้

เว็บไซต์ Lonely planet (<http://www.lonelyplanet.com/thailand>) ซึ่งถือว่าเป็นเว็บไซต์อันดับหนึ่งสำหรับนักท่องเที่ยวประเภทอิสระ พบว่า ภาพลักษณ์ของประเทศไทยโดยแยกจังหวัด พบว่ากรุงเทพฯ เป็นเมืองสมัยใหม่ที่มีส่วนผสมของการจราจรที่วุ่นวาย เป็นศูนย์กลางการจับจ่ายใช้สอย และเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยพุทธศาสนา ในขณะที่จังหวัดเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางของนักเดินทางประเภทรักอิสระ ที่มีความโดดเด่นด้านวัฒนธรรม มีการสอนการทำอาหารไทยและภาษาไทย จังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นศูนย์กลางแห่งการเดินป่าและเป็นสถานที่ที่มีศาสนสถานที่เป็นเอกลักษณ์ในเวลาเดียวกัน นอกจากนั้นแล้ว ทางเว็บไซต์ยังได้กล่าวถึงความสวยงามของหมู่เกาะและทะเลไทยทางตอนใต้ของประเทศ

เว็บไซต์ <http://www.thebackpacker.net/destinations/thailand/> กล่าวว่าเมืองไทยเป็นประเทศที่มีความสวยงาม มีวัดวาอารามที่วิจิตร ในส่วนของกรุงเทพมหานครเมืองหลวงนั้นเป็นศูนย์กลางการค้า ที่มีตึกสูงมากมาย และมีความบันเทิงยามค่ำคืนที่น่าตื่นตาตื่นใจ

Mitchell (2006) ได้กล่าวในบทความ Thailand Backpacking : A Quick Guide จากเว็บไซต์ว่าประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายและราคาสมเหตุสมผลสำหรับนักเดินทางประเภทแบกเป้ เช่น เกาะเต่า เกาะลันตา เกาะพีพี ที่มีราคาถูกกว่าเกาะภูเก็ต หรือเกาะสมุย แต่มีความสงบเงียบและมีชายหาดที่สวยงามไม่แพ้กัน รวมไปถึงกิจกรรมการดำน้ำที่น่าตื่นตาตื่นใจ ถ้านักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้สนใจแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดสุโขทัยก็มีความน่าสนใจไม่แพ้กันที่ประเทศกัมพูชา ในแง่ของงานประเพณีนั้น ประเพณีสงกรานต์ที่เชียงใหม่ในเดือนเมษายน มีความสนุกสนานและเป็นกันเอง มีผู้คนมากมายบนท้องถนนเล่นสาดน้ำกันเพื่อดับร้อน ในขณะที่เดือนพฤศจิกายนเป็นเดือนที่มีประเพณีลอยกระทงเพื่อขอขมาพระแม่คงคา และยังมีเทศกาลท้องถิ่นอีกมากมายในประเทศไทย เช่น ประเพณีกินเจที่จังหวัดภูเก็ต หรือการแห่ผีตาโขนที่จังหวัดเลย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากเว็บไซต์ <http://www.startbackpacking.com/travel/thailand-tips/> พบว่า บทความได้นำเสนอเรื่องของการที่นักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้หลายคนเริ่มต้นการเดินทางประเภทแบกเป้ที่ประเทศไทยเพราะมีสังคมของนักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้ อย่างชัดเจนและยาวนานมาแล้ว และชาวไทยก็สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นภาษาจึงไม่เป็นปัญหาในการเดินทางมาในประเทศไทย และที่สำคัญการท่องเที่ยวในประเทศไทยถูกกว่าการใช้ชีวิตที่ประเทศบ้านเกิดด้วยซ้ำ ถึงแม้มีกระแสว่าประเทศไทยตกเป็นทาสของการท่องเที่ยวมวลชน แต่ในความเป็นจริงนั้นถ้านักท่องเที่ยวเดินทางไปประเทศไทยด้วยทัศนคติที่ถูกต้อง สิ่งที่ได้กลับมาคือประสบการณ์และมิตรภาพที่ยากจะลืมเลือน

เว็บไซต์ <http://www.passplanet.com/Thailand/> ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้ที่เคยเดินทางมาเที่ยวในประเทศไทยเป็นเวลาอย่างน้อย 3 สัปดาห์ ผลการสำรวจ พบว่า นักท่องเที่ยวทุกคนจากจำนวน 100 คน ชอบประเทศไทย และอย่างน้อย 90% ต้องการที่จะกลับมาเที่ยวที่ประเทศไทยอีก ส่วนที่ไม่ต้องการกลับมานั้นเกิดจากการที่ประเทศไทยมีการท่องเที่ยวเชิงมวลชนมากเกินไปและพวกเขาพบนักท่องเที่ยวชาวตะวันตกอยู่ทั่วประเทศ พวกเขาคาดหวังว่าจะพบนักท่องเที่ยวน้อยกว่านี้ ในแหล่งท่องเที่ยวบางที่มีนักท่องเที่ยวมากกว่าชาวบ้านเสียด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความประสงค์ที่จะแนะนำประเทศไทยต่อไปให้เพื่อนและญาติ

ทางเว็บไซต์ที่นักท่องเที่ยวให้คะแนนในส่วนต่างๆ ของประเทศไทยดังต่อไปนี้ จากคะแนนเต็ม 20

แหล่งท่องเที่ยว ได้คะแนน 16 โดยระบุว่าประเทศไทยไม่มีสิ่งดึงดูดใจที่ชัดเจน เหมือนกำแพงเมืองจีน หรือพระราชวังต้องห้าม แต่ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่สวยงาม พระบรมมหาราชวังและทะเลไทยเป็นส่วนที่ได้รับคะแนนสูงสุด

ลักษณะเมือง ได้ 12 คะแนน โดยนักท่องเที่ยวให้ความคิดเห็นว่างานสถาปัตยกรรมของประเทศไทยไม่ใช่สาเหตุใหญ่ที่ทำให้นักท่องเที่ยวมาเยือนเมืองไทย ถึงแม้ว่าบางจังหวัดมีความน่ารักในตัว แต่โดยภาพรวม ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการจราจรติดขัดและมีมลภาวะสูง

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้ 18 คะแนน เพราะเป็นสิ่งดึงดูดใจสิ่งแรกที่นักท่องเที่ยวต้องการเดินทางมาประเทศไทย นักท่องเที่ยวจะคิดถึงทะเลเป็นอย่างแรก และการเดินทางในภาคเหนือของประเทศไทยเป็นอันดับ 2

ด้านวัฒนธรรม ได้ 15 คะแนน เนื่องจากว่าวัฒนธรรมไทยมีความโดดเด่นแตกต่างจากชาติอื่นๆ มีอาหาร ดนตรี ระบาย ศาสนา มวยไทย และพิธีกรรมที่แสดงถึงความ เป็นมาอันยาวนานของชนชาติ

ด้านอาหาร ได้ 18 คะแนน โดยนักท่องเที่ยวให้ความคิดเห็นว่าเป็นอาหารไทยมีรสชาติอร่อยและราคาไม่แพง

ด้านสาธารณูปโภค ได้ 15 คะแนน โดยถนนอยู่ในสภาพดี และรถโดยสารก็ไม่ ย่ำแย่ อีกทั้งยังมีรถไฟที่สะอาดกว่าบางประเทศให้หนึ่ง

ด้านราคาค่าใช้จ่ายในประเทศไทย ได้ 17 คะแนน โดยภาพรวมการท่องเที่ยวที่ใช้เวลานานในประเทศไทยมีราคาไม่แพง แต่ก็ขึ้นอยู่กับสถานที่ด้วย เพราะถ้าเป็นสถานที่ เช่น ภูเก็ต พัทยา เกาะสมุย ราคาจะแพงขึ้นอีกหลายเท่าตัวเพราะรองรับนักท่องเที่ยวทุกประเภท ไม่ใช่เฉพาะแค่นักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้

ด้านความปลอดภัย ได้ 16 คะแนน โดยนักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่างานรักษาความปลอดภัยดี แต่ว่าตำรวจไทยได้เข้มงวดมากขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ในช่วงชายแดนไทยนั้น ถือว่ามีความเปราะบางด้านความปลอดภัยถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวสามารถไปได้ก็ตามที่นักท่องเที่ยวไม่ควรเดินทางโดยลำพังไปยังเขตชายแดน

ด้านความสะอาดโดยรวม ได้ 13 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยกับประเทศอินเดีย ประเทศไทยจะดูเหมือนโรงพยาบาล แต่ถ้าเปรียบเทียบกับประเทศไทยกับประเทศสิงคโปร์ ยังถือว่าประเทศไทยยังด้อยอยู่มากเรื่องความสะอาด

ด้านทัศนคติของคนไทย ได้ 16 คะแนน โดยนักท่องเที่ยวให้ความเห็นว่าคนไทยมีความเป็นมิตรและเต็มใจช่วยเหลือนักท่องเที่ยว คนไทยชอบยิ้มสมดังเรียกประเทศไทยว่า Land of Smile คนไทยมีความอดทนและความพยายามสูงที่จะช่วยเหลือนักท่องเที่ยวหรือตอบข้อซักถามจากนักท่องเที่ยวถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษของคนไทยบนท้องถนนทุกๆ ไปจะไม่ดีนัก

ด้านความบันเทิง ได้ 16 คะแนน เมืองหลวงมีแหล่งบันเทิงมากมายทุกหัวระแหงในขณะที่ตามต่างจังหวัดจะมีเป็นย่านๆ ไป

ด้านการจับจ่าย ได้ 17 คะแนน ประเทศไทยเป็นประเทศที่ให้ความคุ้มค่าในแง่ของการซื้อของเมื่อเทียบราคากับคุณภาพ อีกทั้งยังมีสินค้าที่หลากหลาย

ด้านภาพรวมของประเทศ ได้ 17 คะแนน โดยรวมประเทศไทยยังเป็นสวรรค์ของชาวแบกเป้ เนื่องจากมีธรรมชาติที่งดงาม มีวัฒนธรรมที่แข็งแกร่ง อาหารอร่อย การขนส่งที่ดี และราคาถูก

ด้านความคุ้มค่าเงิน ได้ 17 คะแนน

เนื่องจากในเดือนมีนาคม 2553 ประเทศไทยเกิดเหตุไม่สงบทางการเมืองเกิดขึ้น ผู้วิจัยจึงได้เข้าไปในเว็บไซต์ดังที่กล่าวไปทั้งหมดในเบื้องต้นอีกครั้ง พบว่ามีเพียงเว็บไซต์ของ Lonely Planet เว็บไซต์เดียวที่ได้เตือนอย่างชัดเจนในหน้าเว็บไซต์ โดยใช้หัวข้อว่า Travel Alert คือการแจ้งเตือน โดยแจ้งว่าได้มีการชุมนุมทางการเมืองเกิดขึ้นในกรุงเทพฯ โดยมีทหารมากมายประจำการในจังหวัด นักท่องเที่ยวควรระวังข่าวดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอและอยู่ให้ไกลจากที่ชุมนุม นอกจากนั้นเมืองแล้ว ทางเว็บไซต์แนะนำให้นักท่องเที่ยวเข้าไปอ่านรายละเอียดในหัวข้อการเดินทางอย่างปลอดภัย และให้เข้าไปในช่องทางที่นักท่องเที่ยวจากประเทศไทยได้เข้ามาแลกเปลี่ยนข้อมูลและให้คำแนะนำกัน เว็บไซต์นี้ ได้มีการให้ข้อมูลข่าวสารเรื่องสถานการณ์บ้านเมืองของประเทศไว้เป็นระยะๆ อีกด้วย ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรบ้างแล้ว ซึ่งการให้ข้อมูลสถานการณ์เช่นนี้ แทบทุกเว็บไซต์ในเบื้องต้นได้กระทำเช่นกัน โดยเว็บไซต์ทั้งหมดได้เชื่อมโยงข้อมูลมาจากเว็บไซต์ข่าวของ BBC

ข้อพึงปฏิบัติ

ในส่วนของ การปฏิบัติตนในประเทศไทยนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ ข้อพึงปฏิบัติโดยทั่วไปและข้อพึงปฏิบัติในแง่ของความปลอดภัย

ข้อพึงปฏิบัติโดยทั่วๆ ไป

เว็บไซต์สำคัญที่ผู้ศึกษาได้ทำการสำรวจคือ เว็บไซต์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (<http://www.tourismthailand.org/>) เพื่อดูการให้ข้อมูลของประเทศไทยไปยังนักท่องเที่ยวในการประพฤติปฏิบัติตนในการเดินทางมาเที่ยวประเทศไทย

ข้อพึงกระทำและข้อที่ควรหลีกเลี่ยง (Do and Don't) เมื่อเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

ข้อที่ควรหลีกเลี่ยง (Don't) โดยสิ่งที่ถูกกล่าวถึงในส่วนแรก คือ เรื่องของวัฒนธรรม เริ่มต้นจากการกล่าวถึงราชวงศ์ไทยว่าคนไทยมีประเพณีที่สืบต่อกันมาช้านานและนักท่องเที่ยวต้องพึงแสดงความเคารพแก่พระมหากษัตริย์ พระราชินีและเชื้อพระวงศ์ทุกท่าน เรื่องศาสนานักท่องเที่ยวต้องแต่งกายสุภาพในเขตวัด โบสถ์ หรือมัสยิด ไม่ควรสวมกางเกงหรือกระโปรงสั้นและต้องถอดรองเท้าทุกครั้งที่เข้าไปในโบสถ์หรือวิหารที่ประดิษฐานพระพุทธรูป ในขณะเดียวกันประชาชนชาวไทยถือว่าพระพุทธรูปเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ว่าพระพุทธรูปนั้นจะอยู่ในสภาพใด ดังนั้นนักท่องเที่ยวไม่ควรปีนปายสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ และผู้หญิงห้ามแตะต้องพระสงฆ์

ข้อพึงกระทำ (Do) เรื่องการทักทาย คนไทยที่จะยกมือไหว้มากกว่าการจับมือแบบตะวันตก และคนไทยถือว่าศีรษะเป็นของสูง นักท่องเที่ยวต้องไม่จับศีรษะคนไทย อีกเรื่องที่สำคัญคือ การใช้เท้าชี้หรือชี้สิ่งของแทนมือ และต้องถอดรองเท้าทุกครั้งที่เข้าไปในบ้านคน เรื่องความปลอดภัย

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้แนะนำนักท่องเที่ยวในเรื่องของความปลอดภัยอยู่ภายใต้หัวข้อ คำแนะนำพิเศษ ที่กล่าวถึง เรื่องการพึงระวังในส่วนของไกด์เถื่อน นักท่องเที่ยวควรติดต่อการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่เบอร์โทรศัพท์ 1672 หรือ 02 225 7612-4 และมีคำเตือนเรื่องการพึงระวังเรื่องความปลอดภัยส่วนตัวและทรัพย์สินโดยไม่เดินไปในที่เปลี่ยวตามลำพัง ดูแลทรัพย์สิน เงินทองและเอกสารสำคัญอย่างดีที่สุด ถ้านักท่องเที่ยวมีปัญหาเรื่องความปลอดภัย สามารถติดต่อตำรวจท่องเที่ยวได้ที่ 1155

ทางเว็บไซต์ยังเน้นย้ำ เรื่องที่นักท่องเที่ยวไม่ควรพาตัวเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดไม่ว่าชนิดใดๆ และบทลงโทษด้านการซื้อเกี่ยวกับยาเสพติดมีความรุนแรงมานอกจากนั้นทางการไทยห้ามนักท่องเที่ยวข้องเกี่ยวกับการทารุณกรรมสัตว์ รวมไปถึงการซื้อสินค้าหรือของที่ระลึกต่างๆ ที่ทำจากสัตว์ป่า และหลีกเลี่ยงการบริโภคร้านอาหารที่ขายผลิตภัณฑ์จากสัตว์เพราะถือว่าผิดกฎหมาย และสุดท้าย นักท่องเที่ยวต้องทิ้งขยะในบริเวณถังที่เตรียมไว้ให้

ในส่วนของเว็บไซต์ Lonely Planet นั้น ทางเว็บไซต์ได้แนะนำสถานที่ท่องเที่ยว และข้อควรปฏิบัติในประเทศไทย รวมไปถึงสถานการณ์ความไม่มั่นคงทางการเมืองของประเทศ โดยได้ทำหมายเหตุนี้เป็นตัวเอน และได้ทำลิงค์เชื่อมต่อข้อมูลไปที่ข้อความเรื่อง “การเดินทางอย่างปลอดภัย” เกี่ยวกับการเตือนของรัฐบาล และยังได้ทำลิงค์ไปที่หัวข้อการท่องเที่ยวเมืองไทยอย่างปลอดภัยโดยมีเนื้อหารายละเอียด ดังนี้

ด้านสุขภาพและความปลอดภัย

ทางเว็บไซต์ Lonely planet ได้แนะนำเรื่องสุขภาพและความปลอดภัยของผู้เดินทางไว้เป็นสามขั้นตอนคือก่อนเดินทาง อันตรายต่างๆ ระหว่างการเดินทาง และเมื่อถึงที่หมาย ในส่วนของข้อพึงปฏิบัติก่อนเดินทางนั้น โดยมากจะเป็นการแนะนำเรื่องการเตรียมยารักษาโรค การฉีดวัคซีน การทำประกันสุขภาพ ในเรื่องของอันตราย ทางเว็บไซต์กล่าวว่าประเทศไทยไม่ได้เป็นประเทศที่อันตรายในการไปเยี่ยมเยือน แต่ควรระวังตัวเมื่อพบปะคนแปลกหน้าไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือต่างชาติและควรระวังเมื่อเดินทางโดยลำพัง ในเรื่องของการปะทะกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับชาวนั้น ทางเว็บไซต์กล่าวว่าเป็นกรณีที่ยาก แต่ก็ยังมีพบเห็นอยู่บ้างเนื่องจากทางเว็บไซต์เคยได้รับจดหมายเรื่องการปะทะกันระหว่างนักท่องเที่ยวต่างชาติและคนงานไทยที่ทำงานอยู่ที่เกสต์เฮาส์ (guesthouse) เหตุผลหลักเนื่องมาจากการดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ นอกจากนั้นแล้ว ทางเว็บไซต์ยังเตือนว่าอย่าพยายามทำให้คนไทยรู้สึก “เสียหน้า” เพราะจะทำให้เกิดการปะทะได้ เมื่อกล่าวถึงการใช้อาวุธปืนกับนักท่องเที่ยว ถือว่าเป็นกรณีที่ยาก ยกเว้นว่าผู้ที่ใช้ปืนนั้นอาจจะเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบ

จากการสำรวจพบว่าพื้นที่ ที่มีการปะทะกันมากไม่ว่าจะเป็นกรณีนักท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวกันเองหรือนักท่องเที่ยวกับชาวนไทยคือบริเวณเกาะสมุยและเกาะพะงัน ซึ่งเป็นบริเวณที่มีการดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์มาก โดยเฉพาะงาน Full Moon Party ที่เกาะพะงัน ซึ่งความมีเมามาอาจนำไปสู่อันตรายได้ มีการรายงานของการปะทะ การข่มขืนและการปล้น นักท่องเที่ยวผู้หญิงที่เดินทางโดยลำพังต้องระวังตัวเวลาที่มีการปฏิสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามไม่ว่าจะเป็นชาวไทยหรือต่างชาติ

เรื่องการเดินทางไปยังชายแดนของประเทศไทยได้ถูกระบุในเว็บไซต์เช่นกัน ถึงแม้ว่าในปัจจุบันนี้ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นกับประเทศเพื่อนบ้าน แต่การข้ามพรมแดนไปยังประเทศพม่าในบางจุดก็อันตราย และการเดินทางไปเที่ยวเขาพระวิหาร ณ ชายแดนไทยกัมพูชาก็เป็นเรื่องที่ต้องพึงระวัง เพราะมีกรณีพิพาทระหว่างประเทศไทยและกัมพูชาเกิดเกี่ยวกับสิทธิการเป็นเจ้าของเขาพระวิหารเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2550 นอกจากนั้นแล้ว กรณีความขัดแย้งในเขต

จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นเรื่องที่ต้องพึงระวังเป็นอย่างยิ่ง ทางเว็บไซต์ได้อธิบายความเป็นมาของ ความขัดแย้งในสามจังหวัดภาคใต้ (ยะลา บัตตานี นราธิวาส) และเล่าถึงการโจมตีสถานที่ที่เป็น ตัวแทนของรัฐบาล เช่น ศาลากลาง ทหาร พระ ครู นอกจากนี้ ยังมีการวางระเบิดในหลายๆ พื้นที่ เช่นตลาด ธนาคาร และสถานีรถไฟ ระหว่างปี พ.ศ. 2549 - 2550 มีเหตุการณ์รุนแรงเฉลี่ย 160 เหตุการณ์ต่อเดือนจากการรายงานไม่พบว่ามีนักท่องเที่ยวถูกโจมตี อย่างไรก็ตามอาจมี นักท่องเที่ยวพลัดหลงไปในสถานที่เหล่านั้น จึงไม่ขอแนะนำให้นั่งรถไฟสายไทย-มาเลเซียที่สุโขทัย- ภูเก็ต ซึ่งเป็นสายรถไฟที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว ทางเว็บไซต์แนะนำให้ใช้การเดินทางสาย หาดใหญ่ ถึงแม้ว่าหาดใหญ่จะเป็นสถานที่เกิดการวางระเบิดเป็นครั้งคราว แต่ก็ยังถือว่าปลอดภัย กว่าแต่แนะนำให้ไม่ควรเดินทางหลังพระอาทิตย์ตก

ทางเว็บไซต์ได้เตือนว่านักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้ไม่ควรรับบุนหรี เหล้า หรือ อาหารจากเพศตรงข้ามที่มาในลักษณะเชิญชวนหรือเชิญเพศตรงข้ามเข้ามาพักอาศัยด้วย เพราะอาจโดนวางยาและปลดทรัพย์ได้ ในเรื่องของยาเสพติด การซื้อขายหรือครอบครองฝิ่น เฮโรอีน ยาบ้า เห็ดเมา และกัญชาถือว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมายในประเทศไทยและมีบทลงโทษที่ ร้ายแรง การครอบครองสิ่งเสพติดมีโทษจำคุกอย่างน้อยหนึ่งปีถึงตลอดชีวิต การพยายามนำสิ่งเสพ ติดข้ามแดนมีโทษถึงประหารชีวิต ในช่วงเวลาเทศกาล เช่น งานปีใหม่ หรืองาน Full moon Party ที่ เกาะพังนั้น ตำรวจมักจะปิดถนน และตรวจค้นหาสารเสพติด อย่างไรก็ตามจากการควบคุมเช่นนี้ ก่อให้เกิดการนำไปสู่การติดสินบนเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อให้อุดพ้นจากการจับกุม ที่เกาะพังผู้ที่ ครอบครองยาเสพติดสามารถจ่ายเงิน 70,000 บาท ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อแลกกับการปล่อยตัว ในขณะที่นักท่องเที่ยวสามารถจ่ายแค่ 10,000 บาทที่อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

<http://www.thebackpacker.net/destinations/thailand/> นักท่องเที่ยวได้เข้า มาเขียนข้อความว่า ถ้ามาประเทศไทย พึงระวังการซื้อ mushroom shake หรือเครื่องดื่มเห็ดใน Full Moon Party ที่เกาะพัง เพราะอาจทำให้ถึงกับเสียชีวิตได้

การหลอกลวงนักท่องเที่ยว

ทางเว็บไซต์ Lonely planet กล่าวว่า คนไทยดูเป็นมิตรมากจนบางครั้ง นักท่องเที่ยวอาจตกเป็นเหยื่อของมิจฉาชีพได้โดยง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรุงเทพฯ ที่มีคนไทย แปรหลหน้ามาผูกมิตรกับนักท่องเที่ยวและหลอกลวงนักท่องเที่ยวจากพื้นฐานที่นักท่องเที่ยวเกิดการ ไร้ใจ ดีใจที่ได้ผูกมิตรกับคนท้องถิ่น และได้ซื้อสินค้าและบริการที่ราคาถูกลงกว่านักท่องเที่ยวท่านอื่น การหลอกลวงมันจะเป็นไปในทำนองเดียวกัน คือ มิจฉาชีพมักจะแต่งตัวดี ทำทางเป็นมิตร อาจ เป็นได้ทั้งคนไทยและชาวต่างชาติ มักจะเริ่มต้นบทสนทนากับนักท่องเที่ยว และนำเสนอกิจกรรม

ต่างๆ มากมายที่แตกต่างจากหนังสือแนะนำเที่ยว เช่น การเยี่ยมชมวัดเล็กๆ แต่น่าสนใจ หรือไปเดินดูตลาดที่เป็นวิถีชุมชนจริงๆ หลังจากที่นักท่องเที่ยวเชื้อใจ มักจบลงที่ร้านขายจิวเวลรี่ หรือร้านขายพลอย และมีจิวเวลรี่จะเลือกสิ่งของมีค่าแก่นักท่องเที่ยว แล้วให้เค้าซื้อ โดยหลอกว่ามีญาติ หรือคนรู้จักอยู่ที่ประเทศเดียวกับนักท่องเที่ยวและทำธุรกิจส่งออกเพชรพลอย นักท่องเที่ยวสามารถซื้อสินค้าราคาถูกและนำไปขายทำกำไรได้ที่ประเทศของตัวเอง โดยผ่านคนรู้จักของมิจจิวเวลรี่ ในขณะที่เดียวกัน ทางร้านก็จะบอกว่า จะลดให้เป็นพิเศษด้วยเหตุผลนานัปการ เช่น เป็นวันครบรอบ 10 ปีของทางร้าน ลดราคาฉลองเทศกาลสำคัญหรือลดให้เพราะชอบเป็นพิเศษ เมื่อนักท่องเที่ยวกลับไปประเทศ ก็จะพบว่าของมีค่าเหล่านั้นมีราคาต่ำกว่าเงินที่เสียไปหลายเท่า ตั้งแต่ราคาครึ่งหนึ่ง จนถึงราคาแค่หนึ่งในสิบ ซึ่งในกรณีนี้ทางตำรวจจะไม่สามารถช่วยอะไรได้ เพราะตามร้านจิวเวลรี่นั้น ราคาขายขึ้นอยู่กับการตลาดกันระหว่างผู้ขายและผู้ซื้อ เป็นราคาตามความพอใจ ในเว็บไซต์ <http://travelhappy.info/> ก็ได้เตือนเรื่องนี้ไว้เช่นเดียวกัน และยังได้เพิ่มเติมเรื่องการหลอกหลวงนักท่องเที่ยวเรื่องการตัดสูทจากเมืองไทย โดยทำให้นักท่องเที่ยวคิดว่าเขาได้ตัดสูทในราคาที่ถูกกว่าปกติแต่สุดท้ายได้สูทที่ตัดจากผ้าราคาถูกไร้คุณภาพ เช่น ได้สูทจากผ้าโพลีเอสเตอร์ แทนที่จะได้ผ้าแคชเมียร์ตั้งชื่อตกลงก่อนตัดสูท ในเว็บไซต์ www.bangkokscam.com ได้แนะนำว่า นักท่องเที่ยวควรไปตัดสูทจากร้านย่านสุขุมวิทที่เป็นร้านที่ไว้ใจได้เท่านั้น ถึงราคาจะสูงกว่าเล็กน้อย แต่สามารถรับประกันได้ว่าได้สูทที่ต้องการนักท่องเที่ยวอย่าเห็นแก่ของถูกเพราะจะตกเป็นเหยื่อมิจจิวเวลรี่โดยง่าย

อีกกรณีหนึ่งเกิดขึ้นจากการที่นักท่องเที่ยวโดนหลอกให้ไปเล่นการพนัน โดยเริ่มจากมิจจิวเวลรี่ชวนนักท่องเที่ยวไปเที่ยวบ้าน ดิม กิน มีญาติๆ ตามกันมาสังสรรค์ เล่นไพ่กัน และหลอกให้นักท่องเที่ยวทายใจว่าเค้าเล่นดี จนสุดท้ายที่เงินพนันสูงๆ กลุ่มมิจจิวเวลรี่ก็จะร่วมกันโกงจนนักท่องเที่ยวเสียเงินเป็นจำนวนมาก ในกรณีนี้ นักท่องเที่ยวไม่สามารถพึ่งตำรวจได้เลย เพราะการพนันถือเป็นเรื่องผิดกฎหมายในประเทศไทย

ทางเว็บไซต์ Lonely planet เน้นย้ำเรื่องการปฏิบัติตามคำแนะนำ ข้อ 1 จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย คือ ให้ฝึกเคยต่อการนำเสนอการท่องเที่ยวและการซื้อของจากคนแปลกหน้า เพราะว่าคนเหล่านั้นจะได้ค่าคอมมิชชั่นจากร้าน และเค้าอาจเป็นมิจจิวเวลรี่ที่อาจนำนักท่องเที่ยวไปสู่การเสียทรัพย์สินมากมายทางเว็บไซต์ได้แนะนำหมายเลขโทรศัพท์ของตำรวจท่องเที่ยว 1155 ไว้ด้วย ในกรณีที่นักท่องเที่ยวต้องการความช่วยเหลือจากตำรวจ

การลักขโมย ทางเว็บไซต์ Lonely planet แนะนำว่า นักท่องเที่ยวต้องดูแลเอาใจใส่ทรัพย์สินส่วนบุคคลให้ดี เมื่อเข้าที่พักแรม ต้องล็อกประตูทุกครั้ง และขอให้นักท่องเที่ยวนำ

สิ่งของมีค่าและเอกสารสำคัญติดตัวทุกครั้งด้วย และตรวจเช็คตู้เซฟของโรงแรมทุกครั้งหลังจากนำของมีค่าเข้าไปเก็บ ขณะเดินทาง อย่าเก็บของมีค่าในกระเป๋าเดินทาง เพราะกุญแจล็อกอาจไม่เพียงพอต่อการลักขโมย เพราะนักท่องเที่ยวจะอยู่ห่างจากกระเป๋าเดินทางเป็นเวลาหลายชั่วโมง เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยในรถโดยสารจากถนนข้าวสารที่เดินทางไปทุกแห่งของประเทศในการชำระเงินด้วยบัตรเครดิตนั้น ให้เฝ้าระวังบัตร อย่าให้คลาดสายตา เพราะบางทีอาจเกิดกรณีที่พนักงานนำบัตรไปปรูดหลายๆ ใบ แล้วปลอมลายเซ็น หนทางป้องกัน คือพยายามใช้บัตรเครดิตที่เชื่อมโยงไปสู่บัญชีที่ประเทศต้นทาง

การดึงลูกค้าในจุดที่มีนักท่องเที่ยวมาก มักจะมีตัวแทนหลอกๆ ของเกสต์เฮาส์ ที่พยายามจะชักชวนนักท่องเที่ยวไปพักที่เกสต์เฮาส์ที่ตนจะได้ค่าคอมมิชชั่น หรือบางทีก็นำนักท่องเที่ยวไปพักในสถานที่ไม่ได้มาตรฐานและเกินราคา ในบางกรณี มีเจ้าหน้าที่ปลอมตัวเป็นตัวแทนที่ได้รับการอนุญาตจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยใช้บัตรอนุญาตและตราปลอม และนำเสนอการขายทัวร์หรือยานพาหนะที่เกินราคา คำแนะนำจากเว็บไซต์ในการหลีกเลี่ยงกรณีนี้คือ การสืบราคาจากหลายๆ ตัวแทนให้ดี ก่อนจะตัดสินใจซื้อ

ระหว่างเดินทาง ทางเว็บไซต์ Lonely planet จะเน้นเรื่องอาการทางกายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการเดินทางบนเครื่องบิน เช่น โรค Deep vein thrombosis (DVT) ที่เกิดจากการที่เลือดไม่ไหลเวียนในขณะที่อยู่บนเครื่องบิน ทำให้ไม่สามารถขยับขาได้ เกิดจากการที่นั่งเฉยๆ โดยไม่ขยับตัวเป็นระยะเวลานาน ถ้าเครื่องบินใช้เวลาเดินทางนานมากเท่าไร ความเสี่ยงในการเป็นโรคนี้นี้มีสูงขึ้นไปตามนั้น อาการคือ การเจ็บปวดที่ข้อเท้า น่อง ต้นขา และทั้งขา หนทางป้องกันคือ การลุกเดิน และออกกำลังกายที่ขาบ้าง และพยายามดื่มน้ำให้เพียงพอ หลีกเลี่ยงเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์

นอกจากนี้ยังมีอาการเจตแลงเมาเครื่องบิน โดยอาการเจตแลงมักจะเกิดขึ้นเมื่อมีการเดินทางข้ามเขตเวลาเกินกว่าห้าเขต ซึ่งจะส่งผลให้เกิดอาการนอนไม่หลับ เหนื่อยล้า หรือวิงเวียนได้ การหลีกเลี่ยงอาการนี้ทำได้โดยดื่มน้ำเยอะๆ เลี่ยงเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ รับประทานอาหารอ่อนๆ เมื่อถึงจุดหมายปลายทาง ต้องไปรับแดดและพยายามปรับตัวกับเวลาที่เปลี่ยนส่วนอาการเมาเครื่องบิน สามารถหลีกเลี่ยงได้โดยการปรึกษาแพทย์เพื่อรับยาที่เหมาะสม เมื่ออยู่ ณ จุดหมายปลายทาง

ทางเว็บไซต์ได้กล่าวถึงโรคภัยไข้เจ็บที่อาจเกิดขึ้นในขณะที่อยู่ในประเทศไทย และกล่าวถึงสถานรักษาพยาบาลในท้องถิ่น ในเว็บไซต์ <http://www.startbackpacking.com/travel/thailand-tips/> ได้แจ้งว่าทางที่ดี ไม่ควรใช้น้ำประปาแปร่งพื้นหรือดื่ม ควรใช้น้ำดื่มจากขวดแทน เพื่อป้องกันภาวะน้ำสกปรก และนักท่องเที่ยวควรพกพลาสเตอร์ยาและยาฆ่าเชื้อติดตัวไว้เสมอ

เพราะว่าเมื่อเกิดรอยแผล มักจะเกิดอาการอักเสบและติดเชื้อได้ง่ายกว่าปกติเพราะประเทศไทยเป็นประเทศร้อนชื้น เวลาเดินทางควรระวังป้องกันอาการท้องร่วงไว้ด้วย ทางเว็บไซต์กล่าวว่าอาการท้องเสียจากการเดินทางเป็นเรื่องธรรมดาแต่นักท่องเที่ยวจะหายได้เองเมื่อร่างกายเกิดความเคยชิน การบริโภคโยเกิร์ตและกล้วยจะช่วยบรรเทาอาการได้

การดื่มน้ำและกิจกรรมทางน้ำนักท่องเที่ยวต้องเรียนรู้เรื่องการดื่มน้ำจากมีดอาชีพรุ่นปฏิบัติจริงเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบทางการจากกิจกรรม และนักท่องเที่ยวควรทำประกันจากประเทศต้นทางที่ครอบคลุมเหตุการณ์ที่อาจเกิดจากการดื่มน้ำและการทำกิจกรรมทางน้ำ

อาหารให้เลือกร้านอาหารที่น่าเชื่อถือ รับประทานอาหารที่ทำขึ้นสดๆ หลีกเลี่ยงอาหารประเภทหอย อาหารแบบบุฟเฟต์ ปอกผลไม้ทุกครั้ง และล้างผักผลไม้ก่อนรับประทานทุกครั้ง ขอแนะนำเหล่านี้เพื่อป้องกันการเกิดท้องร่วง เว็บไซต์ <http://www.startbackpacking.com/travel/thailand-tips/> ได้ให้คำแนะนำเรื่องการรับประทานอาหารและเครื่องดื่มที่นอกเหนือจากเว็บไซต์ของ Lonely planet คือ ต้องใช้หลอดทุกครั้งยามดื่มเครื่องดื่มไม่ว่าจะเป็นการดื่มจากภาชนะใดๆ ก็ตามเพื่อป้องกันการสิ่งสกปรกที่อาจปนเปื้อนมากับภาชนะ ในการเลือกร้านอาหาร ให้เลือกร้านที่มีคนเข้าออกหนาแน่นเพื่อที่ว่าวัตถุดิบในการผลิตอาหารจะใหม่สดเสมอ ทางเว็บไซต์แนะนำว่า เจ้าของร้านมักให้ลูกค้านั่งตรงริมทางเดินที่ผู้คนพบเห็นได้ง่ายเพื่อเป็นการโฆษณาร้านไปในตัว แต่นักท่องเที่ยวสามารถขอเปลี่ยนโต๊ะนั่งได้ถ้าพบว่าที่นั่งนั้นเสียงดังและจืดจาง

ความร้อนประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความร้อนชื้น นักท่องเที่ยวอาจต้องใช้เวลาในการปรับตัว โดยส่วนใหญ่จะเกิดอาการมือเท้าบวมขึ้น สืบเนื่องมาจากการขยายตัวเมื่อเจอความร้อน หรืออาจเกิดอาการชา อ่อนเพลีย ปวดหัว คลื่นไส้ หัวใจเต้นช้า เพราะเหงื่อออกมากเกินไปสามารถหลีกเลี่ยงได้โดยการดื่มน้ำสะอาดมากกว่า ป้องกันการสูญเสียเหงื่อ ถ้ามีอาการหนักมากต้องนำผู้ป่วยเข้าที่ร่ม และเช็ดตัวด้วยผ้าเย็นตามจุดสำคัญทันที

ในเรื่องของการระวังสัตว์ร้าย ทางเว็บไซต์ Lonely planet ได้จำแนกประเภทแมลงและวิธีรักษาจากการถูกกัดต่อยให้นักท่องเที่ยวได้ทราบโดยละเอียด คำแนะนำรวมไปถึงอาการจากแมงกระพรุน หรือสัตว์ทะเลด้วย และได้มีคำแนะนำเรื่องงูให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปให้ทราบ

เรื่องการใช้จ่ายเงิน เว็บไซต์ <http://www.startbackpacking.com/travel/thailand-tips/> ได้กล่าวว่า ในการซื้อของในประเทศไทยนั้น ของทุกอย่างต่อราคาได้ยกเว้นของที่ติดราคาไว้ในห้างสรรพสินค้า ดังนั้น เมื่อนักท่องเที่ยวต้องการซื้ออะไร ควรจะต่อราคาก่อน อย่าซื้อในราคาแรก ทางเว็บไซต์ได้เตือนเรื่องค่าใช้จ่ายในการขึ้นแท็กซี่ว่าอย่าขึ้นคันที่มีเตอร์เสีย หรือถ้าจำเป็นต้องต่อราคาให้ชัดเจนก่อนจะใช้บริการไม่เช่นนั้น นักท่องเที่ยวจะต้องได้จ่ายเงินจำนวน

ที่ควรจะเป็น นักท่องเที่ยวไม่ควรขอให้คนขับรถแท็กซี่แนะนำโรงแรมหรือร้านอาหารให้ เพราะเขาจะนำคุณไปในร้านที่เขามีผลประโยชน์ร่วม และอย่าให้คนขับรถแท็กซี่โน้มน้าวใจคุณให้เปลี่ยนจุดหมายปลายทางไปยังที่เขาต้องการ เพราะเขาอาจจะได้ค่าคอมมิสชั่นในขณะที่คุณต้องจ่ายแพงกว่า ในการแลกเงิน ควรจะแลกที่ธนาคาร แต่ถ้าจะแลกที่ตลาดมืด ขอให้นับเงินต่อหน้าพ่อค้า แลกเปลี่ยนเงินตราให้ชัดเจน อย่าให้ค่านับให้คุณ

ไข้หวัด H1N12009 ณ. ช่วงเวลาที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูล ได้มีการระบาดของไข้หวัดใหญ่ 2009 เกิดขึ้น ทางเว็บไซต์จึงได้แจ้งวิธีป้องกันและข้อปฏิบัติยามได้รับเชื้อไว้โดยละเอียดแก่นักท่องเที่ยว

2. ผลจากการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในด้านนโยบายของภาครัฐและเอกชนในด้านการป้องกันความเสี่ยงจากการเดินทางท่องเที่ยว

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ 2 ครั้ง เนื่องจากว่าประเทศไทยได้เกิดเหตุวิกฤตทางการเมืองขึ้นดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ไปสัมภาษณ์หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงอีกครั้ง ว่าได้มีข้อปฏิบัติใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวบ้าง

ในการสัมภาษณ์ครั้งแรก ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากสี่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องคือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตำรวจท่องเที่ยว สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว และสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยการสัมภาษณ์นี้กระทำขึ้นเพื่อสำรวจนโยบายของภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในแง่ของการจัดการและป้องกันความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเภทแบกเป้ที่เดินทางมาเที่ยวในประเทศไทย จากการสัมภาษณ์ สามารถสรุปได้เป็นประเด็น ดังนี้

1. บทบาทขององค์กร

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมีหน้าที่ดูแลด้านการตลาดการท่องเที่ยวทั้งในประเทศไทยและนอกประเทศไทย โดยมีสำนักงานทั้งในและต่างประเทศ ในปี 2550-2554 นี้ทางคณะกรรมการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้วางกรอบนโยบายไว้ 8 ประการ ดังนี้

1. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวมีบทบาทในการช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทั่วทุกภูมิภาคของไทย และเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการสร้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับประเทศ

2. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวของประเทศไทยเติบโตอย่างยั่งยืน โดยเน้นการขยายฐานตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพ ทั้งในพื้นที่ใหม่และในตลาดเฉพาะกลุ่ม ภายใต้การสร้างความเข้มแข็งของตราสินค้า (Brand) ประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง

3. ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคนไทย โดยเน้นการประสานงานระหว่างเครือข่ายภาครัฐกับภาคเอกชน กระตุ้นให้เกิดการท่องเที่ยวภายในประเทศที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้และการสร้างสรรค์ประโยชน์ทั้งต่อสถาบันครอบครัวและต่อสังคมโดยรวม อันจะนำไปสู่การสร้างและกระตุ้นจิตสำนึกรักษาสิ่งแวดล้อม รวมทั้งให้เกิดความรักและภาคภูมิใจในเอกลักษณ์วัฒนธรรมไทย

4. ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กระจายตัวสู่แหล่งท่องเที่ยวรองมากขึ้น เพื่อสร้างสมดุล ระหว่างพื้นที่ทั้งด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัดและข้ามภูมิภาค

5. ส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านโดยการทำการตลาดร่วมกัน เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวทั้งภายในภูมิภาคและภายนอกภูมิภาค อันจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานร่วมกันอย่างเป็นระบบ และช่วยเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันของภูมิภาคนี้ในตลาดท่องเที่ยวโลก

6. มุ่งพัฒนาองค์กร ระบบบริหารจัดการ และเสริมสร้างบุคลากรให้มีทักษะและขีดความสามารถทางการตลาดท่องเที่ยว เพื่อให้เป็นองค์กรแห่งการขับเคลื่อน (Driving Force) ที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน และมีศักยภาพทางการแข่งขันระดับนานาชาติ ภายใต้ หลักธรรมาภิบาล รวมทั้งพัฒนาความเข้มแข็งขององค์กรในบทบาทเชิงวิชาการและองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการตลาด

7. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว (e - Tourism) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ประเทศไทย และเสริมสร้างศักยภาพในการส่งเสริมการตลาดผ่านสื่อสารสนเทศ

8. ส่งเสริมการอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวโดยประสานความร่วมมือและแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กับหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน (อ้างอิงเพื่อความสมบูรณ์จาก <http://thai.tourismthailand.org/about-tat/about-tat-24-1.html>)

ตำรวจท่องเที่ยว

ในส่วนของตำรวจท่องเที่ยวนั้น การกำหนดหน้าที่การงานและโครงสร้างของหน่วยงานถูกกำหนดตามภารกิจของพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว คือมี 28 สถานีในเขตภูมิภาค ซึ่ง 28 สถานี คือโครงสร้างแต่สถานีอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวโดยการแบ่งเป็นจังหวัด ซึ่งขึ้นอยู่กับกองกำกับและกองกำกับขึ้นอยู่กับกองกำกับการ เพราะฉะนั้นอำนาจหน้าที่ต่างๆ จะเป็นเรื่องของโครงสร้างกับขอบเขตรวมๆ กันไป ซึ่งตำรวจท่องเที่ยวเป็นตำรวจเฉพาะทาง โดยตำรวจที่อยู่ตามจังหวัดทั้ง 28 สถานีจะขึ้นอยู่กับผู้บังคับการ กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว และตำรวจเหล่านั้นจะอยู่ใน

โครงสร้างที่สถานีมีหัวหน้าเป็นสารวัตร ซึ่งสารวัตรเองจะขึ้นอยู่กับผู้กำกับ ยกตัวอย่างเช่น กองกำกับการ 5 ที่ดูแลทางใต้ ซึ่งจะดูแลตั้งแต่นครศรีธรรมราชลงไป จะมีอยู่ 7-8 สถานี ซึ่งสถานีเหล่านี้ไปรวมอยู่ที่ผู้กำกับการ 5 ซึ่งผู้กำกับการ 5 จะขึ้นตรงกับผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ และได้มอบให้รองผู้การดูแล ซึ่งผู้กำกับการเหล่านี้เป็นผู้กำกับท้องเที่ยว ไม่ใช่ผู้กำกับการปกติโดยแยกงานกันทำตามท้องที่ไป เพียงแต่งานจะทับซ้อนกัน เพราะว่าตำรวจท้องเที่ยวมีหน้าที่ดูแลชาวต่างด้าวที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรไทยเป็นการชั่วคราว ซึ่งหมายรวมทั้งนักท่องเที่ยว นักธุรกิจ ผู้มาเยี่ยมญาติหรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ ต่างกันไป ในขณะที่ตำรวจท้องที่ดูแลทั้งหมดไม่ได้ดูแลเฉพาะชาวต่างด้าว

ผู้ให้ข้อมูลกล่าวถึงลักษณะงานของตำรวจท้องเที่ยว ดังนี้

งานของตำรวจท้องเที่ยวคือการประสานงาน มีหลายอย่างที่องค์กรเข้าไปทำไม่ได้ด้วยตัวเอง เพราะอำนาจขององค์กรมีขอบเขตจำกัด แต่อาศัยความที่อยู่ในภาคบริการมาพอสมควรและได้มีการปฏิบัติบ้าง ดังนั้นพอทางองค์กรรับเรื่องมา ก็ต้องดูว่าใครอยู่ในวงจรมันบ้าง นับตั้งแต่ระดับสถานทูตเลย ลงมาเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบวกหรือลบก็ตาม ถ้าสมมติเรื่องที่จะต้องประสานสายการบิน ก็จะต้องติดต่อสายการบินก่อน หรือถ้าเขาบาดเจ็บก็ต้องติดต่อญาติพี่น้อง คือต้องทำทุกอย่างที่สามารถจะทำได้ เพราะขอบเขตขององค์กรไม่ได้มีเยอะ พอทางองค์กรทำเสร็จ จะต้องส่งตำรวจท้องที่ต่อไป'

ทางตำรวจท้องเที่ยวมีมาตรการหลักห้ามาตรการในการรักษาความปลอดภัยและอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวคือ ด้านการป้องกันเหตุและลดจำนวนผู้เสียหายชาวต่างชาติ ด้านการปราบปรามและจับกุมบุคคลที่เป็นภัยต่อนักท่องเที่ยว ด้านการให้บริการ อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ด้านการจัดระเบียบและดูแลแหล่งท่องเที่ยว ด้านการเฝ้าระวังป้องกันการหลอกลวงเอาเปรียบนักท่องเที่ยว

สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว

ในส่วนของสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว ในภาพรวมของหน่วยงานนั้น กระทรวงการท่องเที่ยวจะเป็นผู้กำหนดนโยบายยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของประเทศไทย และในองค์กรที่เรียกว่ากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจะมีหน่วยงานอยู่สองส่วน ส่วนหนึ่งเป็นภาครัฐวิสาหกิจ ส่วนหนึ่งเป็นภาคราชการซึ่งดูแลงานทั้งกีฬาและท่องเที่ยว ในส่วนของท่องเที่ยวจะมีหน่วยงานอยู่สองหน่วยงานรับผิดชอบเรื่องของการท่องเที่ยวคือ ภาครัฐวิสาหกิจชื่อว่า การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย หรือที่รู้จักกันในนามของ ททท. นั่นเอง หน้าที่หลักของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยคือการตลาดเปรียบเหมือนพนักงานขายสินค้าทางการท่องเที่ยว อีกส่วนหนึ่งที่เป็นภาคราชการเรียกว่า สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นหน่วยงานในระดับกรมซึ่งดูแลในภาพของ

การพัฒนา กำหนดยุทธศาสตร์เพื่อทำการวิจัย การศึกษาความรู้ต่างๆ เพราะฉะนั้นในภาคของสำนักงานการพัฒนาการท่องเที่ยวจะมี 3 หน่วยงานหลักที่ทำเรื่องท่องเที่ยว หน่วยงานที่หนึ่งชื่อว่าสำนักงานพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งพัฒนาสินค้าหรือทรัพยากรท่องเที่ยวทั้งส่วนที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญและสินค้าทางการท่องเที่ยวอื่นๆ พวกวิถีชีวิต พวกศิลปวัฒนธรรมต่างๆ หน่วยงานที่สองดูแลในภาคบริการ เน้นที่คน การให้บริการนักท่องเที่ยว จึงต้องยกระดับมาตรฐานการให้บริการให้สมบูรณ์ คือให้บริการด้วยรอยยิ้มตั้งแต่โรงแรม ร้านอาหาร การนำเที่ยวรวมถึงการให้บริการรถรับจ้าง และบริการอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญมากคือ สำนักทะเบียนธุรกิจท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ซึ่งเป็นหน่วยงานที่สาม มีลักษณะค่อนข้างใหญ่ มีพรบ.เฉพาะเรียกว่า พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ซึ่งเป็นคัมภีร์ในการปฏิบัติงาน ผู้อำนวยการสำนักทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวจะสวมหมวกสองใบทันที ใบหนึ่งเป็นผู้ำนวยการสำนักทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวมัคคุเทศก์ซึ่งกำกับดูแลด้านนโยบายและดูแลบังคับบัญชาบุคลากรในหน่วยงานให้ปฏิบัติตามระเบียบและกฎหมาย ส่วนหมวกอีกใบหนึ่งเป็นนายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวมัคคุเทศก์กลางซึ่งดูแลในเรื่องของการออกอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ใบอนุญาตเป็นมัคคุเทศก์ การวางหลักประกัน การยกเลิกเพิกถอนบริษัทธุรกิจนำเที่ยว การดำเนินคดีรวมทั้งการสั่งเมื่อพิจารณาคดีแล้วว่าควรจะปรับเท่าไรในส่วนของคนที่ทำธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ นั้นแปลว่านายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวมีอำนาจกำกับดูแลให้ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยว พ.ศ. 2551 ถ้าเกิดความไม่ถูกต้อง นายทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวจะเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายนี้

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเกิดจากการรวมตัวของสมาคมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศ ซึ่งมี 13 สาขาอาชีพ ใน 13 ภูมิภาค เช่น มัคคุเทศก์ โรงแรม ผู้ประกอบการ ธุรกิจนำเที่ยวต่างประเทศ ธุรกิจนำเที่ยวในประเทศ รถ เรือ เหมือนเป็นร่มคันใหญ่ของผู้ประกอบการฝ่ายท่องเที่ยวที่เป็นเอกชน แต่จะมีความเกี่ยวข้องกับกระทรวงท่องเที่ยว โดยจะมีคณะกรรมการการประชุมที่ตั้งขึ้นมาเพื่อนโยบายท่องเที่ยวแห่งชาติ หรือว่าเรื่องมัคคุเทศก์ โดยคณะกรรมการกลุ่มนี้เป็นหนึ่งในตัวแทนของภาคเอกชนที่จะเข้าไปทำหน้าที่ร่วมประชุมเสนอความคิดเห็น ซึ่งทางคณะกรรมการอาจทั้งรับนโยบายและปฏิเสธนโยบายของรัฐบาล

2. การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารด้านการป้องกันความเสี่ยง

การท่องเที่ยวในประเทศไทย

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยพบว่าทางองค์กรได้จัดทำคู่มือ Do and Don't ให้แก่นักท่องเที่ยวมานานมาแล้ว แต่ยังไม่ได้เจาะลงไปในกลุ่มที่แบกเป้ ซึ่งคู่มือนี้เป็นลักษณะการบอกกล่าวแก่นักท่องเที่ยวในแง่ข้อพึงระวัง พึงปฏิบัติ

และข้อที่ไม่พึงปฏิบัติ ซึ่งในช่วงแรกๆ ของการทำคู่มือนั้น จะเน้นเรื่องของวัฒนธรรมประเพณี เช่น อย่าเอาขาวางบนโต๊ะ อย่าสัมผัสศีรษะคนไทย อย่าแต่งตัวเปิดเผยมากเกินไป การแต่งกายสุภาพที่วัด จนเมื่อเกิดปัญหาเพิ่มขึ้น ก็เพิ่มข้อความเพิ่มเติม เช่น อย่าเดินในที่เปลี่ยว อย่าไว้ใจคนแปลกหน้า ซึ่งในปัจจุบันนี้ คู่มือนี้ได้ถูกเผยแพร่ไปยังเว็บไซต์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ผู้วิจัย)

นอกจากคู่มือโดยทั่วๆ ไป สำหรับนักท่องเที่ยว ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยยังได้จัดทำคู่มือสำหรับกิจกรรมเฉพาะอย่าง เช่นคู่มือ Do and Don't สำหรับนักท่องเที่ยวประเภทดำน้ำ ประเภทเดินป่า ประเภทผจญภัย ประเภทวัฒนธรรมและอื่นๆ ซึ่งเป็นกลุ่มกิจกรรมเฉพาะไป ส่วนใหญ่เอกสารเหล่านี้มักถูกจัดส่งออกนอกประเทศหมด จะมีคนไทยน้อยคนที่จะเห็น ซึ่งนักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้ได้ทำกิจกรรมต่างๆ ดังที่คู่มือได้จัดทำไว้บ้าง ซึ่งคิดว่าน่าจะได้นำข้อแนะนำจากคู่มือเหล่านั้นไปใช้บ้าง เช่นในเรื่องของการเดินป่า การดำน้ำ การเที่ยวทะเล เกาะต่างๆ ทางผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญได้เน้นย้ำเรื่องการให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่นักท่องเที่ยว

ในแง่ของความปลอดภัยนั้น ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยพยายามประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่แพร่หลาย โดยเฉพาะเรื่องความปลอดภัยพื้นฐานและการปฐมพยาบาลขั้นพื้นฐานสำหรับกลุ่มที่ทำกิจกรรมสูงเสี่ยง ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยไม่ได้แยกเป็นประเภทของนักท่องเที่ยว แต่แยกตามกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งกิจกรรมที่ถือว่ามีความเสี่ยงสูงอย่างหนึ่งก็คือการเดินป่า ทางรัฐไม่มีทางทราบได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในป่า และไม่มีผู้ใดคอยดูแลอย่างใกล้ชิด ยกเว้นผู้นำทาง ถ้าเป็นในเขตเมืองนั้น ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมีสายด่วน 1672 ให้ เป็นศูนย์ช่วยนักท่องเที่ยว หรือ 1555 ของตำรวจท่องเที่ยว แต่ถ้านักท่องเที่ยวเดินป่าแล้วถูกงูกัด ทางสายด่วนก็ไม่อาจช่วยอะไรได้ เพราะเข้าถึงไม่ได้ แต่ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจะประสานกับกระทรวงสาธารณสุขที่มีเครือข่ายเฝ้าระวังโรคกระจายไปทั่วประเทศไทย ไปถึงในระดับหมู่บ้าน เรียกว่าโครงการส่งเสริมอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) เป็นเครือข่ายเฝ้าระวังโรคของพื้นที่ประเทศไทยทั้งหมด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญมีความเห็นในเรื่องของการประชาสัมพันธ์ด้านความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวต่างชาติว่าเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายควรจะร่วมมือกัน

‘อย่างไรก็ตามการประชาสัมพันธ์ให้ชาวต่างชาติได้เข้าใจในข้อพึงปฏิบัติไม่ได้เป็นแค่หน้าที่ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเท่านั้น แต่อยู่ที่ชุมชนแต่ละชุมชนที่มีปริมาณของชาวต่างชาติพำนักอยู่เป็นจำนวนไม่มากนักน้อย ต้องคอยช่วยให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องแก่ชาวต่างชาติที่เป็นนักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้ด้วย โดยสำนักงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่อาจได้มีการทำคู่มือไว้ด้วย เช่น อบต. สำหรับการท่องเที่ยวประเภทชุมชน และอาจมีแบ่งชั้นลงมาเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยว บางชุมชนอาจออกเป็นกฎได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนที่ต้องรับนักท่องเที่ยวเข้า

มาพักแบบ Homestay ชุมชนสามารถระบุได้ว่านักท่องเที่ยวควรทำอะไร และไม่ควรถาอะไรไว้
อย่างชัดเจนเพื่อความเรียบร้อยในการอยู่ร่วมกันระหว่างคนในชุมชนกับนักท่องเที่ยว'

ข้อดีคือ ชุมชนมีสิทธิ์ที่จะเลือกนักท่องเที่ยวได้เช่นบ้านพักประเภท
Homestay เจ้าหนึ่งต้องการนักท่องเที่ยวเพศหญิงเท่านั้น และยังสามารถเลือกนักท่องเที่ยวที่
ปฏิบัติตามกฎของชุมชน จะไม่เกิดกรณีขัดแย้งกันระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชน เมื่อชุมชนออกกฎ
กติกาไว้ พอมาถึงขั้นตอนที่ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจะช่วยทำการประชาสัมพันธ์ ก็
สามารถสื่อสารออกไปได้ตามที่ชุมชนต้องการ นักท่องเที่ยวก็จะทราบว่าถ้ามาชุมชนนี้ ต้องพบ
อะไรบ้าง และมีกฎเกณฑ์อะไร ก็จะเป็นการลดความเสี่ยงด้านความคาดหวังของนักท่องเที่ยว ซึ่ง
จะเป็นการป้องกันทั้งทางฝั่งเจ้าบ้านและนักท่องเที่ยวให้มีข้อขัดแย้งน้อยที่สุด

ในแง่ของการป้องกันและการบริหารความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวนั้น
ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ให้ข้อคิดว่า นักท่องเที่ยวต้องมีการเตรียมการล่วงหน้าจาก
ประเทศตนเองด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นนักท่องเที่ยวประเภทที่รักความเสี่ยงเป็นชีวิตจิตใจ
เพราะทางประเทศไทยไม่สามารถดูแลได้ทั่วถึง 100%

ตำรวจท่องเที่ยว

ในส่วนของตำรวจท่องเที่ยววันนั้น ทางองค์กรพยายามจะประชาสัมพันธ์ถึง
ความมีตัวตนขององค์กรให้นักท่องเที่ยวทราบเพื่อที่นักท่องเที่ยวจะได้แจ้งเหตุในยามที่ประสบ
ปัญหา ทางตำรวจท่องเที่ยวมีเบอร์โทรศัพท์ที่สามารถโทรได้ 24 ชั่วโมง คือเบอร์ 1155 โดยสถิติใน
ปี 2551 มีจำนวนที่โทรเข้ามาประมาณ 110,000 ครั้ง ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า ' ในจำนวน 55,000 ครั้ง
เป็นการโทรเข้ามาของคนไทยที่มาแชนพนักงานเล่นๆ ใน ที่เหลืออีกประมาณ 30,000 ครั้งเป็นคน
ไทยโทรเข้ามาสอบถามข้อมูลเพื่อขอคำแนะนำ อีก 25,000 ครั้งเป็นการสนทนาของคนต่างชาติและ
อีกประมาณครึ่งหนึ่งของ 25,000 ครั้ง เป็นการโทรเข้ามาขอข้อมูลคำแนะนำ นอกนั้นคือโทรเข้ามา
ร้องเรียนจริงๆ จากจำนวนนักท่องเที่ยว 14 ล้านคน จึงได้ตั้งสมมติฐานจากจำนวนหมื่นกว่าครั้ง
จากจำนวนนักท่องเที่ยว 14 ล้านคนไม่ใช่จำนวนที่แท้จริง ทำไมจึงโทรเข้ามาน้อย หรือว่าเขาได้รับ
ความช่วยเหลือจากในท้องถิ่นแล้ว ซึ่งไม่น่าใช่เพราะคนขององค์กรมีแค่ 1,036 คนทั่วประเทศ แล้วที่
อยู่ในท้องถิ่นก็เหลือแค่ครึ่งเดียว เพราะที่เหลือต้องไปทำหน้าที่อื่น องค์กรจึงต้องทำโครงการแจก
Bookmark your first friend 1555 ในแนวคิดที่ว่า ถ้านักท่องเที่ยวเดินทางมาประเทศไทยแล้วไม่
รู้จักใคร ไม่มีเบอร์โทร ให้จดเบอร์นี้ลงไป เวลาเมื่อเรื่องเดือดร้อนหรือจะขอความช่วยเหลือก็ขอให้โทร
มา โดยตอนแรกแจกที่สนามบินสุวรรณภูมิ เพราะมีคนเข้าออกวันหนึ่ง 16,000-20,000 กว่าคน
ในช่วง Low Season แต่เมื่อทำมาแล้ว มีความปรารถนาที่จะให้เห็นผลมากกว่านี้ เลยต้องแจกไป
ตามสถานีตำรวจท่องเที่ยว ณ. พื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่นถนนข้าวสาร พัฒน์พงษ์ สุขุมวิท

รวมๆไปถึงการแจกคนไทยที่สนใจด้วย เพื่อรอดูปฏิกริยาโต้ตอบของจำนวนการใช้โทรศัพท์ในช่วงที่กำหนด ตรงนี้เป็นเรื่องของ การประชาสัมพันธ์หมายเลขโทรศัพท์ ประชาสัมพันธ์หน่วยให้รู้ว่าประเทศไทยมีตำรวจท่องเที่ยว แต่ในระหว่างที่ทำการประชาสัมพันธ์ 7 เดือน องค์กรได้รับการต้อนรับที่ดีจากบุคคลภายนอก ที่เห็นได้ชัดคือการมีนัดสัมภาษณ์กับสื่อต่างชาติบ่อยมาก แทบจะทุกอาทิตย์ และตามไปดูการทำงาน แล้วก็มีคำถามว่าทำไมประเทศไทยถึงมีตำรวจท่องเที่ยว โดยเฉพาะ ประเทศไทยควรจะให้มี มาสัมภาษณ์และถ่ายทำเป็นสารคดี ทำให้ตำรวจท่องเที่ยวเป็นหน่วยงานที่ถูกมองในแง่บวกมากกว่า เพราะไม่ค่อยมีหน้าทีไปจับใคร แต่ที่จับคือผู้ที่กระทำความผิดและกระทบกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว'

ในแง่ของการให้บริการนั้น องค์กรยังใช้ระบบเดิมในการตรวจนับผู้แจ้งเหตุ อยู่ แต่ใช้ระบบเดิมเป็นแนวร่วม ยกตัวอย่างเช่นช่วงที่มีนักท่องเที่ยวญี่ปุ่นเข้ามาเยอะ ทางองค์กรต้องตรวจสอบเรื่องการจัดเวรของล่ามในแต่ละวันให้เหมาะสมกับภาษาที่เขาจะโทรเข้ามา โดยเป็นระบบง่ายๆแต่มีการสนทนาแบบ 3 สายได้ เป็นการสนทนากับนักท่องเที่ยว และสามารถเชื่อมต่อไปยังล่ามภาษาต่างๆ ในกรณีที่นักท่องเที่ยวไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้

จากการสัมภาษณ์ผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว พบว่าคดีที่เกิดขึ้นซึ่งส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวเป็นเรื่องของทรัพย์สิน รวมไปถึง ลัก วิ่ง ชิง ปล้น กรรโชก ขยายของเกินราคา ซึ่งก็จะรวมๆกันไป แต่เรื่องบางเรื่องจะมีความเกี่ยวข้องกันหลายกรณี เช่น ในความเป็นจริงนั้น นักท่องเที่ยวไม่ได้ทำอะไรหาย แต่แจ้งเพื่อได้รับเงินประกัน นักท่องเที่ยวลืมของแต่แจ้งว่าถูกลักขโมย หรือบางครั้งของไม่ได้หายเลย แต่อยากได้ประกัน เลยเอาของไปซ่อนไว้ ทางตำรวจท่องเที่ยวก็ไปตามจับได้ เพราะฟังแล้วดูมีพิรุณ ทางตำรวจท่องเที่ยวก็ไปตรวจสอบที่โรงแรม ปรากฏว่ามีกระเป๋ายู่ จึงขอเปิดดู ปรากฏว่ามีของที่แจ้งอยู่

'กรณีที่นักท่องเที่ยวโทรศัพท์ไปซื้อของแล้วไปเช็คจากทางเว็บไซต์ แล้วคิดว่าซื้อของมาเกินราคา เลยเกรงว่าจะโดนหลอก จึงมาติดต่อกับทางตำรวจท่องเที่ยว ทางหน่วยงานต้องทำหน้าที่ไกลเกลี่ย โดยเรียกทั้งสองฝ่ายมาพบกัน ตกลงกัน บันทึกและถ่ายรูปไว้ แล้วทางองค์กรก็ขอร้องให้นักท่องเที่ยวโพสต์ข้อความลงในอินเทอร์เน็ตกับกรณีที่เกิดขึ้น เพื่อเป็นการส่งข้อมูลข่าวสารลงไปในเว็บไซต์นั้นๆว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร และมีหนทางแก้ไขอย่างไร เพราะเรื่องเหล่านี้เป็นภาพรวมของประเทศ ทางตำรวจท่องเที่ยวมีความชำนาญในด้านการปฏิบัติ แต่หน่วยงานต้องพัฒนาเรื่องการประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้น โดยหน่วยงานมีทีมงานที่เข้าไปส่งข้อมูลไปในเว็บไซต์ได้มากที่สุด แต่ก็ยังไม่เพียงพอ ซึ่งในเรื่องของการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับประเทศไทยนั้น ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก็กระทำอยู่ แต่หน่วยงานตำรวจท่องเที่ยวจะแยกจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยอย่างเด็ดขาด แต่เดิมได้งบประมาณจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

และมีการทำงานควบคู่กันไป แต่พอการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแยกตัวออกไปงบประมาณเพื่อ
การประชาสัมพันธ์จะถูกนำไปแบ่งในส่วนของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมากกว่า'

ในส่วนของอาชญากรรม มีสถิติการเกิดอาชญากรรมกับนักท่องเที่ยวสูง
พอสมควรแต่ไม่สูงที่สุด ไม่ต่างจากประเทศอื่น เมื่อเปรียบเทียบกับชาวในต่างประเทศ ซึ่งจะมีกรณี
การทุบกระจกเหมือนกัน คนขับอยู่ด้วย ผู้โดยสารอยู่ด้วย หรือการล้วงกระเป๋า จุดกระชากลากถู
กรณีเสียชีวิตของนักท่องเที่ยวก็มีเช่นกัน ถ้าเป็นการเสียชีวิตตามธรรมชาติ ก็ไม่มีอะไรต้องห่วง แต่
ถ้าเป็นการเสียชีวิตที่ผิดธรรมชาติ ทางองค์กรก็ต้องเข้ามาดูแล แต่ดูจากตัวเลขแล้ว ทางองค์กรคิด
ว่าไม่ได้สูงเกินไปจนน่าตกใจ แต่ว่าวิธีการป้องกัน โดยเฉพาะเป็นการป้องกันของตำรวจท่องเที่ยว
คือเรื่องของการประชาสัมพันธ์ โดยประชาสัมพันธ์ให้ชาวต่างชาติเป็นเว็บไซต์ ให้เขาดูว่าจะไรควร
ทำอะไรไม่ควรทำและมีแผ่นพับเล็กๆ แจก แต่ต้องเข้าใจว่าพวกนี้เป็นดาบ 2 คม การที่ตำรวจ
ท่องเที่ยวจะบอกอะไรกับนักท่องเที่ยวไปทั้งหมด อาจเป็นการประจานการท่องเที่ยวในแง่ลบ ทาง
องค์กรจึงจัดทำเป็นที่คั่นหนังสือแจกเพื่อประชาสัมพันธ์ว่าถ้ามีปัญหาจริงๆ ตำรวจท่องเที่ยว
สามารถขจัดปัญหาให้เขาได้

'นอกจากนั้นทางตำรวจท่องเที่ยวมีโครงการ 'Your First friend' ก็เป็นส่วน
หนึ่งที่นักท่องเที่ยวจะได้รู้ว่าจะติดต่อตำรวจอย่างไร และมีการประชาสัมพันธ์โครงการฝึกช่วยเหลือ
นักท่องเที่ยวในยามฉุกเฉิน องค์กรจะคิดรูปแบบในทุกสถานที่แต่สถานการณ์จะถูกเปลี่ยนไป ถ้า
เป็นภูเก็ตจะเกี่ยวกับน้ำทะเล เชียงใหม่เป็นภูเขา น้ำป่า เขาใหญ่จะเกี่ยวกับการหลงป่า การฝึกตรง
นี้เป็นการฝึกเต็มรูปแบบ จำลองสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้น จัดลำดับการทำงาน การประสานงาน
ทำทุกอย่างตามที่ระบบที่จัดลำดับไว้ ขณะที่ฝึก ได้มีการอัดวิดีโอโดยใช้การถ่ายทำจากทีมงานมือ
อาชีพ โดยจำลองสถานการณ์เสมือนจริง ตั้งแต่นักท่องเที่ยวนั่งเครื่องบินลงมา เดินทางไป
ท่องเที่ยวและจะไปเดินป่า เขามาหาตำรวจท่องเที่ยวเพื่อขอคำแนะนำในการเดินป่า ทางตำรวจ
ท่องเที่ยวก็แจกอุปกรณ์ GPS ให้ ถ้านักท่องเที่ยวไปเที่ยวในลักษณะนี้ ทางตำรวจท่องเที่ยวไปกับ
เขาไม่ได้ แต่สามารถให้เขายืม GPS เป็นตัวแทนจากตำรวจ สามารถกดปุ่มเพื่อขอความช่วยเหลือ
แล้วบอกพิกัดเป็นลองติจูด ละติจูด ยิงขึ้นไปบนดาวเทียม แล้วส่งกลับมาหาทางตำรวจท่องเที่ยวได้
ก็จะรู้ว่าเขาเกิดเหตุ นี่คือการที่จะเข้าไปช่วยเหลือ หลังจากนั้นก็เป็นภาพที่นักท่องเที่ยวออกไป
เที่ยว ประสบเหตุเราก็จะรายงานผู้ว่า ผู้ว่าราชการก็จะสั่งการ หลังจากนั้นก็เป็นลำดับขั้นตอน
ของหน่วยงานที่จะเข้ามาช่วย และจะถ่ายทำไปจนจบ ในการบรรยายจะมีวิทยากรมาบรรยาย
ความช่วยเหลือ ส่วนใหญ่จะเป็นการช่วยเหลือคนเจ็บ เอาเรือ รถ เฮลิคอปเตอร์ไปช่วยคนเจ็บ
เข้ามาแล้วปฐมพยาบาลเบื้องต้น แล้วนำมาทำเป็นแผ่นวีซีดีและดีวีดี ซึ่งเหมาะกับทางการ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ที่จะนำไปเผยแพร่ นอกจากนี้ตำรวจท่องเที่ยวดูแลอย่างเดียวแบบ

บูรณาการการทำงานในระดับต่างๆ เอาหน่วยงานทุกหน่วยงานมาทำงานร่วมกัน เพื่อนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะ'

สำนักพัฒนาการท่องเที่ยว

ในส่วนของสำนักพัฒนาการท่องเที่ยว องค์กรมีหน้าที่บอกแก่นักท่องเที่ยว ภายใต้การกำกับดูแล ให้การปกป้องคุ้มครองนักท่องเที่ยวให้มาแล้วเกิดความปลอดภัยและท่องเที่ยวอย่างมีความสุข ซึ่งในส่วนนี้ ทางหน่วยงานได้จัดทำเอกสารและวิดีโอชื่อ ' Civilized Thailand' ในภาษาอังกฤษ ภาษาเกาหลีและภาษาจีน และนำส่งทั่วโลกโดยแจกผ่านทางสถานทูตของแต่ละประเทศ บริษัทนำเที่ยวในแต่ละประเทศ และสมาคมการท่องเที่ยวของประเทศเหล่านั้น ในเอกสารและวิดีโอนี้ได้อธิบายว่านักท่องเที่ยวควรปฏิบัติตัวอย่างไรให้เที่ยวในประเทศไทยอย่างมีความสุขตั้งแต่อยู่บนรถกลับ แหล่งท่องเที่ยวไหนที่ควรจะไปเยี่ยมชมและแหล่งท่องเที่ยวไหนที่ไม่ควรเยี่ยมชมในบางฤดูกาล ทางหน่วยงานจะไม่ได้บอกว่ามีอันตราย เช่นจะไม่บอกว่า หน้ามรสุมระหว่างเดือนนี้ไม่ควรไปอันดามันเพราะมีมรสุม แต่จะบอกว่าควรจะไปอีกที่หนึ่งเพราะมีความสวยงามกว่า ซึ่งการบอกลักษณะนี้ถือว่าเป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่ง

นอกจากการผลิตเอกสาร วิดีโอแล้ว ทางหน่วยงานทำรายการโทรทัศน์ ถ่ายทอดช่องห้าชื่อว่า รายการเปิดโลกธุรกิจนำเที่ยว และมีบริการสายด่วนฮอตไลน์ 24 ชั่วโมงเป็นเบอร์ของสำนักงานทะเบียนธุรกิจนำเที่ยวซึ่งสามารถเปิดดูได้ในเว็บไซต์ www.tourism.go.th องค์กรมีทีมงานที่เรียกว่า กลุ่มตรวจปฏิบัติตามกฎหมายที่ดูแลเรื่องข้อปฏิบัติของธุรกิจนำเที่ยวอยู่ ทางหน่วยงานถือว่าไม่ได้ปฏิบัติงานทับซ้อนกับตำรวจท่องเที่ยว เพราะไม่ได้ทำหน้าที่ให้ความดูแลให้ความคุ้มครองนักท่องเที่ยวในด้านความปลอดภัย แต่จะดูแลไม่ให้ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เอาเปรียบนักท่องเที่ยวได้ อำนาจที่หน่วยงานมีคือสามารถเข้าไปค้นบริษัทนำเที่ยวได้โดยไม่ต้องขอหมายศาลเพราะตำรวจท่องเที่ยวไม่มีอำนาจในด้านนี้ ซึ่งจะทำงานร่วมกันอยู่แล้ว หน่วยงานสามารถเรียกให้รถตำรวจได้แต่ตำรวจเรียกไม่ได้

ในส่วนของธุรกิจนำเที่ยวที่โฆษณาทางเว็บไซต์นั้น ทางหน่วยงานมีระบบฐานข้อมูลของอยู่ ซึ่งผู้บริโภคสามารถเช็คได้ ถ้าไม่มีข้อมูลแสดงว่าเป็นธุรกิจเถื่อน โฆษจำคุก 2 ปี ผู้บริโภคสามารถเปิดเว็บไซต์ www.tourism.go.th แล้วเข้าไปดูว่าธุรกิจนำเที่ยวหมิ่นกว่าบริษัทมีบริษัทไหนบ้างและเช็คข้อมูลว่าตรงกับในอินเทอร์เน็ตที่เจอหรือไม่ ถ้าผู้บริโภคพบเห็นธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ สามารถแจ้งที่หน่วยงานได้ เพื่อหน่วยงานจะไปทำการตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญจากสำนักพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่าปัญหาที่พบกับนักท่องเที่ยวต่างชาติอยู่เป็นประจำคือนักท่องเที่ยวโอนเงินมาให้ทางเมืองไทยแล้ว พอมาถึงพบว่าไม่มีบริษัท ทางหน่วยงานต้องเข้าไปตรวจสอบ ถ้าบริษัทนั้นไม่จดทะเบียน โฆษ

จำคุก 2 ปี ถ้ามีหลักฐานที่ชี้ชัดคนรับผิด ทางหน่วยงานจะแจ้งความดำเนินคดีโดยรับเป็นเจ้าของทุกข้อให้ แต่ถ้าผู้เสียหายต้องการเรียกเงินคืน ต้องไปแจ้งความดำเนินคดีทางแพ่งเรียกร้องค่าเสียหายด้วย เพื่อรอมาดำเนินคดีทางอาญา

เมื่อผู้วิจัยได้สอบถามถึงการดูแลและป้องกันความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว จากผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญของสำนักพัฒนาการท่องเที่ยว พบว่าทางหน่วยงานจะดูแลนักท่องเที่ยวที่ ผ่านมาทางธุรกิจนำเที่ยวมากกว่า คือถ้านักท่องเที่ยวมาในระบบออกมาจากประเทศต้นทางและ ผ่านบริษัทท่องเที่ยวเข้ามาสู่ธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย ถ้าเขามีปัญหา ทางหน่วยงานมีกองทุน ให้ภายใต้เงื่อนไขที่ว่าถ้าสอบสวนแล้วนักท่องเที่ยวโดนหลอกจริง หน่วยงานจะจ่ายเงินเยียวยาให้ ก่อนแล้วทางหน่วยงานจะไปเรียกเงินจากบริษัทนำเที่ยวมาใส่เงินคืนที่กองทุน

ผู้ให้ข้อมูลเน้นย้ำว่าประเทศไทยตอนนี้มุ่งหวังนักท่องเที่ยวในเชิงคุณภาพ มากกว่าปริมาณ ถ้ามาปริมาณมากแต่ทำลายอย่างเดียว ก็เกิดการเสียหายได้ เพราะฉะนั้นประเทศ ต้องการนักท่องเที่ยวที่มาแล้วมีการจับจ่ายใช้สอยที่คุ้มค่า ในส่วนของนักท่องเที่ยวประเภทอิสระ และระดับล่างนั้น มีบางประเภทที่กระทำผิด เช่น เข้ามาแล้วบางที่ก็เป็นโจร สิ่งที่ทำลายมากก็คือ วัฒนธรรม เช่นฝรั่งใส่เสื้อผ้าฝ้ายขึ้น เขาชนของชาติเห็นแล้วเกิดพฤติกรรมลอกเลียนแบบ ทาง หน่วยงานไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับนักท่องเที่ยวที่เป็นแบบอิสระเหล่านี้เลย ยกเว้นในกรณีที่ว่า นักท่องเที่ยวอาจซื้อแพ็คเกจจ็อบพร้อมที่พัก หรือนำเที่ยวพร้อมที่พัก

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

เมื่อมองถึงบทบาทของสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในแง่ของการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว พบว่าเวลาที่เกิดเหตุการณ์ไม่เสถียร ทางสภาฯ มีหน้าที่ประสานกันในการให้ข้อมูล ข่าวสาร เพื่อที่จะส่งออกไปยังต่างประเทศ และประสานกับทางกระทรวงต่างประเทศด้วย แต่ทาง สภาฯ ไม่ได้ออกเอกสารอย่างเป็นทางการเหมือนที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยทำไว้ เช่น เอกสาร Do and Don't ต่างๆ แต่ทางทุกบริษัทที่เป็นสมาชิกของสมาคมต้องทำ Do and Don't ให้ นักท่องเที่ยวอยู่แล้ว

ในเรื่องของการป้องกันความเสี่ยง ทางสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้ความเห็นว่า ปัจจุบันนี้ มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากมาที่จ้องทุกอย่างผ่านอินเทอร์เน็ต ผู้ประกอบการไม่ได้มีโอกาสได้พบปะโดยตรงกับนักท่องเที่ยว ดังนั้น จึงไม่มีโอกาสได้เตือน นักท่องเที่ยวถึงข้อพึงปฏิบัติยามเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย ทางสภาฯได้ขอความร่วมมือไปยังโรงแรมที่พักประเภทต่างๆ ให้ทำเอกสาร Do and Don't ให้นักท่องเที่ยวด้วย เพื่อป้องกัน นักท่องเที่ยวเอง

3. การจัดการภาวะวิกฤต

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ในประเด็นของวิกฤต ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความเสี่ยงสำหรับงานวิจัยนี้ ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ให้คำจำกัดความว่าเป็นความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในประมณฑลที่กว้าง อยู่ในกลุ่มที่กว้าง โดยประเทศไทยได้แบ่งวิกฤตเป็น 4 ประเภทคือ

1. วิกฤตการเมืองและการก่อการร้าย
2. วิกฤตโรคระบาด
3. วิกฤตด้านภัยธรรมชาติ ซึนามิ หมอก ควัน
4. วิกฤต เศรษฐกิจ เช่นเรื่องน้ำมันแพง เรื่องอัตราแลกเปลี่ยนแปรปรวน

โดยวิกฤตต่างๆ นี้ ได้แบ่งเป็นหลายระดับ โดยหน่วยงานที่รับมือกับวิกฤตเหล่านี้ในการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยคือกองบริหารความเสี่ยง และศูนย์ปฏิบัติการวางแผนในภาวะวิกฤต (ศ.ว.ก.) ซึ่งศูนย์นี้จะเปิดก็ต่อเมื่อเกิดวิกฤตขึ้น โดยจะเปิด 24 ชม. จะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการรับสารเข้ามาและส่งมอบสารต่อ คือช่วงที่เกิดความวุ่นวาย ปัญหาของประเทศคือชาวสารมีมากจากหลายทิศทาง โดยไม่รู้ว่สารไหนจริง สารไหนเท็จ หน่วยนี้จะเป็นหน่วยที่แจ้งข่าวที่เป็นข้อเท็จจริงให้ประชาคมรู้ โดยส่งสารทั้งในประเทศและนอกประเทศ

ในการระบุว่าวิกฤตไหนอยู่ในระดับไหนนั้น ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะร่วมประชุมกันและกำหนดระดับ โดยมีตัวชี้วัดที่แตกต่างกันไป อย่างไรก็ตาม ในแง่ส่วนบุคคลนั้น แต่ละบุคคลมีระดับการรับรู้เรื่องวิกฤตต่างกัน เช่น

'ตอนที่ม่ระเบิดที่ *Central World* ในเดือนธันวาคม 2551 ทางหน่วยงานเคยถามนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นว่า "กลัวไหม" เขาตอบว่ากลัว ถามต่อว่า เชื่อว่ารัฐจะแก้ไขได้ไหม โดยเขาได้ให้คำตอบว่า "ไม่เชื่อ" จึงได้ถามต่อไปว่า "จะกลับมาอีกไหม" เขาตอบว่า "กลับมาอีก" โดยให้เหตุผลว่าประเทศไทยถูกดี คุ่มค่าแก่ราคาที่ย่ำแย่ ซึ่งความคิดเห็นในเรื่องนี้ชาวอังกฤษได้ให้ความเห็นต่างกันไป โดยตอบว่าเขาไม่กลัว และคิดว่ารัฐไทยจัดการสถานการณ์ได้ แต่พอถามว่าจะกลับมาเที่ยวอีกไหม เขาปฏิเสธที่จะกลับมา โดยให้เหตุผลว่าเขายังมีตัวเลือกอื่น ๆ ในลักษณะเดียวกันที่ปลอดภัยมากกว่า ดังนั้นในเหตุการณ์เดียวกัน การรับรู้ของคนเราจะแตกต่างกัน เพราะคนเราเกิดมาคนละวัฒนธรรม คนละสังคมกัน'

ทางผู้แทนของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้นำเอกสารสถิติการรับแจ้งเหตุการณ์ทางโทรศัพท์ 1155 ตั้งแต่ พ.ศ. 2548-2552 และหัวข้อในการรับแจ้งเหตุ และมีรายละเอียดว่าผู้แจ้งเหตุเป็นคนประเทศอะไร จำนวนเท่าไร ตั้งแต่ 1 ม.ค. 2552 - 30 ก.ย. 2552 และมีเรื่องของการดำเนินการของศูนย์ปฏิบัติการวางแผนการท่องเที่ยวและศูนย์ปฏิบัติการในภาวะ

วิกฤต ศูนย์นี้จะเปิดเมื่อไร วัตถุประสงค์ มีการดำเนินงานที่ผ่านมาอย่างไร โดยเวลาเมื่อเกิดวิกฤตเกิดขึ้น ศูนย์นี้จะมีหน้าที่ประสานกับต้นประเทศทั้ง 100 กว่าประเทศทั่วโลกเพื่อให้ข้อมูลที่เป็นความจริง เพื่อให้ทางนานาประเทศพิจารณาถึงสภาพการณ์ของประเทศไทย ว่าเหมาะสมปลอดภัย ที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวหรือไม่ แต่ในบางกรณี ทางประเทศไทยก็จะเตือนเอง เช่น การหลีกเลี่ยงการเที่ยวฝั่งอันดามัน แต่มีทางเลือกคือเที่ยวทางอ่าวไทยได้

ทางหน่วยงานมองเห็นว่าในโลกปัจจุบันนี้ ไม่มีขีดจำกัดด้านการสื่อสาร เวลาไม่สามารปิดข่าวอะไรได้อีกแล้ว เพราะตอนนี้แม้กระทั่งโทรศัพท์มือถือก็สามารถส่งข่าวได้ ผู้บริโภคข่าว ได้กลายเป็นผู้ส่งข่าวในเวลาเดียวกัน ซึ่งเรียกกันว่าโปรซิวเมอร์ (Prosumer) ซึ่งมาจากคำว่า โปรดิวเซอร์ (Producer) รวมกับคำว่า คอนซูเมอร์ (Consumer) ซึ่งข้อมูลที่ได้จากกลุ่มคนเหล่านี้ จะเป็นแบบ Real time หรือเมื่อมองจากสื่อสารผ่านทางเว็บไซต์ผู้บริโภคสามารถเป็นผู้สื่อสารเช่นกัน เช่น ได้ลงไปเขียนในเว็บไซต์ สร้างเว็บไซต์บล็อก การรายงานสดผ่านทางเว็บไซต์

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นองค์กรที่ส่งเสริมด้านการตลาดของการท่องเที่ยวของประเทศไทย ผู้ให้ข้อมูลมองว่า เมื่อเกิดภาวะวิกฤต การทำการตลาดเพื่อให้นักท่องเที่ยวมาเที่ยว และการทำการประชาสัมพันธ์เรื่องความเสี่ยงในเวลาเดียวกันนั้น ไม่ใช่เรื่องยาก และยังมีข้อดีในแง่ที่ว่า ทางประเทศไทยไม่ได้โกหกหลอกลวงนักท่องเที่ยว แต่รายงานความเป็นจริงที่เกิดขึ้น เพื่อชี้แจงนักท่องเที่ยวในระดับหนึ่งด้วย เหมือนคำพูดทางการตลาดที่ว่า ยิ่งปิดก็ยิ่งเปิด ยิ่งถ้าทำมากก็ยิ่งได้น้อย

ในแง่ของกระบวนการรายงานและรับรายงานสถานการณ์นั้น ต้องรายงานข้อเท็จจริงเท่านั้น การรายงานคือ จะรายงานสถานการณ์โดยเป็นรายงานอันเดียวส่งไปทุกตลาดทั่วโลก รายงานเป็นรายวัน ส่วนรายงานที่รับคืนมาจะเป็นแบบฟอร์มที่ทางประเทศไทยจัดเตรียมไว้ให้เขา เช่นในประเทศญี่ปุ่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมีสำนักงานอยู่ เขาจะรายงานกลับมาว่า ขณะนี้หนังสือพิมพ์ในประเทศญี่ปุ่นก็จับพาดหัวข่าวว่าขณะนี้ประเทศญี่ปุ่นเตือนแล้วนะจะให้ประชาชนหลีกเลี่ยง หรือเตือนว่าอย่ามาภาคใต้ของประเทศไทย เขาจะรายงานตามแบบฟอร์มที่เราส่งไป หลังจากนั้นทางหน่วยงานจะดูทั้งหมดบนโลกนี้ ทำให้เรารู้ว่า เหตุการณ์วิกฤตนี้ ส่งผลกระทบต่อตลาดไหนในโลกบ้าง ยกตัวอย่าง เช่น เหตุการณ์นี้ไม่ได้มีผลกระทบต่อตลาดยุโรปเลย แต่กระทบต่อตลาดเอเชียอย่างรุนแรงโดยหนังสือพิมพ์ของเอเชียทุกหัวลงหมด สื่อมีการเตือนคนในประเทศเขา ในขณะที่ในประเทศแถบยุโรปเขาไม่สนใจ

ในการทำ mapping ผลกระทบนี้ จะมีผลยาวออกไปในแง่ของการแบ่งสรรปันส่วนงบประมาณในการไปพื้นที่ตลาด ตลาดที่ไม่ได้เดือดร้อนก็ไม่ต้องแบ่งงบประมาณไป

ในปริมาณที่สูง แต่ปัญหาบางอย่างอาจไม่ควรใช้งบประมาณเลย เช่นผลกระทบจากเกิดสึนามิที่อันดา มั่น การใช้เงินเพื่อฟื้นฟูการตลาดไม่ได้ส่งผลดีเพราะปัญหาของนักท่องเที่ยวเป็นปัญหาด้านจิตใจ คือ นักท่องเที่ยวกลัวผี ไม่ได้กลัวเรื่องสินค้าทางการท่องเที่ยวจะมีราคาแพง ดังนั้น การลด แลก แจก แถมในขณะนั้นไม่ส่งผลใดๆ ดังนั้น ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก็ต้องทำแผนพิเศษเพื่อเรียกความเชื่อมั่นกลับคืนมา มีการออกข่าวเรื่องการทำบุญ มีการให้ท่านนายกรัฐมนตรีลงพื้นที่เอง เป็นการกระตุ้นการตลาดหลังการเกิดวิกฤต

ส่วนหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นเพื่อรับมือกับวิกฤต มีสองหน่วยงานคือศูนย์ปฏิบัติการวางแผนการท่องเที่ยว และศูนย์ปฏิบัติการในภาวะวิกฤติ ในส่วนของศูนย์ปฏิบัติการวางแผนนั้น จะต้องทำงานเป็นประจำ ศูนย์นี้จะเป็นแม่ข่ายที่จะป้อนข้อมูลเข้าสู่ระบบ และศูนย์ปฏิบัติการวางแผนการท่องเที่ยวนี้มีระดับขั้นของข้อมูล เพื่อจะใช้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบาย โดยเขาสามารถจะเรียกดูในทุกเรื่อง ในทุกตลาด ส่วนของศูนย์ปฏิบัติการวิกฤติ จะเป็นใน ส่วนที่เป็นอีกระดับหนึ่ง โดยจะใช้ตัวชี้วัดในการแยกแยะข้อมูลต่างๆ ที่อยู่ในขั้นวิกฤติ โดยแยกใน ส่วนของภาวะวิกฤติ ออกเป็น 3 ระดับ คือ สีเขียว สีเหลือง สีแดง ซึ่งเป็นตัวบอกลักษณะวิกฤติในแต่ละมุมของประเทศไทย สีเขียว คือ ปลอดภัย สีเหลือง คือ เริ่มวิกฤติ สีแดง คือ วิกฤติถึงขั้นอันตราย เป็นการเพิ่มความสนใจเข้าไปในแต่ละพื้นที่เพื่อดูภาวะในเรื่องความเสี่ยงต่างๆ ในการท่องเที่ยว แห่งประเทศไทยมีกองประชาสัมพันธ์ซึ่งแยกเป็น 2 อัน คือกองประชาสัมพันธ์ในประเทศและนอกประเทศ นอกจากนี้ ยังมีกองข่าวสาร คือ 1672 ซึ่งสามารถสอบถามได้ทุกเรื่อง

ในการประสานงานกับองค์กรอื่นในแง่ความเสี่ยงและความปลอดภัย ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลแก่องค์กรที่ร้องขอมา หรือถ้าทาง องค์กรต้องการขอข้อมูลจากหน่วยงานอื่น เช่นจากตำรวจท่องเที่ยว ทางนั้นก็ให้ความร่วมมือ เช่นกัน นอกจากนี้ ยังมีการประสานงานระหว่างองค์กรในเรื่องของการตั้งเป็นคณะกรรมการ คือ คณะกรรมการการจัดการการท่องเที่ยวในภาวะวิกฤต (CMC :Crisis management Committee) คณะกรรมการการจัดการเรื่องความเสี่ยงเรื่องการท่องเที่ยว ประกอบด้วยทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเช่น ตำรวจ สาธารณสุข กรมอุตุนิยมวิทยา และอื่นๆ ในขณะเดียวกันจะมีคณะกรรมการอีกชุดหนึ่ง ทำงานคู่ขนานไปคือคณะกรรมการการสื่อสารในภาวะวิกฤต (CCC :Crisis Communication Committee) ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในส่วนของการสื่อสารในภาวะวิกฤตอย่างเดียว หน่วยงาน ศ.ว.ก. ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก็อยู่ภายใต้สองหน่วยงานนี้

ในการบริหารจัดการความเสี่ยง ทางองค์กรได้ศึกษาจากตำราของ UNWTO และพัฒนา action plan ร่วมกันหลายๆ ประเทศ ยกตัวอย่างเช่น การเกิดสึนามิที่

ครอบคลุมหลายประเทศ เวลาทางประเทศไทยจะส่งข่าว ก็จะมีเชื่อมกันในระดับประเทศ เช่นในระดับรัฐบาลกับรัฐบาล เช่น การจับมือกับมัลดีฟ อินโดนีเซีย มาเลเซีย เวลาสื่อก็จะดูในพื้นที่ทั้งหมดเลย เวลาข่าวออกไปก็จะออกเป็นพื้นที่ ซึ่งได้ผลมากกว่าในเชิงข่าว และได้เปิดตำราในแง่ของการสื่อสารที่ต้องทำร่วมกัน เพื่อที่จะให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีที่สุด

ตำรวจท่องเที่ยว

ในส่วนของตำรวจท่องเที่ยว นั้น เมื่อเกิดวิกฤต เช่น สึนามิ วิกฤติทางการเมืองหรือวิกฤตอื่นๆ ที่กระทบกับนักท่องเที่ยวโดยตรง ตำรวจท่องเที่ยวจะไม่ได้อยู่ในหน่วยของการสืบสวน แต่อยู่ในหน่วยงานของการประสานงาน แล้วจะมีล่ามเตรียมให้ หรือใช้บุคลากรในองค์กร เพื่อการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวเพราะตำรวจท่องเที่ยวมีภาษาอังกฤษที่ดีกว่าตำรวจประเภทอื่น นอกจากนั้น ทางองค์กรมี ยานพาหนะ เครื่องมือ มีสถานที่พอลอดภัย ดังนั้นในเหตุสึนามิที่ผ่านมา ตำรวจท่องเที่ยวเข้าไปมีบทบาทในการช่วยเหลือติดต่อสถานทูต ให้ความสะดวก แต่ถ้าในกรณีบุกยึดสนามบิน ไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตาม ทางตำรวจท่องเที่ยวได้รายงานไปยังปลัดกระทรวงเพื่อให้ทราบว่าการดำเนินงานขององค์กรคือต้องสร้างความรู้สึกปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว เมื่อมีเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้นโดยที่ทางองค์กรไม่สามารถควบคุมได้ ก็ต้องปล่อยให้ไปไปตามครรลองของเหตุ แต่ทางตำรวจท่องเที่ยวต้องเข้าไปพบนักท่องเที่ยวออกมา ซึ่งตรงนี้ก็จะเป็นเหตุการณ์การช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวในสถานการณ์ฉุกเฉิน ซึ่งอยู่ในแผนที่ได้จัดทำไว้แล้ว แผนตรงนี้จะประกอบไปด้วยคน อุปกรณ์งบประมาณ ความพร้อม ตำรวจท่องเที่ยวจะมีหน่วยที่เข้าไปนำนักท่องเที่ยวออกมาจากจุดล่อแหลม และนำพานักท่องเที่ยวมายังสถานที่ที่ปลอดภัย ต่อจากนั้นก็ต้องประสานรถ ที่พักแรม และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ในขณะนี้ทางตำรวจท่องเที่ยวได้วางกำลังจำนวน 278 คนที่สนามบินสุวรรณภูมิ ถือว่าเป็นหน่วยปฏิบัติการพิเศษ ทางตำรวจท่องเที่ยวมองว่าการสร้างความมั่นใจให้นักท่องเที่ยวเป็นเรื่องสำคัญ แต่ในขณะเดียวกัน นักท่องเที่ยวก็ต้องระวังตัวเองด้วยในระดับหนึ่ง

สำนักพัฒนาการท่องเที่ยว

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญของสำนักพัฒนาการท่องเที่ยวถึงเรื่องในกรณีเกิดวิกฤต พบว่าทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและตำรวจท่องเที่ยวจะดูแลนักท่องเที่ยว ในขณะที่หน่วยงานสำนักพัฒนาการท่องเที่ยวจะดูแลผู้ประกอบการธุรกิจเป็นส่วนใหญ่ แต่ในเรื่องการทำงานจริงๆ นั้นก็ไม่สามารถแยกภารกิจให้ชัดเจนในช่วงภาวะวิกฤต ใครอยู่ใกล้ตรงนั้นก็เข้าไปช่วยเหลือก่อนได้เลย หน่วยงานนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับวิกฤตโดยตรง ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงคือกรมป้องกันอุบัติภัยของประเทศ เช่น กระทรวงมหาดไทยก็มีหลายๆกรม การส่งเสริม

การท่องเที่ยวต้องเกิดจากหลายหน่วยงาน เช่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงการท่องเที่ยว
กระทรวงการคลัง เป็นต้น

สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

ในส่วนของสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนั้น ในกรณีที่เกิดวิกฤต ทางสภาฯ
ทำหน้าที่ประสานงานตามสมาคมต่างๆ ที่จะต้องเกี่ยวข้อง เช่นกรณีการปิดสนามบิน สภาฯ ต้อง
ประสานงานกับทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย บริษัททัวร์ภายในประเทศ ในการที่จะเข้าไปช่วย
นักท่องเที่ยว ขอรับรองทางภาครัฐให้เขามาช่วยเหลือ ขอให้สมาชิกของทางสมาคมช่วยเหลือ
นักท่องเที่ยวที่ติดค้างอยู่ในสนามบินอยู่เป็นหมื่นคน ช่วยกันดูแล และประสานกัน ของงบประมาณ
ช่วยเหลือ ขอให้จัดโรงแรมให้ ขอให้ทางสายการบินดูแล

สภาฯ จะมีฝ่ายวิชาการ ฝ่ายจรรยาบรรณ ฝ่ายการตลาด และอื่นๆ ซึ่งจะมีการจัดประชุมตามวาระ
แต่ไม่มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการรับมือกับภาวะวิกฤตโดยตรง ทางสภาฯ จะจัดหน่วยงานขึ้น
เฉพาะกิจเท่านั้น

การสัมมนาครั้งแรก ได้กระทำกันในเดือนพฤศจิกายนและธันวาคม
2552 ในเดือนมีนาคม 2553 ได้เกิดเหตุไม่สงบทางการเมืองและมีเหตุการณ์ต่อเนื่องมาจนถึงเดือน
พฤษภาคม 2553 ทางผู้วิจัยจึงได้ไปทำการสัมมนาอีกครั้งในสองหน่วยงานหลักที่เกี่ยวข้องคือ
ฝ่ายติดตามและบริหารความเสี่ยง การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และตำรวจท่องเที่ยว

ในส่วนของฝ่ายติดตามและบริหารความเสี่ยง ได้มีการจัดทำศูนย์วิกฤต
ขึ้น เนื่องจากว่าในการสัมมนาครั้งนี้เป็นการสัมมนาครั้งแรก จึงขอเสนอบทบาทของศูนย์
วิกฤตในเบื้องต้น ศูนย์วิกฤตได้มีการจัดตั้งมา 2-3 ปีแล้ว โดยเกิดขึ้นมาพร้อมกับกองบริหาร
ความเสี่ยงเพื่อดูแลเรื่องสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคด้านการตลาด ซึ่งบทบาทหน้าที่หลักๆ
คือทางศูนย์วิกฤตต้องดูแล สังเกตการณ์ปัจจัยต่างๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อการตลาด หน่วยงานยัง
มีหน้าที่ดูแลข้อมูล รับฟังข้อมูลจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สาขาในประเทศ เช่นเคยเกิด
กรณีที่จังหวัดมุกดาหาร มีนักท่องเที่ยวถูกฟ้าผ่าเสียชีวิตเมื่อไปเล่นน้ำตกขณะฝนตกและได้มีการใช้
โทรศัพท์มือถือ ทางกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดอุดรธานีต้องรายงานมายังหน่วยงานว่า
ได้มีการดำเนินงานอย่างไร และหน่วยงานต้องร่วมมือกับทางจังหวัด แจ้งสถานทูต แสดงความ
เสียใจ และอื่นๆ ที่อยู่ในระบบ เมื่อเกิดเหตุวิกฤตเกิดขึ้น เช่นเหตุการณ์ชุมนุมทางการเมืองดังเช่นที่
เกิดขึ้นในประเทศไทยในเดือนมีนาคม 2553 หน่วยงานต้องสำรวจว่าส่งผลกระทบต่อสินค้าใน
ประเทศหรือไม่ ต้องมีการติดตามข่าวจากทั่วประเทศและต่างประเทศ ซึ่งจะมีหน่วยงานการตลาด
ดูแลอยู่ ว่ามีข่าวเหตุการณ์ออกสื่อมากน้อยแค่ไหน พื้นที่ข่าวเท่าไร มีการยกเลิกการเดินทางมาก
น้อยแค่ไหน ถ้ามีผลกระทบต้องทำการดำเนินการทันที ทางหน่วยงานจะมีการแจ้งข้อมูลว่าการ

ท่องเที่ยวเป็นอย่างไร นักท่องเที่ยวเที่ยวที่ไหนได้และที่ไหนไม่ได้ ต้องเสนอข้อมูลที่มีความเป็นจริง และบนพื้นฐานที่ว่านักท่องเที่ยวต้องปลอดภัย ทางหน่วยงานจะสื่อสารกับนักท่องเที่ยวเท่านั้น หน้าที่ของการสื่อสารกับประเทศต้นทางเป็นหน้าที่ของกระทรวงต่างประเทศเป็นหลักใหญ่เพราะ เป็นเรื่องของรัฐบาล ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจะคอยอำนวยความสะดวกเรื่องการให้ ข้อมูลนักท่องเที่ยว เช่นเรื่องการลงทะเบียนเข้าที่พัก ณ.ที่พักในประเภทต่างๆ ในกรณีที่เกิดการ ชุมนุมย่านราชประสงค์ ต้องมีการอำนวยความสะดวกและให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวอย่าง ชัดเจน

ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ประชาสัมพันธ์หมายเลข 1672 ว่า นักท่องเที่ยวสามารถโทรถามข้อมูลได้ซึ่งได้ทำการประชาสัมพันธ์ทั้งในเว็บไซต์ และที่สนามบิน และมีสำนักงานของตำรวจท่องเที่ยวที่สนามบินไว้อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวด้วย แต่พบว่านักท่องเที่ยวที่โทรเข้ามาในขณะที่เกิดวิกฤตนี้ ส่วนใหญ่สอบถามข้อมูลการท่องเที่ยวทั่วไป ไม่ได้สอบถามข้อมูลเรื่องวิกฤตเท่าไรนัก นอกจากนั้นแล้ว ทางการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้มีการจัดทำ email tatcrisis@tat.or.th ให้นักท่องเที่ยวได้ติดต่ออีกทางหนึ่ง

เมื่อเกิดเหตุวิกฤต หน่วยงานได้เปิดศูนย์อำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว (ศอช.) โดยประสานงานกับหน่วยงานเจ็ดหน่วยงานคือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว สภาอุตสาหกรรมกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สมาคมโรงแรมไทย สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว และสมาคมประกันวินาศภัย ซึ่งศูนย์นี้ได้เปิดตั้งแต่วันที่ 10 มีนาคม 2553 ซึ่งเป็นวันที่กลุ่มคนเสื้อแดงได้มาชุมนุม เมื่อเกิดเหตุการณ์ร้ายแรง ได้มีการ แบ่งงานกันอย่างชัดเจน เช่น ถ้ามีคนบาดเจ็บ ทางประกันวินาศภัยจะมาดูแล ถ้าจะให้ปิดถนน ตำรวจท่องเที่ยวจะคอยดูแลช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ถ้ามีเรื่องเกี่ยวกับโรงแรม สมาคมโรงแรมไทย ต้องมาดูแล ในส่วนของศูนย์วิกฤตนี้ ถ้าไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติ จะไม่มีเจ้าหน้าที่มาประจำ แต่ถ้าเกิดเหตุศูนย์ก็จะเปิดและทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะส่งเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานผลัดเวรกันมา ประจำการ ในส่วนของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยมีหน้าที่ติดตามสถานการณ์การท่องเที่ยวในประเทศและสถานการณ์การตลาดต่างประเทศและรายงานให้ผู้บริหารที่เกี่ยวข้องทราบพร้อมทั้ง ประสานงานด้านข้อมูลสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้ในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลและ ข้อเท็จจริงให้นักท่องเที่ยวทราบ

ในส่วนของตำรวจท่องเที่ยวในวันนั้น ในวันที่เริ่มเกิดการชุมนุมทางการเมือง ทางตำรวจท่องเที่ยวประสานงานกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเปิดศูนย์อำนวยความสะดวก นักท่องเที่ยว (ศอช.) ที่ชั้น 17 ที่ดีกของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยตำรวจท่องเที่ยวมีหน้าที่

ลงพื้นที่โดยตรง และเป็นผู้ที่ประสานงานและให้ข้อมูลเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว หรือรับเรื่องเหตุด่วนเหตุร้ายที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ทางผู้บังคับการตำรวจท่องเที่ยว การเองต้องส่งข้อความสั้น (sms) รายงานสถานการณ์ไปให้ผู้บังคับบัญชาและผู้ที่เกี่ยวข้องด้วย ถ้าหากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมก็จะรายงานทางโทรศัพท์และรายงานเป็นลายลักษณ์อักษรทางโทรสารที่หลัง ทางตำรวจท่องเที่ยวต้องมีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลวันต่อวัน ดังนี้

ในขณะเดียวกัน ทางตำรวจท่องเที่ยวต้องออกประชาสัมพันธ์ทำความเข้าใจกับนักท่องเที่ยวบริเวณพระบรมมหาราชวัง วัดพระแก้ว ถนนข้าวสาร และถนนสีลมในเหตุการณ์ที่เกิด โดยตำรวจท่องเที่ยวได้ทำเอกสารแจกนักท่องเที่ยว โดยจะเช็คข้อมูลวันต่อวัน เพื่อนำไปแจกนักท่องเที่ยวว่าเส้นทางไหนควรหลีกเลี่ยง และควรปฏิบัติตัวอย่างไร ซึ่งในการทำข้อมูลวันต่อวันนี้ ทางหน่วยงานได้แจกข้อมูลจนถึงการสิ้นสุดการประชุม

ตำรวจท่องเที่ยวยังมีหน้าที่ประสานกับผู้ประกอบธุรกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อขอความร่วมมือในการให้ความรู้และดูแลให้การช่วยเหลือนักท่องเที่ยวอีกทางหนึ่งด้วยนอกจากนั้นตำรวจท่องเที่ยวต้องตรวจสอบความเคลื่อนไหวในจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมในกลุ่มชาวต่างชาติเช่น ในพื้นที่พัทยา ประจวบคีรีขันธ์ เชียงใหม่ เกาะสมุย และภูเก็ต และให้จัดการประชาสัมพันธ์เรื่องความปลอดภัยสร้างความเชื่อมั่นแก่นักท่องเที่ยว

ในส่วนของ การดูแลรักษาความปลอดภัยให้แก่ นักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวทางน้ำนั้น ในภาวะเหตุการณ์ที่ไม่สงบ ทางตำรวจท่องเที่ยวให้ผู้ประกอบการพิจารณาถึงการรับผู้โดยสารหรือคณะผู้เดินทางต่างๆอย่างละเอียดเนื่องจากอาจมีกลุ่มคนไม่หวังดีนำอาวุธหรือเป็นมือที่สามที่จะสร้างสถานการณ์ร่วมเดินทางและอาจเกิดปัญหาได้ และให้ชี้แจงให้ทราบถึงการเดินทางทางน้ำว่าจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจน้ำและกรมเจ้าท่าคอยตรวจสอบดูแลรักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้เดินทางอีกทางหนึ่งด้วย

จากการชุมนุมที่สี่แยกคอกวัว ถนนราชดำเนิน มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติบาดเจ็บ ทางตำรวจท่องเที่ยวมีหน้าที่คอยประสานงาน ดูแลนักท่องเที่ยวเพื่อให้เขาพ้นจากสภาพอันตรายหรือสูญเสียชีวิตโดยเร็วที่สุด พร้อมทั้งประสานงานกับบริษัทประกันชีวิตเรื่องการจ่ายค่าเสียหายต่างๆ ด้วย ทางตำรวจท่องเที่ยวพบว่านักท่องเที่ยวชาวยุโรปจำนวนมากได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการชุมนุมด้วยอย่างไม่กลัวอันตราย ได้มีการนำเสื้อสีแดง เสื้อหลากสีมาใส่ ซึ่งทางนักท่องเที่ยวอาจคิดว่าเป็นประสมการณ์อย่างหนึ่ง ทางตำรวจท่องเที่ยวได้เข้าไปตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับจำนวน และอาการบาดเจ็บของนักท่องเที่ยวต่างชาติ พร้อมตรวจสอบจำนวนของ

นักท่องเที่ยวที่อาศัยอยู่ตามพื้นที่ตามแหล่งที่พักในถนนข้าวสาร และแนวโน้มของจำนวนนักท่องเที่ยวที่ยังคงอยู่ในพื้นที่ว่ามีเพิ่มหรือลดอย่างไร เพื่อเตรียมกำลังได้ถูกต้อง

จากการที่เกิดเหตุชุมนุมทางการเมือง ทางตำรวจท่องเที่ยวได้ประสานงานกับทางโรงแรมย่านราชประสงค์ขอเข้าลาดตระเวนเพื่อคุ้มครองนักท่องเที่ยวที่ยังตกค้างอยู่ตามโรงแรมต่างๆ ซึ่งในขณะที่ทำการสัมภาษณ์นั้น โรงแรมในพื้นที่ประมาณ 7-8 โรงแรมปิดให้บริการ เหลือแต่โรงแรม Centara Grand ซึ่งยังมีนักท่องเที่ยวเหลืออยู่ ทางตำรวจท่องเที่ยวต้องคอยเช็ค และดูแลทุกวัน ตอนที่เกิดเหตุใหม่ๆ ทางตำรวจท่องเที่ยว ได้ตั้งคำถามไปเช่นกันว่า จากการที่ได้มีการเปิดโรงแรมและมีอัตราการเข้าพัก 5-6 ห้อง คุ่มหรือไม่กับการเสี่ยงชีวิตของนักท่องเที่ยว

ตอนที่เกิดเหตุการณ์ชุมนุมที่ราชประสงค์ ทางตำรวจท่องเที่ยวได้ไปตั้งรถเคลื่อนที่ให้บริการโต๊ะ เก้าอี้ ตำรวจ ปฐมพยาบาล มีการให้บริการด้านข้อมูลข่าวสารต่างๆ แก่นักท่องเที่ยวโดยตรง แต่พอทางผู้ชุมนุมขยายตัวไปยังเขตสีลม ทางตำรวจไม่สามารถแสดงตนอย่างชัดเจนได้ เพราะทางผู้ร่วมชุมนุมไม่ยอมให้มีเจ้าหน้าที่ภาครัฐเข้าไป จึงต้องปลอมแปลงตนเองแทรกเข้าไปยังกลุ่มผู้ชุมนุมเพื่อสังเกตการณ์และเพื่อดูแลนักท่องเที่ยวอย่างใกล้ชิด อย่างไรก็ตาม ถ้ามีเหตุฉุกเฉินใดๆ ทางตำรวจสามารถนำนักท่องเที่ยวออกมาจากบริเวณนั้นได้ทันที ตำรวจท่องเที่ยวต่างจากตำรวจทั่วไปคือ ทางตำรวจทั่วไปดูแลประชาชนในภาพรวมในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเมือง และต้องมีการประสานงานกับฝ่ายทหาร ในขณะที่ตำรวจท่องเที่ยวนั้น ดูแลนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยตรง ในช่วงที่เกิดเหตุปะทะร้ายย่านราชประสงค์นั้น ทางศูนย์วิกฤตได้ปิดตัวลงเนื่องจากอยู่ใกล้พื้นที่ชุมนุมพอสมควร และหมายเลขโทรศัพท์ของศูนย์วิกฤตที่ได้แจ้งให้นักท่องเที่ยวไว้ ได้ถูกระงับไป โดยให้ใช้หมายเลขของตำรวจท่องเที่ยวหมายเลขเดียว ดังนั้น ตำรวจท่องเที่ยวจึงรับหน้าที่ในส่วนนี้ด้วย นอกจากนั้นแล้ว ตำรวจท่องเที่ยวได้มีหน้าที่ประสานงานกับผู้บาดเจ็บชาวต่างชาติในแง่ของการประกันภัย เพราะเจ้าหน้าที่ของบริษัทประกันภัยไม่สามารถเดินทางมายังที่เกิดเหตุหรือโรงพยาบาลได้เนื่องจากเกรงเรื่องความปลอดภัย ทางตำรวจท่องเที่ยวต้องประสานงานนำเจ้าหน้าที่ประกันเข้ามาดูแล ถ้าเจ้าหน้าที่ประกันยังไม่ติดต่อมา ตำรวจท่องเที่ยวมีหน้าที่ประสานงานกับญาติพี่น้องผู้บาดเจ็บและสถานกงสุลของประเทศต้นทางที่เขาจากมาด้วย

ในส่วนของกรณีดูแลสนามบินสุวรรณภูมินั้น ทางตำรวจท่องเที่ยวต้องวางกำลังเพื่อดูแลนักท่องเที่ยว พร้อมกันนั้น ได้ประสานงานกับตำรวจในพื้นที่เพื่อจัดจุดตรวจบริเวณรอบๆ สนามบินสุวรรณภูมิด้วยนอกเหนือจากเรื่องปัญหาการชุมนุมทางการเมืองที่ตำรวจ

ท่องเที่ยวต้องคอยดูแลแล้ว พบว่าในเวลาเดียวกันนี้ ตำรวจท่องเที่ยวยังต้องดูแลนักท่องเที่ยวที่รับผลกระทบจากวิกฤตหมอกควันจากภูเขาไฟระเบิดที่ประเทศไอซ์แลนด์ ซึ่งทำให้เครื่องบินไม่สามารถบินจากประเทศไทยกลับไปทางโซนทวีปยุโรป ดังนั้นจึงมีนักท่องเที่ยวตกค้างอยู่ที่สนามบินสุวรรณภูมิมากมายที่จะรอขึ้นเครื่องกลับประเทศ ทางสนามบินประสานกับทางการบินไทย ตำรวจท่องเที่ยว และผู้ประกอบการอื่นๆ เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวอีกทางหนึ่งด้วย

4.3 สรุป

บทนี้ได้แสดงผลจากการเก็บข้อมูลปฐมภูมิเพื่อตอบวัตถุประสงค์งานวิจัย โดยผลการวิจัยพบว่าภาพลักษณ์ของประเทศไทยทั้งจากการให้ข้อมูลของเว็บไซต์ที่เป็นที่น่าเชื่อถือในกลุ่มนักท่องเที่ยวประเภทแบกเป้ การสนทนามนกระดานสนทนา การสำรวจความคิดเห็นบนโลกออนไลน์และการสอบถามจากนักท่องเที่ยวต่างชาติประเภทแบกเป้ที่มาเที่ยวประเทศไทยนั้นเป็นไปในเชิงบวก และผลจากวิจัยได้ชี้ให้เห็นว่าระดับการรับรู้ความเสี่ยงจากการท่องเที่ยวในประเทศไทยอยู่ในระดับที่ต่ำ ซึ่งเป็นสัดส่วนโดยตรงกับระดับการป้องกันความเสี่ยงของนักท่องเที่ยวเหล่านั้น ในส่วนขององค์ภาครัฐและเอกชนในการให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวเรื่องความเสี่ยงและความปลอดภัยนั้น พบว่าหลายๆ หน่วยงานได้ทำการประชาสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอไม่ว่าจะเป็นยามปกติหรือยามเกิดวิกฤต